

Альманах

ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ-34

Косів

«Писаний Камінь»

2025

ББК 84.4 УКР6-5
Б 76

Б 76 **Джерельні дзвони** – 34 / Альманах – Косів: Писаний камінь, 2025. – 464 с.8 кол.

ISBN 978-617-7436-48-4

«ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ» – літературно-музичне видання творчих людей Прикарпаття та інших регіонів України, а також українців, які живуть і працюють за кордоном.

Альманах виходить у світ з липня 2001 року виключно за власні кошти авторів і розрахований на широке коло читачів.

На обкладинці картина Коломийського художника Олега Лобурака «Гуцул Мамай». В альманасі подано світлини учасників зустрічі поетів Прикарпаття-2025.

ББК 84.4 УКР6-5

© Марія Боечко, упорядкування, 2025
© Видавництво "Писаний Камінь", 2025

ISBN 978-617-7436-48-4

ПЕРЕДМОВА

ПОЕЗІЯ — це стан душі, який дається людині Богом, а не виникає з нічого, сам по собі. Але цей неймовірно прекрасний хист проявляється в людей не в один і той самий час: в когось з раннього дитинства, а в когось тільки в зрілому віці... Хтось за власним бажанням і покликом спеціалізується в цьому жанрі творчості, навчається азів літератури, а хтось, не зважаючи на свій вік чи професію, просто закоханий у цю неймовірно чарівну панянку — Музу. Буває, що поштовхом до бурхливої поетичної мови спонукають надто гіркі або, навпаки, дуже щасливі моменти особистого життя... Час відбиває все — як у душі автора, так і в його творчості.

«ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ-34» — вже 24 роки поспіль вносять на суд читачів літературні здобутки прикарпатських майстрів СЛОВА. Всі їх вірші, пісні, байки, легенди — це голос душі, закоханої в красу гуцульського краю, народних звичаїв і традицій, рідної мови і культури — у все те, що зветься Україна. У них біль душі, щирі молитви, бажання бачити рідну землю вільною, квітучою, незалежною. Сьогодні особливе місце в людей посідають світлі мрії та віра, що добро переможе з Божою допомогою.

Творчість учасників альманаху — це жива історія Незалежної України та рідного краю; заворожуюча краса Карпатських гір і їх краєвидів; синівська любов до України, народу, солов'їної української мови і материнського слова; це щире вболівання за долю рідної Батьківщини і люта ненависть до наших ворогів, як внутрішніх, так і зовнішніх; непохитна віра в Бога і Божу справедливість, в Перемогу України над запеклим віковичним агресором у нинішній повномасштабній російсько-українській війні.

Поезія джерельників різножанрова: це і задушевна інтимна, різнобарвна пейзажна, надихаюча патріотична лірика, пісні, легенди, байки, гуморески; особисті історії, події, спогади, розповіді про видатних людей краю. Щоднини народжуються все нові і нові твори, в яких правдиво відображено всі події і явища нинішнього неспокійного воєнного часу.

Любов до поезії пробудилася в душі кожного автора по-різному, і кожний з них викладає її по-своєму: хтось досвідчено, уміло, а хтось робить перші кроки на літературній ниві; хтось вже видав чимало своїх власних збірок, а хтось лише носить в душі цю щасливу мрію, яку треба тільки підтримувати і по можливості допомагати їй втілитися у життя, що і робить наш альманах, який є справжньою школою літературної творчості. Крім того, «Джерельні дзвони» є могутнім рупором популяризації і пропаганди Державної Української Мови на всіх теренах України та за її межами.

Особливий поштовх до бурхливого написання віршів також у кожного з авторів не однаковий: це і радісні або прикрі сімейні обставити, непоправний душевний стрес, в якому поезія стає рятівним острівком збереження душевного стану і впевненості у подальшому житті, не дає можливості зломитися, впасти у депресійну пропасть, а навпаки, дає бажання жити, зміцнює крила у творчий політ, що говорить про велику силу духу і волю авторів, про їх віру у добро і Божу любов та справедливість. Написання для них нового вірша, наче животворний ковток свіжого гірського повітря на світанку...

Отож, дорогі читачі, попри наші тяжкі часи, ми з Вами, як і всі шановні автори цієї книжки, живемо, мріємо, трудимося, боремося, любимо... Слово — наша зброя.

Ми творимо віршовану історію України, відображаючи в ній сьогодення. Реалії наших днів болючі, війна диктує свої правила. На жаль. А ми виливаємо все, що на душі, у поезію. Поезія — це невід'ємна частина нашого життя. Разом із авторами бажаю Вам, щоб якомога швидше всі ми почали писати про нове життя, в якому — перемога, Україна, мирне, спокійне, квітуче життя.

З нами Бог, за нами — перемога. Слава Україні! Слава ЗСУ! Героям слава!

***З повагою Марія БОЄЧКО,
засновниця і упорядниця
Літературно-музичного альманаху
«Джерельні дзвони»***

ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ

АНДРУШКО ІВАН ВАСИЛЬОВИЧ

Народився 14.12.1936 року в селищі Ланчин Івано-Франківської області. 1956 року закінчив Івано-Франківський педагогічний інститут. Учитель української мови та літератури. Педагогічний стаж 58 років. Автор семи поетичних збірок і упорядник двох випусків літературного альманаху «Калинове гроно». Лавреат премій імені марка Черемшини, Юрія Шкрумеляка, Марійки Підгірянки та Василя Стефаника (2025). Проживає в селі Джурові на Снятинщині. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2025 року (№33-№34).

З УКРАЇНОЮ В СЕРЦІ

Де Прут з Карпат тече в рівнину
І Ланчин ліг навпроти гір,
В Шкрумеляків бідну хатину
З небес Бог кинув ясний зір.
Тут народився хлопчик славний,
Здається, ангел зніс з небес.
Волею сильний і незламний,
Як Українка з поетес.
Освіту він здобув високу,
Редактор був і журналіст.

Та шанував українську мову,
До творчості мав Божий хист.
Він для дітей писав багато,
Огні світили з полонин...
Все, що творив, несло крилато
З низин до світлих верховин.
Для тих, хто йшов колядувати,
Чудовий склав вертепів текст.
Вчив українське шанувати,
Гідно нести свій рідний хрест.
У дев'ятнадцять – доброволець
Українських Січових Стрільців.
Походи, рани, бої смерті
За рідний край без москалів.
Життя, бої і побут друзів
В піснях він серцем оспівав.
Стрілецьку писанку усусів
В житті він ревно зберігав.
Був духом сильний, твердо вірив,
Що в Україні світлий день
І що москальське кодро звірів
Від заздрості скує мігрень.
Стояв у Києві на площі,
Щоб була злука УНР і ЗУНР,
І наших давніх предків мощі
Не викидав з могил дикун.
За пасквільний донос сексота –
Десяток літ у катівнях.
Виснажлива, тяжка робота
В Печорських зимних таборах.

Опухли ноги, біль у серці,
В очах тьмяніло... Крик душі.
«Не датись лиш в лабети смерті,
Тримайсь, хоч сили на межі...»
...У Ланчині, де Юрко вчився,
Йдуть до погруддя на поклін.
Для всіх навіки залишився
Борцем за люд, щоб встав з колін.
І Личаківський цвинтар Львова
Прийняв звитяжця на віки.
Життя борця і палке слово
Нам душу грітимуть завжди.

ЛЕЛІЙМО МОВУ КОЖНУ МИТЬ

Шануй, люби вкраїнську мову
І не вживай москальських слів,
Та вимітай чужу полову,
Щоб чистим був твій дім і хлів.
Задумуйся над кожним словом,
Щоб мова світлою була,
І щоб над українським домом
Здохла кацапська сарана.
Якщо вкраїнець ти від роду,
Шануй себе, люби своє,
І не скверни у бруді броду –
Нам рідна мати хліб дає.
А рідна мати – це Україна,
Це край від моря до Карпат,

Тут наша мова солов'їна
І нам Шевченко – рідний брат.
Тож мову не каліч, а зважуй
І не вживай чужинських слів,
Онукам, правнукам розкажуй,
Який чудесний мови спів.
Як мова чиста – й душа чиста.
Хай суржик мову не бруднить,
Хай слово, мовлене вчисто,
Нам серце гріє кожну мить!

У ВІЧНІСТЬ З ЛЮБОВ'Ю

Ти прийшла у цей світ для любові,
Як закохана бджілка в квітках,
Була ніжна у вчинках і слові,
Моє серце кохала в піснях.
Я без тебе не зможу ніколи,
Ти для мене – Венера завжди.
Чує небо високе і звори,
Що тебе покохав на віки.
Бо любов твоя сил додавала,
Ти – вогонь, що у серці не згас,
Чиста рання й вечірня заграва,
Що освітлює радістю й Марс.
На землі тільки тлінь догорає,
Ми загубимось десь у світах,
Наша вічна любов розквітає
І долає нескінчений шлях.

Ми кохання не згубим ніколи,
Нам віки не погасять любов.
Ми здолаєм космічні простори,
Щоб в коханні з'єднатися знов.
Я подамся до зір і до неба,
Я здолаю простори у світ
І прилину душею до тебе,
Бо люблю й через тисячу літ.
Наші душі з'єднуються знову,
Й через сотні і тисячі літ
Ми згадаємо рань світанкову
І кохання солодкого світ.
...Розквітатимуть сині блавати,
Будуть весни цвісти на Землі,
Я тебе буду вічно кохати:
Ти від Бога навічно мені.

ВІН ЖИВ НА СНЯТИНСЬКІЙ ЗЕМЛІ

Було це в нас на Снятинській землі...
Прийшов у світ із волі Бога,
Йому стелилася дорога
Знести знак світла в темряві й імлі.
Це в нас було, на Снятинській землі:
Зростав юнак, учився в школі
І змалку бачив різні долі:
Один їв булку, інший – сухарі.
Було це в нас, на Снятинській землі...
В грудях стискалося від болю:

Кривдить всіх цісарська сваволя
І в Русові, й сусідській Стецеві.
Це було в нас, на Снятинській землі:
Батько втопив свою дитину,
Що пухла з голоду щоднини –
Від вчинку аж здригнулись гори всі.
Це в нас було, на Снятинській землі...
Він бачив злидні, смерть, розпуку,
Безвихідь гнала їх в розлуку
Аж у канадські пустирі.
Було це в нас, на Снятинській землі:
Він Слово звів, як грізну зброю,
Та став на прю з лихом-бідою,
Щоб із колін піднялись злидарі.
Повідав він про кривди і жалі...
Йому світ зніс довічну славу.
Про незалежну мріяв він державу.
Він жив у нас, на Снятинській землі.

НА ЧАТАХ

Він на чатах стояв на узліссі,
Щоб всміхались і поле, і гай,
Щоб був Крим, і Карпати, й Полісся,
Щоб москаль не топтав рідний край.
Він на чатах стояв щогодини,
Щоб розквітли сади щовесни,
Щоб діждалися світлої днини
Без нахабної тлі-сарани.

Він на чатах стояв для України,
Щоб чужинець не ніс нам ярмо,
Щоб московські цапи-бедуїни
Не цідили з нас кров, як вино.
Він на чатах стояв до загину,
Щоби зайді зламати хребет,
Щоб українська верба і калина
Збулась фіно-монгольських тенет.
Він на чатах стояв непохитно,
Щоб нахаба не нищив наш дім,
Щоби прапор наш жовто-блакитний
У серцях для добра майорів.
Він на чатах стояв без вагання,
Щоб Україну не нищив москаль,
Щоби ворог зазнав покарання
За віками плюндрований край.
Він стоятиме завжди на чатах,
Щоб насильник не сіяв нам зло.
Наша воля і дух наш крилатий
Нас згуртують в борні за добро.
Слава тим, хто на чатах сьогодні
Дух героїв в серцях бережуть,
Хто Україну рятує з безодні
Й гордо прапор держави несуть.

УЧИТЕЛЬКА

Стара учителька залишилась сама,
Бо чоловік умер, а діти давно в місті.

Город, квітник, садок із яблунь в рядів два –
Оце і все. Та ще надвечір – телевісті.
За всі роки не скупчила добра.
Письмовий стіл. Учнівські зошити. І книги.
Вітається все рідше з нею дівтора –
Не знає, що й вона до школи йшла щоднини.
По господарству, в кухні порає щодня...
В неділю й свята з Богом серце розмовляє.
Так рідко вчительку відвідує рідня.
Все тяжче кожен день і душу туга крає.
Устане вранці й рада, що душа жива,
Що не збудила криком тихий спокій неба,
Сама до себе привітається, бува,
Відчує, що до праці й до життя потреба.
А іноді зринають спогади років
Й навіюють хвилини радості і смутку...
Життя далеко вже від учнів і батьків.
Чомусь шкільні роки спливають дуже хутко.
Чому ж бо смутком обгортати себе так?
Вона свій час і вік давно вже одробила.
Мабуть, у кожній хаті є дівча, юнак,
Яких у школі вчила й в люди виводила.
У побуті, в житті і скромна, і проста:
У праці була тільки чесна і завзята.
Нічого не просила в жителів села –
Що дітям оддала, отим й була багата.
...Старенька вчителька живе тепер одна.
Тягар років безжально наляга на плечі.
Лиш раз на рік ще згадує шкільна сім'я
Колись красиву, світлу вчительку предтечі.

ТИ ЗАВЖДИ ЗІ МНОЮ

Матусю рідненька, дивлюсь в твої очі
І ручку маленьку на груди поклав,
Я твоя частинка, я твоя кровинка,
Я квітка твоя серед безлічі трав.
Хоч я ще маленький, та бачу і знаю,
Що ти мене любиш найбільше в житті,
Щодня, щогодини ти завжди зі мною,
Та грієш і тіло, і душу мені.
Я виросту, мамо, здоровий, розумний
І буду для тебе опора завжди,
Я біди відверну, я зло переможу,
І радість розквітне в серцях щовесни.
Ти була зі мною, як я був маленький,
Учила добра для людей на землі,
Я буду з тобою і в спеку, і в холод,
Бо ти найдорожча і рідна мені.
Без тебе ніхто я, як квітка без цвіту,
Моя ти опора, мій ангел з небес,
Ти завжди зі мною і в будень, і в свято,
Для мене найбільше це чудо з чудес.
Матусю рідненька, ти сонечко ясне,
Що світить і гріє, що світ звеселя,
Ти завжди зі мною в думках і у вчинках,
Без тебе немає мого майбуття.
Мені ти потрібна на кожному кроці,
Без тебе не мислю ні ночі, ні дня,
Ти завжди зі мною, пораднице-мамо,
Найкраща у світі, ти зоре моя.

ІЗ КРИЇВОК...

Ми волю сталеву в борні гартували
За ньеньку Україну, за рідний свій край.
Ми прагли скарлати ординців навали,
Щоб землю святу не поганив москаль.
Ми волю сталеву любов'ю зігріли
До славних Карпат й Борисфена-Дніпра.
Щоб прайди кацапів навік занімили
І помста скарала вершителів зла.
Ми волю сталеву у вірі плекали,
Що нарід стражденний вже скине ярмо.
За край наш соборний життя ми поклали,
За честь і свободу несли знамено.
Ми волю сталеву із гніву скували
До угро-монгольської зграї з кремля.
Наш дух до звитяги кати не зламали:
Свобода миліша за будні буття.
Боролись з криївок, з криївок карали,
Вогонь скорострілів катрупив катюг.
Ми волю Україні життям здобували,
Хоч гинули друзі від підлих злодюг.
Ми клятву складали одверто і чесно:
Врага-супостата здолаєм в борні
Або всі поляжем за сонячну весну,
Щоб правнуки жили на вільній землі.
Сьгодні нащадки вам славу складають,
Гордяться сердечно за смілість звитяг.
Все кодро кацапське в огні спопеляють,
На чатах УПА не опустять наш стяг.

БІЛЕНЧУК ГАННА ДМИТРІВНА

Народилася 21.12.1995 року в селі Уторопи Косівського району Івано-Франківської області, де і проживає. Провідний методист Коломийської міської публічної бібліотеки, поетеса, членкиня товариства письменників і журналістів імені Івана Франка. Авторка двох книжок. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2020 року (№23 - №34).

* * *

Мені подобається жити, вдивлятися в небесні очі, і завивати своє серце в деревне листя. Ці дерева так прикрашають міські будинки, роблять їх живішими. Алеї між кущиками пишуться таким товариством. І я між ними. Як добре тут бути – без відсутності рутини. Здається, ніби легше дихати, ліпше ступати, краще мріяти, і думати, що так буде вічно. Кругом люди, а між ними життя зі смертю. Нескінченна лиш дорога, якою чути відлуння людських кроків, їх так багато, де треба розпізнати себе, де треба себе не втратити, де треба нажитися на цій землі, де треба світитися і світити, і все не тому, що «треба», а тому, що «хочеться».

Мені подобається жити.

* * *

Іду поговорити з Коломиєю. Обміняюсь поглядом і словом з людьми. Інколи те слово губиться між сотнями ніг. Так важливо його віднайти, не втратити, не розтоптити. Мені шкода тих думок — не промовлених. Франко зі мною погоджується. Читаю про це в його очах. Цікаво, скільки таких, котрі в них вдивляються та що мислять при цьому?

Парк в очікуванні лютого. Гілля дерев таке безнастроєве, ще не розпрощалось із зимою, ще весну не взяло за руку. Виглядає колючим всередині. Може б його згладити, принаймні спробувати?

Алея Слави... Захисники моєї землі, міста, цього неба, до якого звертаюся, щоб їм подякувати. Сотні тисяч «дякую». Так щоразу. Лиш би не звикнути до слова «війна». Не сприйняти їх загибель, як нам належне.

Центр міста, ратуша. Іду. Годинник великими стрілками рахує мої кроки. Коломия завершує свій день. Настане завтра.

* * *

Поспілкуємось з тобою, Зимо?

Погойдай мене на руках! Так добре бути дитиною. Я розпливаюся у твоїй білизні... Ти ділишся своїм снігом. Що я маю тобі натомість дати? Моє серце не заплямиться чорнотою, бо ти даватимеш мені яскравий контраст. Не посмію згубити свою сутність, вона ж бо переді мною. Шукатиму див в буденності, та все бачить. Щоб мій світ не втрачав твого кольору. І хай моя душа інколи відчує пелену твого холоду, то від тебе нагадування, світлий заклик — вкотре поспілкуватися!

* * *

*Пам'яті воїна ЗСУ, односельчанина,
який віддав своє життя за Україну —
САБАДАША ІВАНА ЮРІЙОВИЧА*

Схилили Уторопи сумно голову,
Підділ заплакав, стогнуть гори.
Ти вмер, наш захисник, наш воїн.
Білі сніги кругом і чорні дзвони.
Ти так любив життя, племінників, дітей сусідських,
Різьбив по дереву, збирав колекції монет,
Займався боротьбою вільною, був сильним духом,
Не думав, що колись до рук візьмеш гранатомет.
АТО. Дві тисячі п'ятнадцятий, війна на Сході.
Ти добровільно став у військові лави
Заради України, нашого життя.
Не через гроші, золото і славу.
А потім лютий — двадцять другий.
Вогонь, снаряди, мужність і відвага,
Куп'янськ, Суми, Бахмут...
Герою, уклін тобі довічний і повага.
Тебе сьогодні проводжають у вічність Уторопи,
Сестричка, мама і рідня.
Підділ засніжений схиляє голову —
Осиротів! Лишень кругом зима, зима.

БІЛЬЧАК ГАЛИНА СТЕПАНІВНА

22.10.1967 року народження. Проживає в мальовничому селі Бабче. Освіта середня. У шлюбі, виховала двох доньок. Обожає квіти і природу. Щира християнка. Авторка двох збірок і багато колективних альманахів. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2024 року (№32, №34).

* * *

Плекаю я свої рожеві мрії,
Хоч знаю: є ще інші кольори.
Та я мережу колір цей з надії,
Красу вбачаю в світі навкруги.
Я мрію, я малюю, і я вірю,
Що світом править істина свята.
Є люди добрі, світлі і без гніву,
Від них іде та щира простота.
Рожеві мрії хай летять у всесвіт,
Стають реальні і несуть добро.
Світ зміниться на краще, вже нарешті
Розвіється, як дим, усяке зло.

15.06.2025

* * *

Зустрілись дві долі на лоні любові,
Спіткнулись об погляд, об стукіт сердець.
І вже воєдино сплелися дві долі —
І він вже її поведе під вінець.

В душевній сплетині два люблячих серця,
Вже стануть вони на весільний рушник.
На щастя, на долю – хай все віддається,
Хай завжди палає любові свічник.
В коханої очі, як ясні зірничі,
Сіяють від щастя поміж рідних людей.
Обітницю щиру: у парі прожити –
І буде у них не один ювілей.
Він ніжно тримає кохану за руку
Й шепоче: «Тепер ти належиш мені.
Я – твій оберіг, твоя щира наука,
Мов дві ми ріки у любовній весні».

* * *

Чому ж така доля у жінок не проста?
Несуть вони ношу, і життя так мина.
На плечі звалились земні всі турботи,
Спина вже зігнулась від тої мороки.
І так день за днем в неї – побут, рутини...
Вона ж бо не робот, не бездушна машина.
Марніє краса від роботи важкої –
Слабкою побути їй хочеться трохи.
Не треба їй слави, не треба хвалити!
Не тих монументів, а просто любити...
Її шанувати – і буде щаслива,
Вона – берегиня, від Бога людина.

* * *

На лузі зеленім ростуть гарні квіти,
Їх сонечко гріє, колише їх вітер.
Пелюстки біленькі і жовте серденько —
Ромашками зветься вже дуже давненько.
Вони до вподоби так юним дівчатам,
Плетуть з них віночки, ворожать на щастя.
Пелюстку зривають, про долю питають:
Чи милий їх вірний, чи щиро кохає?
Такі дивні квіти — ці квіти-віщунки,
Їм любі і милі бджілок поцілунки.
Земля їх зростила, роса напуває,
Пташки коліскову блаженно співають.
Між трав, як зірниці, біліють ромашки,
Ростуть всім на радість — їх бавлять комашки.
Цвіркун їм на скрипці смичком виграває,
А синій дзвіночок цю квітку кохає.

* * *

Твій погляд — в ньому цілий світ...
Веселі іскри у очах палають.
Солодкий дотик губ твоїх,
Від щастя і кохання я літаю.
В очах я бачу синь небес,
Тепло душі й таке палке кохання.
Чекаю від життя чудес,
Щоб разом зустрічати нам світання.
Дивлюсь у очі милі я...
Такі приємні — волошково-сині.
Ти — всесвіт мій, ти є моя!
Пройдемо в парі по земній стежині.

КУПАЛЬСЬКА НІЧ

Лягає вже сутінь на трави у полю,
Купаються зорі у тихій воді.
На свято чарівне гуртується молодь —
В віночки вдягнулись дівки молоді.
Багряне багаття палає у полі,
Сміливців багато і ліс навкруги.
Жартують, співають і сміху доволі —
Біжать всі купатись в ріку, до води.
Рікою пливуть всі ті мрії й бажання
В віночках дівчачих, у тих пелюстках.
На долю щасливу, взаємне кохання
Ворожать дівчата в ці літні свята.
А ніч ця купальська така незабутня!
Цвіте в лісі квітка, що щастя несе.
А хто її знайде? Чи красень, красуня?
Чи квітка та, папороть, справді цвіте?

* * *

Сонце вже спати за гори сідає,
Ховаючи промені в трави і клунки.
Сутінь вже землю блаженну вкриває,
Панує надворі вже нічка-чаклунка.
Тепло, по-літньому, стало вже темно,
Вгорі показалися небесні світила.
Тут загадковість витає бентежна,
Дрімота приспала — всю землю покрила.
Пора для снів кольорових і дивних,
Закоханим зустріч під зоряним небом.
Ранок настане... Дай, Боже, щоб мирним.
Втече кудись сон і розвіється темінь.

* * *

Не забувай, що ти є жінка,
Не роль, не маска, не шаблон,
Ти – сила Всесвіту, сторінка,
Яку читає час і сон.
Ти – джерело краси й натхнення
І мрій безмежна глибина,
Любові дзбанок і прощення,
Душі незрима чистота.
Твоє буття – не просто жити
і неважливо, ким ти є,
Ти прагнеш світ так цей змінити
Й лишити слід, що не зітре.

* * *

Ти чуєш, людино? Не хмурся понуро,
Мені посміхнися привітно і любо,
Даруй позитив у світ цей навколо,
Хай усмішка мила так сяє святково.
Вона хай розрадить самотню матусю,
Потішить в недолі дівчину-красуню.
Хай посмішка щира теплом зігриває,
На щастя земне хай вона надихає.
Усмішка – то сонце у твоїх долонях,
То радість на серці, в любовнім полоні.
Всміхайтесь ви, люди, частіше ласкаво,
Несіть у світ радість і буде вам браво!

* * *

Поезія й музика — два вірних крила,
Поєднані разом, у вічному сплетінні.
Мелодія, ноти — в рядочках слова.
Там, де вони разом, там істина в дії.
В єдинім польоті здіймаються ввись
Слова ті крилаті, і звуки, і ноти.
І ллється мелодія, у такті звучить —
Чудове мистецтво, красиві акорди.
Поезія й музика — два вірних крила,
Вони не розлучні, вони — одне ціле.
Хай тішить, милує ця найвища краса,
У душах і серцях добро хай посиють.

БОДНАР АННА МИХАЙЛІВНА

Народилася 01.03.1963 року в селі Липове Тисменицького району Івано-Франківської області, мешканка селища Отинія. Вихователька ДНЗ. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2010 року (№10 - №34).

* * *

Все у світі банально повториться знову:
Осінь, холод, дощі і сумний листопад.
Жбурлятиме вітер в жовтневій палітрі діброву
Назавжди невдоволений сірий холодний асфальт.
Ще розгорнуть тумани посірілі з вологи рулони,
Штрикне промінь лінивий світанок в імлі...
Так ще буде не раз, це звичайні осінні шаблони,
І від них не втекти, поки ми ще отут, на землі.
Не втікай. Розчинись в цій рапсодії тиші
І пізнай насолоду в цих сірих тонах...
Несміливо надію сивий спомин колише...
Усміхнеться листопад, спелеліє самотності птах.
Чай шипшиновий з медом завари собі знову,
В плед в жовтневій палітрі обгорне тебе твій листопад,
Не зважатиме вітер на вашу банальну розмову,
І дощитиме осінь на сірий холодний асфальт...

24.11.2024

* * *

Відбув ЛИстопад,
А багаж — залИшив:
Пожухле листя
На брудних стежках.
Дощем холодним
Лист до Грудня пише:
«Спішив я, вибач,
Снігом вкрий цей жах!..»
Ну все, як зАвжди. Не змінилось
Нічого. Грудень уже звик.
Всі попередні, звісно, веселились.
Ти ж, Грудню, прибери! Готуй Кутю,
Різдво і Новий рік!
А Грудень, будьте певні, приготує!
Кутю, вареники і холодець!
Колядку України цілий світ почує!
Якби лиш в Грудні був війні кінець!

02.12.2024

* * *

Відсунувши макітру, спорожнілу від куті,
Святвечір втішено чалапає від хати
Снігами. А вслід за Зіркою ясною угорі
З малечею Різдво біжить колядувати...
Маланка з Василем засіють із кишень
На мир, на волю, на добро.
Збирайте те зерно до жмень —
І сійте світом, щоби проросло!

29.12.2024

* * *

Війна чигає хижим птахом,
І гинуть в її пазурах сини,
Зневіру й розбрат із розмахом
Між нами сіють сили сатани.
Так біль ятрить зранені душі,
Де кожне слово струмом б'є.
Кріпімося! В єднанні невмирущі!
Щоб свій за свого! За своє!
А Світло шлях собі проб'є крізь хмари,
І сонцесяйний усміхнеться мир.
Він прожене зневіру, розбрат, чвари.
А воїн зніме запорошений мундир.

24.03.2025

* * *

Весна, здавалось, Квітня відіграла,
Аж розімлів. Шафрановий килим
Під сонцем на галяві розстелила
І цвітом вишні нахилилася над ним.
Здавалося, забулись заметілі,
Що фліртували з вітром допізна.
Вже мало Березня їм — Квітня захотіли,—
Повинна ж була втрутитись Весна.
Спинила врешті-решт зимове танго,
Всміхнулась до ще заспаних Троянд...
...Не зліть Весну — вернЕться бумерангом!
Шануйся, Квітню! Поки ще твій сад...

БОЄЧКО МАРІЯ ІВАНІВНА

Народилася 15.05.1953 року в селі Мишин на Коломийщині. З 1975 року — мешканка сусіднього села Ковалівка. Учителька, журналістка, краєзнавиця, поетеса; членкиня НСЖУ і НСКУ; засновниця, упорядниця і головна редакторка альманаху «Джерельні дзвони». Лавреатка літературних премій імені Тараса Мельничука, Марійки Підгірянки, Леся Гринюка та краєзнавчої премії імені Євгена Паранюка; володарка титулу «Українська Мадонна». Нагороджена медалями «За заслуги перед рідною землею», «За заслуги перед Коломийщиною», «За заслуги перед Прикарпаттям». Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2001 року (№1 - №34).

УКРАЇНКА ВІД БОГА

*90-річчю Стефанії Данилець
ПРИСВЯЧУЄТЬСЯ*

Так я можу сказати про неймовірно мудру, добру, талановиту, творчу, невтомну жінку, незламну патріотку України з Отинії — Стефанію Миколаївну Данилець. Кажуть, якщо тебе любить Бог, то посилає тобі добрих друзів у житті. Я безмежно вдячна долі, що звела мене на творчому шляху з цією дивовижною людиною.

Якщо точніше сказати, це пані Стефа мене знайшла першою. В районній газеті Коломийщини «Вільний голос» вона читала мої дописи про культурно-просвітницьке життя Ковалівки та про літературно-музичний альманах «Джерельні дзвони». Стефанія Миколаївна висловила високу оцінку про наше видання, про його значення в розвитку літератури рідного краю і особливо — в популяризації державної української мови в усіх регіонах України, а також за її межами.

Одночасно вона запропонувала до участі в альманасі творчих людей з Отинії, а це були учні та педагоги Отинійської школи, студенти і люди інших професій, закохані в поезію, музику та інші види мистецтва. Це справжні народні таланти Отинії — маленької частинки мальовничого і неймовірно багатого на творчих людей Прикарпаття, яких варто назвати поіменно: Назарій Андрійчук, Ганна Яцків, Оксана Філяк, Галина Малярчук, Любов Прокопів, Михайло Мандзюк, Таня Мандзюк, Оксана Гринів, Віталій Рибак, Ганна Рибак, Ганна Боднар, Любов Стасюк, Марія Герега, Олійник Христина, Олійник Світлана. Відрадно, що і сьогодні окремі з них продовжують друкуватися в «Джерельних дзвонах», а саме: Назарій Андрійчук, Ганна Боднар, Лілія Василюшин-Пісак, Петро Тацюк.

Будучи невиліковно хворою, Стефанія Миколаївна натхненно підтримувала мене особисто як словом, так і ділом. Неодноразово дзвонила до мене, прислала різні вирізки з газет і журналів, які могли би пригодитися мені в роботі у школі і над кожним новим випуском альманаху. Але найважливіше те, що вона організувала незабутні зустрічі зі студентами, педагогами школи і ліцею ПЛЕТ та союзнянками Отинії. Ці зворушливі

хвилини спілкування з молоддю і просвітянами забути неможливо. Пам'ятаю, як після зустрічі в лиці до мене підійшла одна дівчинка-першокурсниця, обійняла мене і сказала тихенько: «Дякую Вам за те, що Ви є. Сьогодні я зовсім по-іншому подивилася на світ». А я подумала тоді, що заради цього слід жити, творити і робити людям добро. Нехай один-два з молодих людей навернуться на добру дорогу, заради цього варто сумлінно працювати і не марнувати час.

Попри свою неймовірну зайнятість і стан здоров'я Стефанія Миколаївна приїжджала в Ковалівку на зустріч поетів Прикарпаття, щоби подякувати їм за творчу працю в рамках літературно-музичного альманаху «Джерельні дзвони». Вона була прекрасним оратором, вміла донести слово любові до рідної мови, до незалежної України і незламної української нації, її культури та головних цінностей в житті кожної людини так, що її слова назавжди залишалися в душі всіх, хто її слухав.

Заради людей жила і невтомно працювала, сіяла добре і вічне шановна Стефанія Миколаївна Данилець. Вона залишила на землі неоціненний вклад у розвиток української культури і просвіти. Це була віддана донька України, нашого краю, рідної Отинії. Знаю, що пані Стефанія створила в приміщенні союзнянок Отинії Алею відомих українок Прикарпаття. По праву, серед них чільне місце належить саме їй – Українці від Бога – Стефанії Миколаївні Данилець

(19.11.1935 – 15.08.2016).

КОРОТКІ ВІДОМОСТІ.

Данилець (Човган) Стефанія Миколаївна народилася 19 листопада 1935 року в селі Крихівці на Івано-Франківщині. Батько працював пекарем, а мама — домогосподиня. Дитинства не мала — бавила молодших сестер і брата. Було все: і голод, і холод...

Ще не отримавши паспорта, працювала секретарем в облвиконкомі, закінчила вечірню школу і в 1953 році вступила на українську філологію до педінституту. Працювала в селі Стебні Верховинського району, пізніше — у Струпківській восьмирічній школі. В Отинійській середній школі пропрацювала 22 роки. У 1992 році вийшла на пенсію, а в 1995 році очолила Союз українок в Отинії.

«Працювати, працювати без упину — кожній хвилині нема вороття», — саме таке життєве кредо було у щирої українки, справжньої патріотки Стефанії Миколаївни Данилець з Отинії.

«Я люблю і поважаю людей, які не скиглять, а працюють і живуть для України», — говорила Стефанія Миколаївна і доводила власну позицію щоденними вчинками.

У 2016 році в хоспісі Івано-Франківська перестало битися серце Українки від Бога, полум'яної патріотки і берегині України, неймовірної жінки душевної краси і доброти, людської мудрості і відданості рідному народові — Данилець Стефанії Миколаївни.

15.08.2025

МИНАЄ ЧАС

Минає час... Минають люди...
Нові приходять покоління...
І як було, вже так не буде,
Нові ідеї і стремління...
Та кожен з нас — окрема книга,
Зумій її лиш написати!
В житті є правда, і інтрига —
Про все в ній треба розказати.

Нова історія чекає
На покоління молоде...
Нехай минуле пам'ятає,
Уроки з нього хай бере.
Хай все погане відкидає,
А на хорошому хай вчиться,
На граблі ті ж не наступає,
Щоби війні не повториться!

Усе на аркушах століть
Нові вже верстви прочитають...
Тільки по правді все пишуть!
Володарям пера бажаю.
Бо правда — золота дорожка,
Хоч і гірка вона, й колюча,
Важка сьогодні у нас ноша,
Та все одно — й вона минуча...

15.08.2025

БОГУЦЬКА (КОВАЛЬ) ОЛЕНА КИРИЛІВНА

Народилася 19.05.1956 року в селі Куничому Вінницької області, мешканка міста Новодністровськ Чернівецької області. Письменниця, композиторка, громадська діячка, авторка 30 книжок, співавторка понад 40 альманахів і різних видань. Лавреатка літературної премії імені Івана Нагірняка та багатьох творчих онлайн-конкурсів.

Нагороджена медаллю «За відродження країни» та багатьма іншими відзнаками. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2024 року (№32-№34).

* * *

Життя моє просте, не ідеальне.
Падіння і висоти є у нім.
Та я люблю його. Воно реальне,
як Всесвіту будова. Рідний дім.
Життя моє просте. Без перебільшень
у ньому є і радощі, і біль,
і здатність до утворення тих віршів,
котрі одразу потрапляють в ціль.
Життя моє просте. Заради Бога,
для мене не творить Олімп малий.
До себе я прискіплива і строга,
живу, не задираю голови.
Життя моє просте, таким і буде,
відкрита, наче книга. Літер стрій
когось на мить приспить, когось розбудить,
чи здійме в душах справжній буревій.

Життя моє просте. А труд і вміння
дають надію жити довгий час.
Хто сів зерно, не збере каміння
і хліб пізнання запече для Вас.
Життя моє просте. І годі нити
і скаржитися. Стійте, я ж жива!
Людина від Творця. Мій Бог і вчитель
дарує від народження права.
Життя моє просте. Та збита фраза
доводить, що воно таке складне!
А хто не падав, не хворів ні разу,
не зрозуміють Бога і мене.

ПОПРИ ВСЕ ЖИВУ

Безсонна ніч, страждаю не від болю я,
і простирадло зібгане пече.
Постукала у двері меланхолія,
депресія вчепилась за плече.
Той дикий страх, пов'язаний із датою
двадцять четверте лютого, — мій біль.
Коли прощалась із життям, із хатою,
здавалося, що я рухома ціль...
І вирвана зі сну дзвінком зненацька я
ще довго не хотіла зрозуміть,
чому на нас іде країна «братская»?
Чи карлик тим задовольняє хіть?
Повзла колона біженців гадюкою,
в авто сиділи діти і жінки.
На київському напрямку із сукою
на смерть свідомо йшли чоловіки...
Сирени, укриття, гараж, затемнення,
короткий сон-кошмар, потік новин...

Бої, ракети в пошуку приземлення
від заходу до сходу – хижий клин...
Все думалося – помилка, наснилося,
настане ранок й скаже: ти чудна!
Але вона ще є. Не зупинилася
ця наволоч, цей біль і кров – війна...
Чи патріоти ми? Чи ми згуртовані?
І що тримає досі на плаву?
Не змило нас під час цієї повені
вже стільки років. Попри все – живи!

23.02.2025

* * *

Війна не пише кольорових віршів,
бо їх війна не пише взагалі.
Поети пишуть у ранковій тиші,
зібравши мудрі зморшки на чолі.
Війна руйнує душі і місцини
і забирає кращих поміж нас...
Війна за волю неньки-України
жорстока, чорно-сіра, без прикрас.
Війна руйнує статки і світогляд
і вказує насправді, хто є хто.
У неї вдів і сиріт з болем погляд,
і гіркоти полинної ковток.
Війна. Це – вам не свято салютує,
це – тисячі убитих у бою.
Там віра піднімає і лікує,
і втримує, і стримує в строю.
Війна не пише. Скажуть покоління
майбутні: «Жив тоді такий поет».
Настане мир, і прийде гідна зміна,
народжена під вибухи ракет.

Війна не пише кольорових віршів.
Війна фільмує спогади в архів,
щоб потім, десь у Каннах, на афіші
бестселер про наш подвиг заяснів.

* * *

По підвіконню крапелька видзвонює,
земля вже напилася досхочу...
А червень все дописує симфонію,
та без тепла, з відтінками дощу.
На склі віконному пацьорки бризок,
зіщулився бездомний мокрий пес...
Життя – перебіг, чи одвічний ризик,
чи боротьба, чи пошуки чудес...
Чи привід на якусь хвилину сісти,
про все забути, вимкнути думки...
І знову дощ, мов пелена, над містом.
А до Дністра збігаються струмки...
Дай, Боже, тихого, щоб не стихія!
А ми сприймаймо все те, як дари...
Дивлюся за вікно. Тихенько мрію.
Червневий дощ. Ранкової пори...

СТІКАЄ ВИШНЯ КЛЕЄМ СОКОВИТО...

Стікає вишня клеєм соковито –
бурштинового кольору смола.
Моя весна веде у тепле літо,
вина мені в дорогу налила
із нотками кохання, трішки смутку,
і ще – надії. Мов, лихе мине.

Я п'ю вино, не відчуваю трутку,
так ти коханням отруїв мене.
Знеболів, змусив геть усе забути,
пірнути в білопінну заметіль...
Вино твоє із присмаком цикути...
Все – драма чи добротний водевіль?
Ще капають твої слова єлеєм,
лікують рани тіла. Серце ж – ні...
Стікає вишня соковито клеєм.
Кохая... Тільки сумно щось мені.

* * *

Цей ранок захмарений. Тиша німа
і птиці ще сплять під мелодію вітру.
Мій погляд шукає. Сама я, нема
нікого... А спогад малює палітру.
Мене повертає в минуле, назад
до червня, коли народилось кохання.
І миттю квітує лавандою сад...
І я не одна, о любове остання.
Ти в серці живеш, а лавандова мить
розбудить тебе, тільки день зазоріє.
Я знаю, кохання нестерпно болить.
Я вірю, лікує. Не здайся, надіє.

* * *

Не знаю, чи зустрітись доведеться,
такий цей світ непевний і нічий.
Віддай, верни оту частинку серця,
що ти у мене вкрав не хочючи.
Віддай його, просити не примушуй,
я горда, та вразлива, мов дитя.

І спокій поверни у спраглу душу,
яку заповнили почуття.
Складаю дні в дорогу. Це чекання
нестерпно довге і коротка мить
тих зустрічей. На відстані кохання
голубкою до тебе прилетить.
І сяде край вікна у тихий вечір,
розмову заведе. Відчуєш ти,
як ніжний смуток упаде на плечі,
немов мої обійми з темноти.

* * *

Коли навколо сум і страх,
Стояти важко на ногах,
З життям так легко не прощайся!
І на останнім рубежі,
На вістрі долі, на межі
немає сил, А ТИ ТРИМАЙСЯ!

Життя, не рай, той, де Адам,
Воно будує пастки нам...
Попав, то ж гідно вибирайся.
Досягнеш влади, висоти,
Не спалюй за плечем мости,
Є крок назад, А ТИ ТРИМАЙСЯ!

Готуй для себе тил, відхід
І бережи і честь, і рід,
Любов'ю рідних упивайся.
Тобі дано життя одне,
Все решта (Соломон) мине.
З тобою Бог. І ТИ ТРИМАЙСЯ!

БРИТВАК ГАЛИНА ДМИТРІВНА

Народилася 27.01.1953 року в місті Коломия. Мешканка села Замулинці Коломийського району Івано-Франківської області. Педагог-філолог, дитяча письменниця, поетеса, авторка 7 книжок (духовних, дитячих, поетичних). Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2007 року (№7 - №34).

* * *

Життя – це гра в порядність, суто особиста.
Кожен приходить в світ, неначе аркуш чистий.
А тут такі спокуси з вибором безмежним,
Без натяків, без застережень: обережно!
Очима хочеться усе забрати, скуштувати!
Тож на поради і біль чужий начхати.
«Навіщо хтось? Світ крутиться навколо мене!»
– Собі говорять всі мажори й бізнесмени.
Накрали вже і заграбастали немало,
А їх обличчя, немов свинячі рила, стали!
Нахабність і звірячий апетит зашкалюють уже!
Вони ж не вірять, що буває щось чуже.
Купили інвалідність, титули і ранги!
Забули тільки про зустріч з бумерангом!

05.01.2025

* * *

Найважче, мабуть, жити чесно із собою,
Бо неможливо зануритися з головою
В події, що стаються безупинно,
Адже своє життя є в кожній людині.
Гроші і статки — це успіх тимчасовий.
Він руйнівний і часто примусовий,
Бо має зАвжди покровителів багато,
Котрі так прагнуть правду приховати.
Цікаво, як це власній совісті дивитись в очі?
І чи знайдуться ті, що зроблять все охоче?
Це ж не надумані оновлені хіти:
Дивитись в очі чесно і погляду не відвести!
Такого успіху найважче, звісно, досягнути,
Бо треба світ в собі перевернути!

31.01.2025

* * *

Були в мене хвилини падінь і перемог.
Сили давав постійно Господь Бог.
Я відчуваю Вищу присутність і тепло,
Мене підтримує невидиме крило.
Всесильна віра не дасть нікому впасти.
Життя – це дар і, щоб пізнати щастя,
На жаль, не зАвжди вистачає розуміння
Божественних підказок цінних.
О, Господи! Безмірно я так Тебе люблю!
Пробач мені, будь ласка, я молЮ,
Мої помилки і невірні кроки.
Я з радістю приймаю всі Твої уроки.
Лиш благодать Твоя свята, я вірю, допоможе.
Я дякую Тобі за все, мій Господи, мій Боже!

12.01.2025

* * *

Життєву дорогу освітлюють мрії,
Мов внутрішній спалах яскравий, надійний,
Для втілення чистих бажань сокровених —
Дарунок божественний тільки для мене.
Серце для світла постійно відкрите.
Це — сонце в мені! А щира молитва —
Розмова постійна з Отцем нашим, Богом,
Дає віднайти свою власну дорогу.
Я дозвіл даю народитися мрії,
Приймаю її і у серці лелію.
Працюю над нею, наповнюю світлом,
Бо втілена мрія — спасіння для світу.
Бажань є багато і вимог багато,
А мрії даються, щоб нас врятувати!

22.01.2025

* * *

День настає, і вже нову сторінку
Заповнюють яскраві миті стрімко:
Такі всі різні, однакових немає,
І кожна з них бажанням надихає!
Тільки можливості завжди шукати треба.
Вони ж, немов життєва загадкова зебра!
А хочеться обрати тільки світлі миті,
Адже без вибору не обійтись в світі.
Тому, найперш, здоров'я Вам міцного!
Моментів радості, а також всього того,
Чого душа бажає, і щоб з'явилися миті,
Котрі Вас надихають просто жити!

07.02.2025

* * *

Любов не має вікових обмежень.
Цей стан не вводить у якусь залежність.
Закохані – це ті, що пробудились,
В собі відчувши неймовірну силу.
В такому стані створюють шедеври
І в глибині душі знаходять перли,
Дорогоцінні паростки життя!
Любов – єдине вічне почуття!
Всі люди з ним уже приходять в світ.
Любов – вакцина від усяких бід.
У ній є все, що людяністю зветься.
І хай вона живе, а не стається!

14.02.2025

* * *

Все міняється постійно,
Іде часу лік.
Щось нове стає надійним,
Стає зрілим вік.
Життя таке неповторне
В ракурсах своїх..
Чисте небо, ясні зорі
Любити не гріх.
Не завжди чиясь порада
Вірною стає,
Бо у всьому має владу
Рішення моє!

02.03.2025

* * *

Кожна хвилина, кожен день – це досвід.
Його ніколи не буває досить.
Щоденний вибір – лиш нові сходинок,
Нові підказки і раптові вчинки.
Бувають ситуації вразливі,
В котрих відсутні розуміння й справедливість,
Але свій хрест несе окремо кожен,
І не стоїть питання: «Хто витримати може?»
Потрібна абсолютна чесність, як поняття
Й любов до світу, де нема прокляття,
Де мир у кожному живе завжди відкрито.
І щоб народжене добро не зупинити,
Я відмовляюсь від енергій зла.
Найперш, творю себе задля добра!

16.03.2025

* * *

Магічна вишиванка, наче дотик долі,
Наче стежина, що веде до волі.
Граційно стеляться барвисті візерунки,
Котрі наповнили теплом жінки-чаклунки.
Закладені у вишиванках традиції народу
І вічна сила божественного коду!

15.05.2025

* * *

Люблю я милуватись земним раєм,
Життя завжди нове щось підкидає —
Воно ж непередбачуване в нас!
У цьому його Кайф, або простіше — Клас!
Підготуватися до всього неможливо.
Не просто так, мабуть, стається диво?
Проте чекають його й хочуть всі,
Але замовити найшвидше вдається лиш таксі.
Диво ж стається не без участі людей.
У кожного достатньо є омріяних ідей —
Таких собі картинок ілюзорних,
В котрих уявні чи казкові форми.
А диво тільки там, де є любов і доброта!
Казкова істина завжди така проста:
Для всіх прийнятна, наче тепле літо.
Вона вмикає у кожному серці Світло!

28.05.2025

ВАСИЛИШИН-ПІСАК ЛІЛІЯ МИХАЙЛІВНА

Народилася 08.07.1977 року в селі Стриганці Тисменицького району Івано-Франківської області. Живе і працює в селищі Отинія Коломийського району Івано-Франківської області. Майстриня української вишивки, крою і шиття. Поетеса. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2022 року (№27-№34).

* * *

Не шукай причини, що це сіре небо
І холодний лютий знов за ворітьми,
Адже все в природі пережити треба,
Щоб пізнати світло серед стін п'їтьми.
Щоб сповна відчути, як сади півсонні
П'ють життя поволі із самих глибин,
Як нуртує вперто пагін на осонні,
Як несе надію до самих вершин.
Як весна крадеться тихо на зарінок,
Вицвілий за зиму, мов вчорашній день,
Як нам час малює вже новий відтінок,
І ховає лютий зиму до кишень.
Як до цього світу просяться нарциси,
Полохливим зайцем зиркають крізь сон,
Як зими окраєць до весни актриси
День за днем здається у її полон.

Лютий 2025

* * *

Вовтузиться лютий. Лишилось ще трохи
Його володінь на цій грішній землі,
Помалу іде календар до Явдохи,
Де пахне життям на торішній ріллі.
Блукають садами німі сновидіння,
Усе спорожніле — притулку нема.
Які ти нам, весно, несеш провидіння?
Зима пережила усе недарма.
Лишила надії, омиті сльозою,
Дороги, якими водила сніги.
Ще вчора по світу твердою ногою,
Сьогодні турботи вже не до снаги.
З холодної просені проситься сонце
В замерзлі долоні ще з тої зими,
Ти знов відчиняєш у серці віконце,
Щоб разом з весною воскреснули ми.

Лютий 2025

* * *

Подивись, Україно рідна,
Як весніє усе з любові,
Днина світла й така погідна,
А костюм твій в синівській крові.
Над землею тремтить світанок,
В неба очі такі волошкові,
Ти не прагнеш яких забаганок,
Носиш рани на собі Христові.
Бачиш, онде в лелечих гніздах
Хтось життю напропорочив бути.
Ти шукаєш свій шлях у звіздах
І не знаєш, як далі бути.

А там далі весна з долоні
Кине в землю зерном пшеничним,
Щоб росли в нас сини і доні
З українським ім'ям величним.
Піде сонце на кволі трави,
Залоскоче гілки вербові,
І птахів голосні забави
Буде чути у чистім полі.
Зазоріє дрібне цвітіння,
Цвіт нарцисів піде юрбою,
Ми діждемось таки Воскресіння,
Україно моя, з тобою.

Березень 2025

* * *

Прадавній сад стрічається з весною,
В тугих бруньках заклався урожай,
Вже блиснув день годиною новою,
Подай нам світла крапельку бодай.
І вже в роботі молиться людина,
Весни для неї в полі досхочу,
Паде з долонь на оранку зернина
І просить в неба сонця та дощу.
Біжать стежки на зустріч першоквітню,
Хлюпоче потік, ллється через край,
Весна краде свою зорю досвітню
І щедро сипле квіти в зелен гай.
А по полудню гріється проміння,
По призьбі скаче, грається квача,
А ти несеш думки до Воскресіння
І віриш в диво, наче дитинча.

Квітень 2025

* * *

Весно, весно!
Хто цей травень тобі напроочив?
Хто насмілився лити дощами?
Твою долю хтось ніби зурочив,
Ти вже йдеш, а що буде із нами?
Випий, травню, до дна своє горе,
Все оте, що весні наболіло,
Ех ти, доленько, змучена доле,
Як тобі вже усе накіпіло.
Все минеться, пройде швидкоплинно,
Цвіт піоній – рожева надія,
Не завжди так нам буде полинно,
Ще воскресне намолена мрія.
Буде літа нам ласий шматочок,
Полунично - п'янка насолода,
Буде сонця гарячий ковточок –
За холодну весну нагорода.

Травень 2025

* * *

На розлогих схилах, де спішить дорога,
Де цілує сонце зранку небокрай,
Храм золотoverхий молиться до Бога
І ховає стіни в молодий розмай.
Між свічок каштанів ця краса врочиста
Куполами бачить десь небесний рай,
Храм Святого Духа, як перлина чиста,
Величчю й красою прославляє край.
Тут коріння роду, як одвічна міцність,
І плетуться долі молодих сердець,
Тут сягає віра у далеку вічність,

І завжди чекає люблячий Творець.
На порозі тиші золотий підсвічник,
Ангельське вітання молиться свіча,
«Радуйся Маріє!» — ці слова, як вічник,
Промовляє щиро радісна душа.
Життєдайне світло розливає Мати,
Захищає людство від журби і бід,
Ти прийди до храму на коліно стати
В той, що при дорозі дивиться услід.

Червень 2025

* * *

Соловіє літо. Квапиться до Спаса,
У спекотний серпень заглядає час.
Перезріле сонце — золота окраса
Днів, що забирає календар від нас.
Чимчикує вітер навпростець стернею,
Зачепилось небо за петрів батіг,
Тільки сумно бродить липень за межею,
Що нам мирне літо вберегти не зміг.
На вустах тремтячих слово про прощення,
У медах солодких гіркне літня ніч,
Полинова доле, мого сьогоднішня,
Як тобі живеться з болем віч-на-віч?
Кажуть, все минеться, відшумить грозою,
І огорне тиша пеленою нас,
Тільки будем, доле, ми удвох з тобою
Згадувати літа цей гіркавий час.

Липень 2025

ВІЙТЕНКО ІВАН ДМИТРОВИЧ

Народився 29.08.1946 року в селі Коршів Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Поет, журналіст, член НСПУ та НСЖУ. Автор 19 поетичних збірок. Лауреат літературних премій імені Василя Стефаника, Тараса Мельничука, Марійки Підгірянки та Павла Добрянського. Переможець конкурсу «Краща книга Прикарпаття» (2022, 2024). Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2019 року (№19 - №34).

* * *

Не заздрю ні багатим, ні крутим,
У кого на столі молюски й суші.
Жага багатства – се міраж – се дим,
За діаманти не відкупиш душу.
Усі скарби в могилу не візьмеш,
Жебрак й вельможа рівні перед Богом.
На суд останній теж колись прийдеш
І принесеш свої жалі й тривоги.
Та не усіх Суддя небес простить,
Когось чекає пекло за провини.
Та доки свічка доленьки горить,
Ще маєш шанс отямитись, людино.
Не обминай зневірених в житті,
Подай стражденним милості дещицю,
Й воскреснуть в серці почуття святі,
І, може, просвітляють сірі лица...

Не заздрю ні багатим, ні крутим,
Шаную предків віщі заповіти.
Прагну душею бути молодим
І все, що маю, залишити дітям.

17.06.2025

* * *

На сірій мапі пройдених доріг
Мої сліди давно розвіяв вітер,
Та я назавше в пам'яті зберіг
Образ людей, що, як зірничі, світять.
Скільки стрічав їх на своїм путі,
Скільки втрачав у каруселях буднів,
Літа відлинули за обрії круті,
Та в снах ще з ними говорити буду.
Світлини розкладаю на столі,
А спогади кружляють журавлями...
Отут я з друзями у рідному селі,
А там з дружиною, дочкою і синами.
Десь в колі літераторів й митців,
На презентаціях моїх книжок і друзів,
А ті, хто вже у небо відлетів,
Зірками світять на вечірнім прюзі.
На сірій мапі пройдених доріг
Старі сліди давно вже не шукаю...
Як ще багато у житті не встиг,
А дні за днями в небо відлітають.

15.06.2025

* * *

Якби каміння вміло говорити,
Якби його навчити мови слів,
Історій би чимало розповів
Той камінь, мохом вічності покритий.
Як предок наш в печері ночував,
Як добував святий вогонь і здоби,
І обминали напасті й хвороби,
Бо у душі він щось від Бога мав.
Як на світанку десь із Чорногори
Котилось сонця золоте яйце.
Нехай каміння розповість про се –
Але хіба каміння заговорить?
Воно мовчить уже мільярди днів,
Стримить над часом скелею-горою.
Стою і розмовляю сам з собою,
Бо говорити камінь не навчив.

12.06.2025

* * *

Прийшла пора на косовицю й сіно,
Й бузок уже духмяно відгорів,
А в лузі похилилася калина,
І небо ріжуть крила літаків.
Від болю й спраги пошерехли губи,
А над окопами ромашки розцвіли,
І сняться хлопцям наречені любі,
І в мирнім небі молоді орли.
У тому світі бавилися діти
Й не було ще ні болю, ні руїн.
Криваву косовицю косить літо,
І грім лунає із усіх сторін.

Та вірю, що затихне громовиця
І сіна духмянітимуть стоги,
В небесній кузні вже гартують крицю,
І хвиля гніву ломить береги.
Повернуться герої з поля бою,
До друзів, до коханих, до батьків,
І поростуть травою й кропивою
Могили наших клятих ворогів.

11.06.2025

КОЛЕГАМ-ЖУРНАЛІСТАМ

Десь на землі на ниві зріє колос,
І ластівка гніздечко в стрісі в'є,
А Ваш невтомний, всюдисущий голос
Байдужим бути завше не дає.
Комусь даруєте новини пересічні,
А іншому ще тисячу порад.
Рядочком щирим грієте у січні,
Весною розцвітаєте, як сад.
У своїх помислах Ви, наче вітер,
А вільний вітер в клітку не замкнеш,
З намиста літер творите палітри,
Де велич розуму і синява небес.
Вітаю Вас і міцно тисну руки,
Щоб гострим був і розум, і перо,
Нехай народжує у творчих муках
Величні думи осяйне чоло!
Щоб Благовіст окрилив Вашу долю,
Любов і радість приносив у дім,
Хай колоситься слова щедре поле
На славу, мудрість і добро усім!

06.06.2025

* * *

Після дощів привільно на душі,
Примружилось сонце винувато,
А десь вже до жасминових кущів
Веселі бджілки линуть, мов на свято.
І буде мед духмяний, як жасмин,
Розквітне знову квітка туберози*.
Благаю небо, щоб вернувся син
До матері, що виплакала сльози.
Аби зоря Вікторії** зійшла
Понад руїнами моєї України,
І сонячна жар-птиця із крила
Зронила миру золоту пір'їну.
Бо вже мертвіє зболена земля,
Зелена кров на грудях закипає.
В руках тримає жінка немовля,
Що рученьки до сонця простягає.
І світиться в дитини ув очах
Веселка долі, радості й надії...
Коли прилине янгол, наче птах,
І квіти миру на землі засіє?

02.06.2025

* квітка туберози – королева ароматів, раткірані (індійською)

** Вікторія – богиня перемоги (міф)

ВІНТОНЯК ДМИТРО МИКОЛАЙОВИЧ

Народився 23.10.1967 року в селі Печеніжин на Коломийщині, де і проживає. Член обласного літературного товариства «Об'єднані словом», Товариства письменників і журналістів імені Івана Франка та учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2016 року (№16 - №34). Друкувався в проєкті «Палітра Муз» при газеті «Вільний голос», в журналі «Літературна Коломия» та у вижницькому журналі «Німчич», в коломийському альманасі «Окрилені музою». Учасник телерадіопроекту Володимира Ісаєва «Унікальна людина» (07.09.2023). Лавреат літературної премії імені Леся Гринюка.

* * *

Таки залишуся собою,
Думок не змінюючи стрій,
Бо що запалене іскрою,
До вогняних веде нас мрій.
Те, що палає, наче ватра,
Та серце зігріва теплом,
Здійме у небо, вірю, завтра,
Піднявши вогняним крилом.
І очі будуть, наче зорі,
Звабливим сяяти вогнем,
Немає більшого вже щастя,
Як стати долі ковалем.
Серед пітьми постати світлом,
Там, де залито все плачем,

Яскравим полум'ям горіти,
Вознісни свій новий Едем.
Згораючи, стати іскрою,
Для інших, що такі, як ти,
Від мене хай вогні запалять,
Що будуть понад всі світи...
А я. Залишуся собою.
З думками повними від мрій.
Буду маленькою іскрою,
Там, де іде вогненний стрій....

08.08.2025

* * *

Проходить літо,
Ну а з ним літа,
Збираєм жито
І ще будем жити!
Бо день, як свято,
Та земля свята
І до снаги усе!
Війну би пережити.

А місяць лютий
Панує у думках,
Мов навіжений,
Пре так ворог люто,
Кує зозуля лік,
Та тільки не для нас,
Куєм звитягу —
Іншому не бути.

Хай можли долю
Пишуть нам без нас,
Рудий пройдисвіт
Підставляє ногу,
Усе здолаємо,
Це наш зірковий час –
Лиш вірмо в себе,
В Бога, перемогу!

04.07.2025

* * *

Хочеш летіти – лети,
Якщо тобі так треба,
Бачиш, як з висоти
Синє всміхається небо.
І нехай з іншим політ,
В ньому мене не буде,
Просто сміливо вперед
Та дихай на повні груди.
Вітер тебе обійме
Моїм прощальним привітом,
Не озирайся – лети
В своє щасливе літо.
Крила лише бережи
Ти у звабліві ночі
І прислухайся до зір,
Шепочуть, що так пророче.
Дощик зі сліз заберу
З собою із твого неба,
Хочеш летіти – лети!
Якщо тобі так треба....

30.06.2025

* * *

Застигли десь на півслові,
Так не сказавши фрази.
І стали сумним мотивом,
Хоч мріяли бути разом.
Застигли десь на півкроку,
Не смівши його зробити.
І стали сумним сюжетом,
А мріяли разом жити.
Пішла. Не сказавши ні слова.
Мовчав. У болючій образі.
Їм так пасувало би жити
Та мріяти. Завжди разом!

28.06.2025

* * *

Обіймав її ніжно думками
І, вдивляючись в небо синє,
Він неначе тонує у очах,
Що були, як озера Волині.
Мрії він за хмаринки чіпляв
І страшенно боявся ночі,
Бо ховала вона те небо,
Що було, як в коханої очі.
Він в надії стрічав світанки,
Прислухався у трель солов'їну,
Щоб навчитися так оспівати
Ту, що в серці була єдина.
Між собою шепталися трави,
У які він втікав від світу,
І неслося вітром у простір –
Оце треба ж отак любити...

Розсипалися перлами роси,
Відбивалося небо в них сине,
І йому усміхалися очі,
Що були, як озера Волині.

22.06.2025

* * *

Хто не знає, як тиша кричить,
Як волає у простір мовчання,
Коли цілою вічністю мить —
Той ніколи не знав кохання.
Не втівав хто від себе ні раз
Із думками, що наче окови,
З тисячами не сказаних фраз —
Той ніколи не знав любові.
Не тремтів хто в своїх думках,
Боячись ніжних слів признання,
Які так і сказати не зміг —
Той не бачив справжнє кохання.
Хто, сміявшись, у серці ридав,
В самоті кусав губи до крові,
Бо не встиг, не зумів, не сказав —
Добре знає присмак любові...
А ти знаєш, як тиша кричить,
Як болить оте тихе мовчання?
Як впізнав це й тебе щемить —
То у серці справжнє кохання....

19.06.2025

* * *

Хтось любить романи,
А хтось любить вірші,
Для когось ти кращий,
Для когось найгірший,
Комусь грієш душу,
Неначе бальзамом,
А комусь у серці
Болючим є шрамом.

Для кожного різний –
Усім не вгодити:
Тим будеш ти бездар –
Тим талановитим.
Ті хочуть з тобою
Разом у дорогу,
Роздумують інші,
Як підставити ногу.

Бажає змести хтось,
Як сміття із дороги,
Хтось хоче обняти
Й ділити тривоги.
Той славити буде,
А інший ганьбити.
Чи треба змінитись?
Та ні! Просто жити....

13.06.2025

* * *

Я в часі оцьому,
Мабуть, що згубився,
Скажу Тобі, чесно:
Страшно втомився.
Та більш не чекаю
Ніякого чуда.
Іду, мов сліпий —
І нехай будь, що буде.

Вже тиснуть на плечі
Всі пройдені роки,
Та стали повільними
Життя мого кроки.
Так хочеться скинути
Багаж цей із себе,
Але я не в праві —
Бо так хоче Небо.

Такі ж, як і я,
Ідуть слідом за мною,
Зі словом побитим
Життям і війною,
Сторінками книг,
Як по мінному полю,
Шукаючи зорі,
Які пишуть долю....

11.06.2025

* * *

Світ не завжди є добрим із тобою,
В житті буває так – хоч вовком вий.
І ти, зламавшись, хочеш лиш спокою,
Та він штовхає, знай, зробити крок малий.

Ти задихаєшся в своїх словах,
Які не будуть сказані ніколи,
Так ревно їх ховаючи в думках,
А ними освітив би все навколо.

І світ ласкавим видався б тоді,
Та усміхнулись всі навколо люди,
Мовчання не приносить щастя, знай,
Як і чекання – а якось все буде.

Час руйнівник усіх життєвих мрій.
Причина – безліч всіх твоїх вагань,
Мудрець лиш той, хто помилки робив,
Бо через них усі шляхи до знань.

Іди! Спіткайся! Падай і вставай!
Не уникай за своє щастя бою!
Борцям завжди відкриті двері в Рай.
І світ буде добрішим із тобою....

06.06.2025

ГАВРИЛЮК ІВАН МИХАЙЛОВИЧ

Народився 16.06.1957 року в селі Спас Коломийського району Івано-Франківської області. Мешканець міста Київ. Поет, письменник, хімік, кандидат хімічних наук. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2024 року (№32 - №34).

МІЙ ТРИДЦЯТЬ ПЕРШИЙ

Цей вірш був написаний дуже давно,
але відтоді майже нічого не змінилось.

Мій тридцять перший. Рік, а може – том.
Такий важкий, такий чужий. Нерідний.
Та все ж таки – не впасти б під хрестом,
допоки я комусь іще потрібний.

Мій тридцять перший. Рік, а може – том.
Шматують душу пазурі тернові.
Та все ж таки – не впасти б під хрестом
без віри, без надії, без любові.

Мій тридцять перший. Рік, а може – том.
Щоденний подвиг – не померти, жити.
Та все ж таки – не впасти б під хрестом,
перш ніж зумію всім і все простити.

Мій тридцять перший. Рік, а може – том.
А в синім небі – чорні-чорні круки.
Та все ж таки – не впасти б під хрестом,
або хоча б зіпертися на руки.

Мій тридцять перший. Рік, а може — том.
Висмоктують життя безглузді битви.
Та все ж таки — не впасти б під хрестом
без сповіді, причастя, без молитви.

Мій тридцять перший. Рік, а може — том.
Сльозами й кров'ю змочена дорога.
Та все ж таки — не впасти б під хрестом
раніше, ніж прибу́ють мене до нього.

Знаєте, в мені є внутрішній запобіжник, який не дозволить піти туди, де моя присутність небажана чи неприйнятна. Підійти до людини, яка викреслила себе з мого життя чи мене зі свого. Зав'язати бесіду з тим, хто не хоче мене чути. Повчати когось, як йому (їй) жити й чим керуватись. Отже, я точно не москаль, і слава Богу!

ХОЧУ БУТИ ЩАСЛИВИМ

Як і кожна людина, я хочу бути щасливим, і не в окремих пунктах (є такі в наявності), а в усіх, які лише можливо собі уявити. Щоби зовсім і взагалі. Гаразд, може це занадто «жирне» бажання, проте я не бачу причин для зайвої скромності! Я не буду нічого на чужому нещасті, тому що дотепер обдурювали, кривдили та відштовхували мене, а не навпаки. Видалялись із мого життя, а не я видаляв — принаймні першим. Я нічого не буду ні на брехні, ні на пошуку якоїсь матеріальної вигоди. Мені не потрібно нічого за чужий кошт. Іншими словами, зі мною (чи з мого боку) все гаразд, і тому я будуватиму своє щастя, щоби зігріти й освітити ним тих, кого люблю і хто

потребує мого тепла і мого світла. На моє глибоченне переконання, щастя не в тому, щоби взяти від життя все, а в тому, щоби мати чим поділитись і не побоюватись, що не вистачить (це не про гроші, в кожному разі далеко не в першу чергу про них!). І я не вірю, що Всесвіт не зробить пару кроків мені назустріч.

ВНУТРІШНЄ СОНЦЕ

Уривок з роману Івана Гаврилюка

Сібік обіперся руками на парапет і довго дивився в простір, ніби забувши про своє існування.

— Власне, я її розумію, — сказав нарешті, — але такий розвиток подій означатиме загибель королівства. Десятки тисяч людей накладуть головами, перш аніж на цій землі запанує мир... Але ти, — старий обернувся до мене, — ти можеш усе змінити!

— Переконати Патрісію, щоби вона відмовилась від материнського щастя? Боюсь, у мене навіть язик не повернеться. Це неможливо, Сібіку.

— Ні, чужоземцю, йдеться про інше...

— Хочеш, аби я став королем?

— Тепер хочу.

— У мене є своя Батьківщина і величезні борги перед нею, — сказав я.

— Ми — діти Всесвіту, чужоземцю, і маємо боротися зі злом у будь-якому його куточку, — мовив Сібік і додав після невеликої паузи: — Людині лише здається, що вона може обрати час і місце такої битви.

Чорт забирай, цей старий астролог просто по-іншому висловив мою власну думку. Бо головним у житті люди-

ни є не те, де саме вона підніме меч проти зла, а те, чи підніме вона його взагалі. Чи матиме її рішення достатню внутрішню мотивацію, аби приймати кожен без винятку виклик темряви. Чи вистачить людині розуміння, що навіть найменший відступ, який може здатися тимчасовим, означає нищівну поразку та перспективу довго-довго долати її тяжкі наслідки.

* * *

Останні відлуння болю —
виходжу таки за рамки.
Останні життя уламки,
наповнені ще тобою.
Покину я цю руїну,
відкину тупу верблюжість, —
прийде рятівна байдужість
стражданням моїм на зміну.
Останні слова для тебе,
останні краплини болю.
На щастя тобі й на долю
залишу це синє небо
і листячко це зелене
обабіч твого віконця...
Ти грійся в обіймах сонця
без мене, мала, без мене.

20.06.2025

ДАВНІЙ ВІРШ...

Ріже очі паперу аркуш.
Олівець не дається в руки.
По кімнаті блукають звуки
«Білого вальсу».

Аркуш в жовтому крузі
вирвала лампа в нїчі
останнім зусиллям.
Очі —
не заплющити в тузі.
Ходять навшпиньки акорди —
по колу, по колу.
Посхиляли кошлаті морди
привиди всі — додолу.
Повтікали музи з оселі —
з арфами, з арфами.
І болить під вагою стелі
душа над аркушем.

13.07.2025

ПРИБУЛЕЦЬ

О, як багато стерлося, забулось,
із пам'яті злетіло під укіс!
Проте я точно знаю: я — прибулець,
що до цього звіринця не приріс.
Я тут чужий, мов у снігах лелека,
мов дивний слід чужого літака.
Моя планета (ох, яка далека!) —
вона, звичайно, зовсім не така.

То інший світ в самій своїй основі.
Він повсякчас ввижається мені.
Живуть там люди в дружбі і любові,
і слово їхнє — в золота ціні.
Я тут живу лише тому, що мушу,
а там, де серце стукає моє,

ніхто нікому не залізе в душу
й тим більш ніхто туди не наплює.

Я тут живу — заплутались тенета,
й кудись на цвинтар котиться візок...
Чому ж моя омріяна планета
так довго не виходить на зв'язок?
Ти не сумуй, і не лови на слові,
хоч це для мене не словесна гра, —
люби мене, і будь наготові,
й лети зі мною, як прийде пора.

17.07.2022

* * *

Знайти б усамітнений сховок,
де б серце моє заніміло, —
між нами нема недомовок,
між нами — усе зрозуміло.
Пірнути б у внутрішню тишу
край пісні, край лісу, край неба, —
себе там присплю й заколишу
без жодної думки про тебе,
щоб сни мої смутку не знали,
де віти привітно кивають,
щоб в серці моїм не лунали
слова, що його добивають.
Дожити б поволі й невміло,
де спокій — п'янка нагорода...
Між нами усе зрозуміло —
а шкода, а шкода, а шкода.

03.08.2025

ГАВРИЛЮК МИХАЙЛО МИХАЙЛОВИЧ

Народився 11.08.2004 року в селі Корнич Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Студент 5 курсу юридичного факультету Львівського Національного університету імені Івана Франка. Письменник-початківець, пише вірші, поеми, п'єси, оповідання, філософські твори; захоплюється образотворчим мистецтвом і музикою. Автор поетичної збірки «Орфееві струни». Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2024 року (№32-№34).

ШОТЛАНДСЬКА ПІСНЯ

Діти розмаю, вітри весняні!...
Линьте і серце розважте мені,
Війте просторами вольних степів,
Щоби для вас я душею розцвів.

Кревний ваш брат, я сумую без вас,
Довгий судився мандрований час,
Прагну додому на втішливі дні,
Линути з вами, вітри весняні!

Стрінемся в полі – зостанусь навік,
Ппульсу життя вже не чутиму лік,
Тугу забуду, і ніч, і печаль:
Бо тиховії знесуть їх удаль.

Діти розмаю, вітри весняні!...
Линьте і серце розважте мені,
Війте просторами вольних полів,
Щоби для вас я душею розцвів.

24.03.2025

* * *

І дощ, і сніг... На хвилі мрій
Зітхає вітровій,
А вечір крила темно-сині
Дарує цій годині.

І дощ, і сніг... І дощ, і сніг...
Зеленим став поріг,
Лиш трохи синіх крапочок
Ведуть красний танок.

25.03.2025

* * *

Небо заплакало
на мить,
лиш на одну хвилину

срібним ситом
зронило сльози,
блакитні струмки,

а ті, мов лози,
лишили
холодну тінь.

10.05.2025

* * *
У повітрі витає пух тополі,
Блакитні очі весни
Замріяно те споглядають...
Плямиста доріжка веде,
Тіні сміються у хороводах,
Зливаються з ними гадки.
Розпочата книго,
Де ж місце тобі?...
Коли тебе можна читати?
Якою мовою ти написана?
Здійнялися у танці тіні-хороводи...
Дуже далека усмішка.

30.05.2025

* * *
Вітре, вітерцю дощовий,
Звідки ти линеш?
Підкажи мені шлях,
Вітре, вітерцю,
Росою змерезаний...

Сірий темний камінь,
Колірні будівлі.

Так довго одні стрімчаки,
І мрія на хвилях:
Один погляд у світло весни –
А певно ж у серці...

Прийду і спочину.

27.05.2025

* * *

Горобець у кліточці жив,
Крильця щипав, розминав,
Потім звільнився, на дерево сів
І мрійно щось щебетав.

Ой, не летить, не витьохкує дзвінко –
Лишень спочиває й гадає,
Співи своїх золотих побратимів
В тіні благій дочуває.

26.05.2025

ШИПШИНА

Річенька плине жвавою грою,
Сад провесняний у мріях,
Тільки шипшина зрить із нудою
Вітер у тихих надіях.

Квітки відкрились, зірки згасають,
Пахощі свіжі, плоди:
Тільки шипшини труди вистигають:
Літечка пізнього жди.

19.02.2025

КАПЕЛАН ВЕСНИ

Зупинися на мить, капелане весни,
Озирнися довкола: змережані сні
Промовляють, виспівують милих пісень...
Капелане, весна – не лише трудовень.

Розсипаються квіти в тінючку яснім,
Але небо – блакитне, немає у нім
Заперечення волі живого крила.
Капелане весни, це порідла імла.
Понад житом усмішки на хвилях вітрів,
Але поступ індиго немов занімів.
Десь на березі світу алкідна стріла.
Капелане весни, це надія була.

18.04.2025

ГАНИШЕВСЬКА МИРОСЛАВА ВАСИЛІВНА

Народилася 16.08.1992 року в селі Верхній Вербіж Коломийського району Івано-Франківської області, мешканка сусіднього села Сопів. Майстриня крою та шиття. Пише вірші з дитинства. Авторка двох поетичних збірок: «Душа вже не болить» і «Щастя любить тишу». Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2020 року (№22 - №34).

СВІТЛІЙ ПАМ'ЯТІ ГЕРОЯМ УКРАЇНИ

Візьми його, Боже, в останню дорогу,
Дорогу до серця свого,
Не потребує він більше нічого,
Лише милосердя твого.
Даруй йому, Боже, останню надію,
Що в царстві згадаєш своїм,
Вгамуй в його серці тривоги всіх стихію,
Відкрий йому двері в свій дім.
Прости йому, Боже, гріхи в цю хвилину
І дуже його не карай,
Він по життю дуже добра людина,
Поклич його душу у рай.
Можливо в житті він піддався принадам,
Людина у вірі слабка,
Візьми його душу до райського саду,
У сповіді вмий від гріха.
Даруй йому, Боже, своє милосердя,
У Тебе є милість для всіх,

Він може сказав щось комусь з передсердя,
Прости йому, Боже, цей гріх.
Погане йому з нас ніхто не згадає,
Він настрій усім піднімав,
Поклич його душу, нехай не страждає,
В житті він чимало страждав.
Можливо десь скоїв неправильний вчинок,
Ми молим: йому все прости,
Даруй йому, Боже, Ти вічний спочинок
І душу до раю впусти.

А ЩАСТЯ ЛЮБИТЬ ТИШУ

А ти мені пообіцяв любов,
Казав: «Тебе ніколи не залишу»,
Повторював про щастя знов і знов.
А щастя що? А щастя любить тишу.
Що я візьму кохання чарівне,
До сну в обіймах ніжно заколишу,
Від всіх сховаю щастя неземне.
А щастя що? А щастя любить тишу.
Ти обіцяв мені: «Твоє ім'я
В своїй душі на п'єдестал возвишу»,
Що будемо разом. Що ми сім'я.
А щастя що? А щастя любить тишу.
Про щастя не розкажуйте ніде,
Його ховайте в гілочках спорИшу,
Його ж бо лиш лінивий не вкраде.
Бо щастя що? А щастя любить тишу.
Щастя своє заховаю від усіх,
З роками каву заварю міцнішу...
Ти мій земний, такий солодкий гріх:
Люблю тебе! А щастя любить тишу.

ДЕСЬ У МІСТІ СТАРОГО ЛЕВА

Десь у місті старого Лева
В ніч гуляє чарівна пані,
Йде повільно, мов королева,
У прадавньому сарафані.
В неї витончені підбори
І вуаллю прикриті очі,
А мережок тонкі узорі
Відділяють її від ночі.
Заглядає в старі квартири,
Щось бурмоче собі, рахує,
А потім – раз, два, три, чотири...
По бруківці старій танцює.
От таку собі має звичку,
Сперечатися з нею годі,
Все чекає собі на брличку,
Хоч вони вже давно не в моді.
В неї пальці тонкі і риси,
Тут не часто такі гуляють,
Капельюха великі криси
Від сторонніх очей ховають.
Леви дивляться слідом грізно,
То покірно до ніг лягають,
І куди би не йшла так пізно,
Її всюди оберігають.
Стережуть величезну браму...
У вітринах старих крамничок
Видивлялась для себе краму,
Розгубилася між дрібничок.
Так нічого і не купила –
Всі крамниці вночі заперті,

Ще й десь гривеник загубила,
Бо кишені мабуть продерті.
Погуляє собі по місту,
Аж поки не почне сіріти,
Бо такій, як вона, затісно
У квартирі одній сидіти.

01.03.2025

ДОНЬКУ ЗАМІЖ ВІДДАЮ

Я скоро дОньку заміж віддаю.
Куди так швидко котяться роки?
Нема уже ні болю, ні жалю,
Прошу лиш в Бога ласки для доньки.
На серці радість, розпач, біль і страх,
Не знаю я, як правильно зробити?
Збираємо родину по світах,
Бо треба жити!!! Треба далі жити!!!
Пів світу плаче, бо іде війна,
Вже зовсім поруч, йде і не зникає,
А донька в мене, знаєте, одна —
Ніхто не знає, що її чекає.
Від осуду людського не втекти.
Багато, знаю, будуть говорити,
Але нам треба рід свій берегти!!!
Нам треба жити. Далі треба жити!!!

30.05.2025

ВЕСІЛЬНЕ ВІТАННЯ ДОНЕЧЦІ

Багато говорити я не буду,
Не люблю я свій голос в мікрофоні,
Та я, повір, ніколи не забуду,
Як вперше цілувала твої скроні.
Як вперше цілувала ручки, ніжки
Й швиденько, щоб не змерзла, одягала,
Брала тебе на руки – хоч на трішки
І кожної секунди цілувала.
Мені казали: «Зовсім зацілуєш!»,
А я тебе не випускала з рук,
Я відчувала, коли ти сумуєш,
Я чула кожен твого серця стук.
Так часто твої ранки лікувала,
Немовби фея, просто поцілунком.
Іваночко моя, якби ж ти знала,
Яким для мене стала ти рятунком!
Коли ти вперше почала ходити,
Здавалосьь: більшого немає в світі дива.
Тобі готова небо прихилити,
Лише щоб ти завжди була щаслива.
Мені вчувається і досі щирий сміх,
Який в дитинстві щедро дарувала.
Я молю Бога, щоб завжди тебе беріг,
Щоб ти в житті ніколи не страждала.
Яка ти в мене виросла чудова!
Іваночко, дитино золота!
Ще вчора бантики, садок і школа,
Сьогодні – біле плаття і фата.
Куди так швидко час біжить – не знаю,
В дитинство вже немає вороття.

Тебе сьогодні, доню, відпускаю,
Благословляю до щасливого життя.
І ще я дуже хочу вам сказати,
Що буду поруч кожної потреби.
Якщо дозволиш, то я хочу стати
Також, Артемку, мамою для тебе.
Адже тобі сьогодні довіряю
Усе, що маю найдорожче. Знай!
Я віддаю, що найцінніше маю,
Прошу тебе – її не ображай!
Живіть щасливо в мирі, не сваріться,
Тримайте щастя міцно у серцях,
Як буде важко – разом помоліться,
І Бог завжди покаже вірний шлях.
Ви кожен будень проживіть, як свято,
Цінують миті і щасливі дні,
А ми будем завжди допомагати,
Щоб трішки легше було вам в житті.

30.05.2025

* * *

В старих хатах живе і дух старечий,
Снує з кутка в куток, утомлено рипить,
То, граючись, ховає в сховок речі,
То дозволяє їх знаходити за мить.
В старих хатах, там час, мов зупинився,
Там образи ще вбрані в рушники...
Ти згадуєш, що так давно молився,
Що аж забув, як треба за роки.
В старих хатах, там завжди якість сирого,
Там пахне димом, цвіллю, полином,

І молитесь спокійно, тихо, щиро,
А пережите все здається дивним сном.
В старих хатах давно прижились миші,
В кутках у павутинні — павуки.
Стає чомусь так страшно серед тиші,
Що ти в молитву перетворюєш думки.
В старих хатах ти просиш в Бога ласки
І згадуєш себе малим дитям,
Коли ніяк не спалося без казки
Й не пахло в хаті цвіллю, а життям.

26.06.2025

* * *

Я у гості запросила час
І налила кави філіжанку.
Я його вже кликала не раз —
Він все відмовлявся до останку.
А сьогодні бачите, зумів
І мене в розмові не обмежив,
Розказав мені моменти снів
І за мною дуже пильно стежив.
Чи я раптом не спішу кудись
І не хочу ще щось доробити.
Час для мене просто зупинивсь,
Ніби показав, як варто жити.
Він вмикав мені старі пісні,
Підбирав такі знайомі фрази.
Було так приємно, наче в сні,
Забувалися старі образи.
Я розповідала про біду...
Щоб в житті побачити хотіла.

Десь казали: «З часом в ногу йду», –
Я ж із часом просто так сиділа.
Кава охолола і гірчить,
Телефон і не посмів дзвонити.
Для мене зупинився час на мить,
Та я змогла багато зрозуміти.

25.07.2025

* * *

Відкрию шафу. Бабину, чи пра?
Цього уже й мої батьки не знають.
Вона стоїть така уже стара,
Що її навіть миші не чіпають.
Маленький ключик, що завжди беріг
Бабусині сорочки і кожухи,
Жмут полину – від молі оберіг.
Цей запах нафталіну, дохлі мухи
І павутина, вже без павуків,
Вони у нові шафи перебрались,
А тут живе історія віків.
Тут тих скарби, що праці не цурались,
Носили сорочки із полотна.
Кожухи із овечих шкір – то сила,
А ще відріз...із чорного сукна –
Бабуся так нічого й не пошила.
В коробочках відвогли сірники,
Вони завжди так у кутку лежали.
Три пачки солі, мило і свічки –
Ми їх ніколи так і не чіпали.
Відкрились з скрипом двері в засвіти,
Де квіти відцвіли на вишиванках.

Не знаю, як вдалося зберегти
Маленькі фото в дерев'яних рамках,
Де баба ще весела й молода,
Де дід майструє дах і нові двері.
Вони разом, їм не страшна біда...
Ще все залишилося на старім папері.
Було життя і мрії, і жалі,
Було кому підтримати розмову...
Горить на спомин свічка на столі —
Та сама свічка, з бабиного схову.

30.07.2025

ГЛАГОЛЮК ВАСИЛЬ ПЕТРОВИЧ

Народився 12.03.1951 року. Живе і працює в місті Коломия. Завідувач кафедри гуманітарно-правових дисциплін інституту управління природними ресурсами ВНЗ «Університет економіки та права «Крок» (з 12.03.2011року — дотепер). Заслужений працівник освіти України. Голова Коломийського міськрайонного Товариства імені Тараса Шевченка «Просвіта», член НСКУ та НСЖУ. Активний учасник альма-наху «Джерельні дзвони».

СВІТЛІЙ ПАМ'ЯТІ МИХАЙЛА ДМИТРІВА

1 липня 2025 року о 5.00 ранку на 76-ому році земного життя відійшов у кращі світи Михайло Дмитрів, син Андрія. Відомий скульптор, художник-дизайнер, член Національної спілки художників України (1979), освіта вища, закінчив Київський художній інститут.

Михайло Дмитрів народився 27 травня 1950 року в селі Вовчухи Городоцького району Львівської області. Його батько був сотником УПА, а мати — учасницею національно-визвольних змагань, тож протягом багатьох років його переслідувало тавро сина «ворогів народу». У 1979 році його звинуватили в українському буржуазному націоналізмі, тож він був змушений переїхати в село Мала Снітинка Фастівського району на Київщині, де три роки був маляром будівельної бригади радгоспу «Фастівський». З 1993 року — керівник дитячої художньої студії

образотворчого мистецтва. З 1989 року – голова місцевого осередку товариства української мови імені Тараса Шевченка (згодом «Просвіта»).

Михайло Дмитрів – учасник різноманітних всеукраїнських та міжнародних виставок й симпозіумів зі скульптури, починаючи з 1968 року, – автор багатьох пам'яників, скульптурних композицій, ансамблів. Його найкращі роботи: пам'ятник Василеві Стефанику (1979) у с. Ясенів Бродівського р-ну на Львівщині, пам'ятник Кирилові Стеценку (с. Веприк, Фастівщина), книзі «Кобзар» (1991) в Косові (Івано-Франківщина), пам'ятник «Жертвам більшовицьких репресій» (м. Городок, Львівська обл.), пам'ятник «Жертвам Голодомору» (1997) у с. Паланиченці (Фастівщина), автор композиції «Піета (Операція «Вісла») – 1999; автор медалей: «Народженим у місті-герої Києві», «100 років

Дмитрів Михайло Андрійович,
скульптор.
(27.05.1950 - 01.07.2025)

Біля пам'ятника Василеві Стефанику в Коломиї. Зліва направо: Василь Глаголюк (Коломия), Василь Шкурган (Косів), Василь Герасим'юк (Київ), Василь Андрушко (Коломия).

від дня народження К. Стеценка» (обидві-1982), «Земля і люди» (1984), М. Бойчук (1990); автор скульптур для церкви «Ольга і Володимир» (1992, м. Гамільтон, Канада), скульптури «Адам і Єва», «Кармен» (2002), «Монах» (2003) – усі в Австрії; автор пам'ятника Василеві Стефанику у м. Коломия (2023, відкриття якого широко висвітлювалося на шпальтах газети «Слово Просвіти», тижневиків «Галицька Просвіта» (Івано-Франківськ) і «Вільний голос» (Коломия)).

Михайло Дмитрів – лауреат літературно-мистецької премії імені Володимира Косовського, його ім'я внесено в Енциклопедію сучасної України, нагороджувався багатьма відзнаками, зокрема, найвищою просвітянською відзнакою – медаллю «Будівничий України».

Напередодні його 75-ліття (25 травня 2025р.) була видана книжка «Дорога Михайла Дмитріва» відомого письменника, лауреата Національної премії імені Тараса Шевченка, літературної премії імені Василя Стефаника Романа Горака.

Висока людська гідність, збереження і розвиток національної культури, народних звичаїв і традицій, працьовитість, відданість українській національній ідеї, волонтерство – усе це притаманне Михайлу Дмитриву.

Громадськість Коломийщини, коломиїська міська і районна влада, міськрайонне товариство «Просвіта» імені Тараса Шевченка, ГО Всеукраїнське товариство «Покуття» щиро співчують родині, побратимам, друзям і приятелям з приводу передчасної смерті Св. Пм. Михайла Дмитріва. Просимо Господа Бога: прости йому гріхи вольнії і невольнії, прийми душу його у Царство своє. З побожністю схилиємо свої голови і молимо Всевишнього про його пошанівок і пам'ять.

Вічна пам'ять славному синові українського народу!

ГОРОДНИЦЬКА-ІВАНЧУК ЯРОСЛАВА МИХАЙЛІВНА

Народилася 30.03.1957 року в селі Корнич Коломийського району Івано-Франківської області. З 1979 року живе і працює на Полтавщині. Заслужений вчитель України, поетеса, журналістка, краєзнавиця, авторка багатьох видань. Лавреатка літературних премій імені І. П. Котляревського та Леся Гринюка. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2014 року (№14 - №34).

* * *

Що сказати про справи буденні,
Коли в небі «шахеда» гудуть?
Уночі, на світанку, щоденно
Нам руїну і смуту несуть.
І, здається, кінець цього світу
Вже видніється десь за горою...
Та душі ще всміхається літо
І відходить журба за журбою.
Бо у літі ще спіють вишні,
Дозрівають жита у полі,
І керує літом Всевишній,
І вирує життя довкола.
Бо у літі ще віриться в диво,
В рай земний, що барвисто квітне,
У проміння сонця грайливе

І у неба очі привітні...
Усміхаються вишні крізь віття,
Вмиті літнім дощем на світанні
І, здається, нема лихоліття,
І немає війни й страждання.
Та шугають ракети й дрони,
Смертоносні несуть снаряди,
Крізь тенета сирен й тривоги
Світ очікує миру й розради.
Що ж, чекання – то гречна справа,
Світ до Вічності шлях торує,
А тим часом ворог лукавий
На життя цього світу чатує...

03.07.2025

ПАМ'ЯТІ ОЛЕКСАНДРА ЛЯШИКА

21-річного магістра Полтавського державного аграрного університету, який загинув 03 липня 2025 року від цинічного ворожого удару в центрі міста, та всіх невинно убієнних жертв російсько-української війни.

* * *

Єдиний син у мами назавжди,
Єдине сонце на усю планету...
Де ж ви були, всі Ангели й Боги,
Як його смерть скувала у тенета?
Де ж ви були у сонячний той день,
Коли земля від вибухів двигтіла,
Коли горів весь сад його пісень
Й душа у сині небеса летіла?

Він так просив: «Зажди, не відлітай...
Я ще не встиг на світі цім побути,
Ще не сказав коханій: не страждай,
Тебе повік не зможу я забути...».
Він кликав маму, плакала душа:
— Як же без нього їй у світі жити?
— Моя Полтаво, квітко дорога,
За вас я буду в небесах молитись...
Навчався, мріяв, працював, кохав,
Любив життя своїм великим серцем,
Щедро дорогу рястом застеляв
Й не знав, що більш додому не вернЕться.
Він рідним краєм гордо крокував,
Такі, як він — майбутнє України,
Радів життю і гідність цінував,
Був сонячним промінчиком родини...
Враз згасло сонце на усі віки,
Померкнув світ від вибухів «шахеда»...
О, як він не хотів у Вічність йти,
Був передчасний шлях його до Неба...
Він ще не встиг пізнати всю красу
Земного світу в будні та у свята,
Лелівав в серці мрію золоту
І вірив, що настане час розплати
Війні, що підло вдарила навстріч,
Коли він йшов з думками наодинці...
Удар пекельний і сльоза із віч,
Й зів'ялий цвіт на вуличній зупинці...
— Не плач, матусю рідна, не журись,
Вже ангельські я шати приміряю,
За мою душу Богу помолись,
Я ж з неба вже крилом всіх обіймаю...

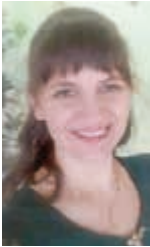
Крізь земне пекло вибухів й вогню,
Крізь скло, бетон, залізо і каміння
Душа шукала в Небеса стезю,
А світ мовчав без докорів сумління.

06.07.2025

З ДНЕМ НЕЗАЛЕЖНОСТІ, УКРАЇНО!

Україно моя писанкова,
Хай святиться же ім'я твоє.
Я на тебе молюсь, як на Бога,
Що нам хліб повсякденний дає.
Я на тебе молюсь, Україно,
Вірю в силу і мудрість твою.
Всі світи перейду, Україно,
Та такої, як ти, не знайду.
Україно моя веселкова,
На твоїй благодатній землі
Усевишнім освячені дзвони
Шлють до неба осанну тобі...
Я з тобою прийду, Україно,
В Незалежності праведний день,
Помолюся за тебе, єдина,
У саду віковічних пісень.
Помолюся за тебе, Вкраїно,
За Героїв, за Славу твою,
Помолюся за доньку й за сина,
За твою Перемогу святу.

ГРИГОРЧУК ЛЮБОВ ІВАНІВНА

Народилася 27.01.1982 року в селі Лісна Слобідка Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Працівниця соціальної сфери обслуговування. Пише дитячі казки, оповідання, новели. Авторка кількох дитячих книжок. Учасниця альманаху Джерельні дзвони з 2024 року (№32-№34).

БІЛА КУРОЧКА

Історії створені на основі реальних подій

Літо видалося дощовим і холодним. Земля відмовлялася приймати в себе таку кількість води і була всяяна калюжами і потічками. Сирий вітер колисав буйні трави, в яких паслися корови, покірно підставляючи боки холодному дощу. Городи заростали бур'янами, між рядками городини вже починали кумкати жаби.

Ірка, тихенько наспівуючи, клопотала по господарству. З жалем побачила, що з двадцяти куплених і десяти висиджених квочкою, в живих залишилося лише одне курча. Воно, кволе і мокре, сиділо на поліні і тихо пищало. Навіть квочка залишила його і всілася на бантині поміж інших курей.

— І що мені з тобою робити, нещастя ти мале... — Ірка взяла курча, посадила в коробку і віднесла до літньої кухні.

Але не встигла жінка вийти, як курча зайшлося жалібним писком, аж у вухах дзвеніло. Та варто було комусь зайти в літню кухню, як курча змінювало писк на лагідне попискування.

Ірка не могла витримати цього лементу, тож, довго не думаючи, посадовила курча в кишеню фартуха.

— Пі-пі-пі-пі... — весело заспівало курча, вмощуючись в кишені.

Отак вони і господарювали вдвох, з раннього ранку до пізнього вечора, доки курча не піросло і не зміцніло. Кишеня для нього стала замалою, тож воно дріботіло за хазяйкою, усюди її супроводжуючи. І варто було жінці присісти на стільчик чи в траву, як курча застрибувало їй на коліна і весело сокорило. Сусіди дивувалися з такої дружби і тихо крутили пальцем біля скроні. Але Ірка не зважала на людей. Вона завжди робила те, що їй подобалося, як би дивно це не виглядало для людей.

З цього курчати виросла дуже гарна біла курка. І вже було звично для всіх бачити, як цілісінький день ця біленька курочка повсюди слідувала за своєю хазяйкою. І все було б нічого, але біла курочка два рази на рік ставала квочкою, і виводила 14-15 різнокольорових курчат. От і ходила Ірка в цій галасливій компанії, підгодовуючи їх смачненьким і намагаючись не роздавити жодного, доки курчата не виростуть і не залишать квочку.

В будь яку пору року, в будь яку погоду цю дивну парочку можна було побачити повсюди. Жінка, працюючи, наспівувала улюблені пісні, а курочка сокорила поруч, ніби відповідаючи їй.

МУХА І КОЦІЯН

На тракторній бригаді жила маленька собачка, чорна, з білим комірцем і білим кінчиком хвоста. Ніхто вже й не пам'ятав, звідки і коли вона тут з'явилася. Трактористи назвали її Мухою, облаштували будку і підгодовували, хто чим міг. Муха лащилася до кожного, облизувала руки, швендялася під ногами, і спала, де завгодно, лиш не у будці. А ще справно приводила кумедних цуценят, які додавали клопоту і веселощів трактористам. Час від часу, коли цуценята вже добряче їй надоїдали, Муха йшла з кимось з чоловіків додому, але, смачно по-вечерявши й спокійно відіспавшись, вона неодмінно поверталася на тракторну бригаду.

Тому, коли один з чоловіків пізнім літнім вечором повертався з роботи і побачив позад себе чорний клубочок, він не здивувався, а легенько посвистуючи, прикликав собаку за собою і зайшов у ворота. Муха якось надто несміливо зайшла у ворота і так же несміливо наблизилася до миски з їдою. Але за вечірніми клопотами ніхто особливо не звернув на це увагу. Хазяйка кинула на веранді стару кофтину і, забравши дітей, пішла спати. Ранком старші порозходилися на роботу, а менші гралися на подвір'ї. Муха лежала в тіні бузку і навіть не думала повертатися на тракторну бригаду. Діти налили їй молока і хотіли погладити, але завжди грайлива і ніжна, цього дня Муха трималася осторонь і не підпускала до себе дітей. Закрадалася думка, чи не захворіла бува. А вечором повернувся з роботи господар і з ним ще одна Муха... Тоді всі зі здивуванням зрозуміли, що в них на подвір'ї не Муха, а... Мух. Сміху було все подвір'я.

На сімейній нараді собаку назвали Коціяном. Поступово він перестав боятися людей, не скавулів, коли його намагалися погладити, а радо лащився до людей і всюди їх супроводжував. Коціян був лагідним собакою, ні на кого не гавкав, не оскалював зуби, і дітям дозволяв роботи з собою все, що завгодно. Лишень, коли по дорозі їхав старенький ЗІЛ, він перевтілювався в грізного звіра і ладен був колеса прогризти. Хтозна, що йому довелося пережити... Але, дякувати Богу, Коціян потрапив у велику люблячу родину, де в компанії дітей, двох кішок, табуна курей і качок, кроликів і кіз, щасливо проживав свої старечі собачі роки.

УЛЮБЛЕНА СПРАВА

Казка для дітей

Весною в лісі кипіла робота. Пташки квапливо носили м'яке пір'ячко і пух до гніздечок, білочки викладали дупла мохом і сухими квітами, зайці вистелювали свої нірки запашною травою, бобри робили загату і розширювали свої будиночки, бджілки невпинно носили нектар і пилок до вуликів, мурашки вервечкою тягнули до мурашників все, що попадалося їм на очі. І тільки павучок сидів на гілці і неквапливо плів свою павутину. Його рухи були повільні й виважені, він часто зупинявся й перевіряв свою роботу, оглядаючи її з усіх боків.

Гаряче літо додало ще більше турбот лісовим мешканцям. Адже треба було і встигати прогодувати ненаситну малечу, ще й подумати про запаси на зиму. Тож, від перших вранішніх сонячних промінчиків і до перших зірочок на небі, в лісі панували галас і метушня. А паву-

чок все так же неквапливо плів свою павутину. Від монотонності рухів його часто клонило на сон. Тому дуже часто в післяобідню пору можна було побачити, як павучок спить на ялиновій шишці або в гамаку з дубового листа, тримаючи в лапках край недоплетеної павутинки.

З приходом осені павучок все так же продовжував плести свою павутинку, хоча багато хто й насміхався з нього. Адже, на їхню думку, він даремно згаяв час. Не доглядав за маленькими павучками, не зробив ніяких запасів на зиму, навіть про місце зимівлі не подумав. Павучок не звертав на них уваги. Він дуже любив свою роботу. А ще любив розвішувати павутинки між гіллям і милувався ними. Милувався, коли осіння холодна роса великими кристаликами застигала на павутинці. Милувався блиском сонячних зайчиків, що стрибали по тонкому мереживу. Милувався ніжною мелодією вітру, що торкав струни-ниточки, ледь похитуючи павутинкою. І кожною павутинкою він дуже дорожив. Його дуже засмучувало, коли якась необачна мушка заплутувалася в павутинці. Тоді павучок обережно визволяв мушку і так старанно латав дірочку на павутинці, що вона ставала ще кращою.

Та в кінці осені, коли звірята все дужче журилися, як пережити холодну зиму і чи достатньо теплі їхні домівки, павучок, не вагаючись, зібрав всі свої павутинки і пороздавав лісовим мешканцям. Білочка утеплити павутинкою двері в своє дупло. Мишача родина вкривалася павутинками замість ковдри. Борсук зробив собі з павутинки м'якеньку подушку, щоб йому снилися гарні сни. Горобці вистелили павутинкою гніздечко на ялиновій гілці. Навіть лисичка одягала павутинку замість шалика, коли бігала засніженим лісом. А павучок заліз

в щілину під корою дерева, обгорнувся останньою павутиною, ніби коконом, і заснув, задоволений виконаною роботою.

І хоч як лютувала зима, сипала снігом, свистіла крижаним вітром, сковувала морозами, лісовим мешканцям було тепло й затишно. Вони чекали весни, щоб ще раз подякувати павучкові за його подарунки, так турботливо приготовані для всіх.

ДЖМЕЛИК

На великому квітковому полі жив собі маленький джмелик. Радів сонечку, їв нектар з квіток, пив вранішню росу з листочків і насолоджувався життям. Одного разу, коли джмелик заліз в квіточку польового дзвіночка, щоб поласувати нектаром, поруч сіла оса і почала глузувати з нього:

— О, а чиє це волохате пузо стирчить з дзвіночка? Це ж треба було так багато їсти, щоб так погладшати?

— Я не погладшав, я таким народився... — буркнув джмелик.

— Ой, та що ти кажеш! Я давно спостерігаю за тобою, і бачу, як ти безперестанку перелітаєш від квітки до квітки, а отже ти багато їси і від цього товстішаєш.

— І зовсім я не товстішаю. Я таким був завжди! — невдоволено буркнув джмелик.— Я ж тобі не дорікаю, що ти худюща, як тріска, аж шкода тебе.

— Я не тріска! В мене ідеальна фігура! Я за нею старанно стежу! — гордо відповіла оса і полетіла геть.

А невдовзі небо над квітучим полем почало вкриватися чорними грозовими хмарами, поривчастий вітер

пригинав додолу трави і куйовдив коси вербам, рокотання грому чулося чим раз то сильніше. Джмелик вирішив сховатися в найбільшому дзвіночку, щоб перебути грозу, як раптом почув крики про допомогу. Це була оса. Сильний вітер жбурляв нею з боку в бік, не даючи сховатися у схованку. Бідна оса вже зовсім виснажилася. Джмелик, не роздумуючи, поспішив їй на допомогу. Він міцно схопив осу за лапки і потягнув за собою, борючись з вітром. В цей час повз них пролітала бджола, вона здивовано подивилася на джмелика і спитала:

— І після всього, що оса тобі наговорила, ти ще й допомагаєш їй?

— Ну не лишати ж її в біді... Це було б несправедливо... — пробурмотів джмелик. Він взагалі мало розмовляв, вважав за краще мовчати й діяти.

Докладаючи неймовірних зусиль, щоб перебороти вітер, джмелик дотягнув осу до свого сховку, де було затишно й спокійно. Пару хвилин вони просто віддихувалися і відпочивали, а потім оса сказала:

— Дякую тобі, джмелику, за те, що ти врятував мене. Вибач, що я тебе ображала... Тепер я зрозуміла, що всі ми різні, і це прекрасно. Я дуже хочу подружитися з тобою.

— Та я й не ображаюся на тебе. Давай завтра разом полетимо шукати найсмачніший нектар і найсвіжішу росу?

— З задоволенням! — відповіла радісно оса. — А тепер поспимо трішки, а то я дуже замучена... — промовила оса, засинаючи.

— До завтра... — втомлений джмелик позіхнув, почув черевце, поправив пелюстки квітів і заснув.

ГРУШАК МАРІЯ АНДРІЇВНА

року (№26 - №34).

Народилася 11.10.1961 року в селі Голови Верховинського району Івано-Франківської області, де і проживає. Спеціальність: бухгалтер. Учасниця і переможниця багатьох літературних конкурсів, фестивалів і видань, адміністраторка літературного об'єднання Верховинщини «Гуцульський горицвіт». Авторка трьох книжок. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2022

СТОП РАСИЗМУ!

Бувають дні на ночі схожі,
І душі теж чорніше сажі,
І люди різні є – прохожі,
Мінливі всі, немов, пейзажі.
І всім би жити і радіти
У мирі, в дружбі і любові,
Та є між ними пекла діти –
Жадають смерті й море крові.
Хоч не важливий колір шкіри,
Очей блакить, овал обличчя,
Довіри хочуть всі, довіри...
Не шквал овацій, не величчя,
Сказати хочу: «Стоп расизму!»,
Які лиш прояви існують,
Нехай поглянуть всі крізь призму,
І все лихе нехай фільтрують.

Бо людям треба тільки ласки,
Усмішок теплих і ласкавих,
Ані звитяг, ані поразки,
Лише добра й заграє яскравих.
І ранків в росах, і в туманах,
Плече надійне, тільки друга,
Бо люди ми, ми є титани,
І в цьому людства є заслуга.

14.06.2025

* * *

І знов в саду квітує моя вишня,
І знов в саду милують слух пташки,
І ота вишня, як любов колишня,
Бентежить душу, хоч пройшли роки.
Оті думки пливуть вдаль за водою,
Й неначе вишня, ронять білий цвіт,
Сиджу одна з любов'ю і журбою,
Шукаю тіні у спекотні дні.
Послухай, мить, хіба так не можливо,
Щоб вишня у душі завжди цвіла?
І щоб в добрі жили, бо це важливо,
І щоб хороші справи і слова?
В моїм саду квітує знову вишня,
Вишневий цвіт нам радість шле здаля,
Так хочу я і миру, і затишшя,
І щоб спочила врешті-решт земля.
Мої роки біжать, мов коні, звично,
Галопом, а чи риссю, як завжди,
Та тільки у саду квітує вишня,
Й буяють цвітом всі мої сади.

07.06.2025

* * *

Так хочу я руки до щастя підняти
І вмитись цілющою силою неба,
Всі болі, всі біди забрати й віддати,
Нехай забирає, бо нам їх не треба.
Хто смерть несе й тугу, лише нудить світом,
Прощення не буде ніколи, ніколи,
Бо темряву можна здолати лиш світлом,
Й розвіяти тугу, як попіл у полі.
Всі болі, всі біди забрати й віддати,
Важким оберемком закинути в море,
І знову до щастя вверх руки підняти,
Розсіяти маковим зерном все горе.
А щастя так тишу завжди полюбляє,
Метеликом ніжним летить над квітками,
Не любить воно, коли ворог стріляє,
І молиться разом із нами словами.
Слова, які линуть від щирого серця,
Ламають і стіни, ламають кордони,
І б'ють з-під землі життєдайні джерельця,
З води і з небес линуть срібнії дзвони.

04.06.2025

* * *

Загубила зозуля свої чобітки,
Як ота Попелюшка, що бігла із балу,
Працювала вона — рахувала роки,
Чобітки з висоти в трави росяні впали.
І де впав чобіток, ніжна квітка зросла,
Фіолетовим кольором-цвітом сіяла,
Тепле літо прийшло, і вона розцвіла,
А зозуля роки все мої рахувала.

Рахувала роки, я співала пісні,
Тільки: Ку-ку, ку-ку! – розносилося світом,
І пливли, наче хвилі, роки уві сні,
Я босоніж все бігала травами літом.
І шукала, мабуть, я собі чобітки,
І збирала квітки, що так пахли медово,
А вона рахувала і далі роки,
Накувала... Все буде прекрасно, чудово.
І так хочеться літом почути здаля
Оте миле і радісне: Ку-ку і ку-ку!!!
Чобітками щоб вкрилася рідна земля,
Закопали щоб біль і ненависть, розлуку.
І цвіли пишним цвітом у полі квітки,
Називають ще їх – чарівні орхідеї,
Рахувала б зозуля, як завжди, роки,
І ці квіти були лише тільки для неї.

03.06.2025

* * *

Знову любе літо, світить ясне сонце,
І промінням грає на роялі вітер,
Шле мені усмішку у моє віконце,
Хоче, щоб раділи в цілім світі діти.
Знову любе літо, знов тепло, надія,
І бентежать душу мрій і дум польоти,
Знову серце тішить, бо любов ще гріє,
Пише моя доля все ж мажорні ноти.
Знову тепле літо, віє буйний вітер,
І колише верби понад річки плесом,
І у плесі тому миють верби віти,
Мої ж роки їдуть потягом-експресом.
Колискові трелі знов пташки виводять,
І чарують співом всі ліси довкола,

Бо знов любе літо, босе літо бродить,
Квіти так дурманять — пахне матіола.
Знову любе літо ніжить світлом душу,
Жде світанки тихі й щедрі лиш врожаї.
Я чекала літо і чекати мушу,
Мир і мирні ранки в моїм ріднім краї.

01.06.2025

* * *

Весна все ж рішила піти на спочинок,
Бо їй надоїло в калюжах бродити,
Легесеньким кроком, без всяких зупинок,
Пішла в гості літечко красне просити.
А літечко спало сном тихим, спокійним,
І снились йому в сні грибочки, суниці,
Деся човен на плесі тримався надійно,
А пісню співали зірки-зоряниці.
Та хмари насунулись темні і грізні,
Гроза прилетіла, її не чекали,
І блискавки вдарили, мов дзвони пізні,
Берізки листочки від вітру сховали.
І дощ ось-ось зрушиться, піде стрибати
Свій танець під звуки небесного грому,
І настрої отой вам не мож передати,
Коли ти далеко від рідного дому.
Та швидко звикаєш до тої погоди,
Яку посилає Господь нам із неба,
Бувають падіння, і злети, й негоди,
Та лиш Перемоги і миру нам треба.
І вигляне сонце, умите росою,
Просунувши хмари, відкривши завісу,
Любуюся завжди цією красою,
Стою на краєчку прадавнього лісу.

28.05.2025

* * *

Маки майоріли на полях боїв,
Ніби в небі птахи, час собі летів.
У червоних маках пульсувала кров,
І була в пелюстках вся моя любов.
Поле вкрилось цвітом, ніби сарафан,
Думала, гадала — мак, а чи тюльпан,
Маки пломеніли — спогад про бої,
Роки все ж летіли — голуби мої.
А червоне поле вкрив легкий туман,
Він подумав, мабуть, між панами пан.
Роси дмухав вітер з маків у траві,
Квіти, що рясніли — це думки мої.
Щоб ніколи більше не було війни,
Щоб навіки щезло царство сатани,
А червоні маки — миру оберіг,
Радували очі й звали із доріг.
І стежина в маках бігла, мов змія,
Щоб раділа сонцю зранена земля,
Щоби усміхалось матері дитя,
І щоб Бог продовжив людям ще життя.

28.05.2025

* * *

І ранок спалахнув, розплющив очі,
Промінням засліпив усе навколо,
Такий жаданий після жахів ночі,
Бажав, щоб день прийдешній був чудовим.
Любов, як сонце, дала тепло для всіх,
Метеликом кружляла в синім небі,
А птахом падав із вишні білий цвіт,
Пару шукав собі самотній лебідь.
А серце, що кохає, завжди лиш жде
Тих ранків тихих, життєдайних, ясних,

У серце почуття стежинку знайде,
І буде у житті усе прекрасно.
І та любов завжди благословляє,
Яка зігріє душу у морози,
Яка нам дає крила й ввись злітає,
І хай від щастя тільки ллються сльози.
І дзвоном з гір дзвенять ліси сторічні,
Й мелодія розноситься пляями,
Любов, кохання і душа — є вічні,
Хай будуть мирні ранки лиш над нами.

24.05.2025

* * *

Світло надії — серце радіє,
Мрія метеликом лине увись,
Світло надії подихом гріє,
Знаю, не буде усе, як колись.
Мрія метеликом лине увись,
Має надію до зір долетить,
Я все спішу, як раніше кудись,
Хочу схватись від себе й жахить.
Гріє променем світло надії,
У лабіринтах все вказує путь,
А в душі отой вогник жевріє,
Хочеш... Не можеш себе обмануть.
Світло душі, чи світло надії
Манить мене у далекі світи.
Човником плили роки й події,
Світло надії, не гасни — світи!
Нам оту темінь треба здолати
І запалити потухлі серця,
В серці добро нести й віддавати,
З світлом надії іти до кінця.

16.07.2025

ГУМЕНЮК МАРІЯ ГРИГОРІВНА

Народилася 10.10.1956 року в селі П'ядики на Коломийщині. Живе і працює в Коломії. Лікар-невропатолог Коломийської центральної лікарні. Переможниця багатьох літературних конкурсів. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2010 року (№10 - №34).

ДЯКУЮ, МАМО

Лебедіють літа в лабіринтах буття,
Сивим смутком лягають на скроні,
На обличчі вже часу бринить борозна,
Тільки очі сміються бездонні.
Ти прийшла у цей світ, щоб навчати дітей
Української рідної мови,
Віддала любим учням частинку себе,
А ще роки оті барвінкові.
Ще любила родину свою понад все
І в усьому завжди догоджала,
Не злічити, бувало, безсонних ночей,
Колискових тоді наспівалась.
Дочекала онуків і пестила їх,
Карим поглядом всіх зігрівала,
Вчила жити достойно, любити людей,
Нашим болем завжди переймалась.
Дуже скоро у вирій проліг Тобі шлях,

Споглядаєш родину вже з Неба,
Твоя врода і гени – в правнуків очах,
Залишилось молитись за Тебе.
А сьогодні так гарно приснилась мені,
Усміхалася з ясного неба,
Так багато сказати хотілося слів,
Я в молитві прилину до Тебе.
Бережіть і шануйте своїх Матерів,
Бо вони – це Ваш скарб сокровенний,
Не шкодуйте ні часу, ні лагідних слів,
І всім серцем любіть їх щоденно.

11.05.2025

ТАНГО КОХАННЯ

Загубилася десь в яблуневому цвіті
Та юність далека в дорозі до літа,
Кружляло кохання зі мною у парі,
І пристрасне танго манило у далі.
Твій погляд донині не можу забути,
Бо очі горіли, здіймалися руки,
Мов крила, до неба, а серце співало,
В примхливому такті життя вирувало.
Тримало нас танго коханням у парі,
Слова були зайві, тому і мовчали,
Та тільки душа у обох розквітала,
Чому цієї миті судилось так мало?
Хотілось, щоб тангом життя милувалось,
І наше кохання у нім розчинялось,
Та музика різко чомусь обірвалася,
Бо осінь багряна у душу ввірвалася.

Посипала листом промінисте танго,
І бандодеону* скінчилось признання,
Чомусь опустились омріяні крила,
О, як в цьому танці колись я горіла!

20.05.2025

НАДЗВИЧАЙНА ПОДІЯ

У Коломиї відбулась надзвичайна подія. Коломияни оплесками зустрічали у Народному домі колумбійський гурт Los Yankovers. Це було неперевершено, до глибини душі всі були зворушені прекрасним виконанням українських пісень, грою на різних інструментах, великим серцем колумбійців, які несуть українську культуру по світу. На концерті були присутні гості з різних міст України, непомітно і швидко линув час, був такий чудовий контакт артистів і глядачів.

Янко — лідер гурту, звернувся до військових, які були в залі з подякою за те, що, завдяки їм, ми можемо проводити такі заходи у нелегкий час жорстокої війни.

Безмежно вдячні за позитив гурту і прекрасній Ніні Україні — менеджеру, за організацію концерту.

* * *

Низький уклін Вам, рідні колумбійці,
Що українською підкорюєте світ,
Несете із собою неповторну пісню
І юних душ нескорений політ.

* Бандодеон — барабан

Сьогодні Вас зустріла Коломия,
Це писанкове місто на Землі,
Колумбія щось має з нею спільне,
Високі гори і серденька запальні.
Аплодували в залі і дорослі, й діти,
Мелодія звучала від душі,
Вам дарували ангелів і квіти,
Були захоплені і радісні усі.
Яка глибока й сильна Ваша пісня,
Нехай лунає і бентежить світ,
Молімось, допоможе нам Всевишній
Від ворога країну захистить.

25.05.2025

ГУМЕНЮК (САВАРИН) НАДІЯ МИКОЛАЇВНА

Народилася 05.12.1986 року в місті Коломия, де і проживає. Лікарка-психологиня. Членкиня Національної скаутської організації «ПЛАСТ». Лавреатка літературної премії імені Леся Гринюка. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2017 року (№17 - №34).

ПОЕЗІЯ МИНУЛИХ ЛІТ

* * *

Померкнув світ, і сонце потьмяніло...
Обліті мулом нечисті й брехні...
Небесна синь їм голову схилила,
Коли за правду гинули в борні.
Минає час, а роки наперейми
Біжать, летять, галопом мчать у даль,
Та за добро і ясне світло правди
Народ крокує, гублячи печаль.
Чи бути Україні на цім світі?
Чи згубиться у мороці віків?
На глобусі пустелею залишим,
Чи в боротьбі здобудемо її?
Святі з небес спустили погляд свій,
Закам'янілість із облич зникала,
Бо ницість панувала на землі,
Кажуть, юрба супроти неї стала...

А хто, скажіть, народ ми чи юрба?
Чи, може, бидло, хлопи чи худоба?
Чия за нас підніметься рука,
Й душа від доброго розтане слова?
В подяці Богові за ті мільйони нас
Піднімуть голови святі до неба,
Бо ми – народ, ми сила повсякчас,
І нам свободи, щастя й долі треба!

2004 рік

* * *

Золотий бик з п'єдесталу зник,
Крило Ікара – невігласу кара...
Тобі важливо: ікло чи клик?
Кому принципово, де яка мова?
Мова чи язик – «кто как прівик»,
Слово до слова, а де розмова?
Замах удався, язик приплітався,
Заражав мову, міцну, здорову...
Кому необхідна ця суміш чи «помесь»?
Де вигода щедра, для кого?
Де в бочці медок – ложка дьогтю біжить,
Та цілий потік... Може, годі?
Еклектика в моді по сферах життя,
Але чи усюди доцільна?
Може, час сортувати не тільки сміття?
Почистіть слова – мова вільна!

2019 рік

* * *

Розгублені очі,
Думи, що шепочуть,
Тихо за шторами
Стоять опорами,
В небо здіймаються,
Летять, розбігаються,
Не хочуть додому,
Не вірять нікому.
Між хмар пробігають,
Дорогу шукають –
Не ту, що всі знають,
Дорогу відому,
А ту, що донині неznана нікому...
Колесо в хаосі, кут в павутині,
Статика – динаміка...
Гостинець на гріб і дитині...
Кінець і початок, а мить поміж ними –
Колесо в хаосі кожної днини...

2020 рік

ДАНИЛІВ ГАННА ДМИТРІВНА

Народилася 12.10.1966 року в селі Космач на Косівщині, де й проживає і працює вчителькою зарубіжної літератури. Голова поетичного об'єднання «Едельвейс», яке діє при публічній бібліотеці рідного села. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2021 року (№24 - №34).

* * *

Я волі не даю думкам своїм,
Хоч серце плаче і душа ридає,
Іду вперед тим шляхом нелегким,
Нехай вогонь життя іще палає.
Я не даю узяти верх печалі,
Хоча й не в силі геть її прогнати.
Отак поволі рухаємось далі,
Щоб таємниці Всесвіту пізнати.
Вже так багато пройдено доріг,
І висновок один найважливіший,
Що віра – то найбільший оберіг,
Свята молитва щира – найцінніше!

19.01.2025

СЛАВА ГЕРОЮ!

Світлій пам'яті Михайла Прощука

Цимбали змовкли. Трепетну струну
Війна-негідниця жорстоко обірвала.
Тебе поклали у тяжку труну,
Життя мелодія востаннє пролунала.
Аркан, гуцулка, чардаш запальний
Ураз затихли, наче зааніміли.
Ще першоцвіт не вийшов весняний,
Сніги холодні знову гори вкрили.
Скувала льодом ріднії серця
Печальна звістка, спопелила душі,
Немає більше сина-молодця,
Лиш тихо вітер гіркі сльози сушить.
Не на концерті виступ завершив,
В бою за волю серце зупинилось.
Життя коротке з гідністю прожив,
Та вічна пам'ять й слава залишились!

02.03.2025

ЗНОВУ ХОЛОД...

Світлій пам'яті Дмитра Варцаб'юка

Знову холод і сніг огорнули Космач,
Знов Герой «на щиті» прибуде,
Ллються сльози гіркі і невимовний плач,
Він загинув за нас усіх, люди.
За синочків своїх, за матусю свою,
За кохану-кохану дружину,
Найцінніше віддав у смертельнім бою

За село й дорогу Україну.
Зупинилось навек добре серце його,
Щоб від ворога нас захистити,
Щоби злагода й мир були паном всього,
Щоб в любові та радості жити.
Упадім на коліна, молитву складім,
Щоб всі жертви не марними були,
Щиро Господа-Бога щоденно просім,
Щоб в борні перемогу здобули.

06.04.2025

СЬОГОДЕННЯ

Знову квітне Великдень, молитва свята,
Від ракетних ударів руїни...
Знову зрадники свої, як Юда Христа,
На Голгофу ведуть Україну.
Хочуть знов, щоб чужинець у нас панував,
Щоби зайдам поклін віддавати.
Чи ж даремно Господь свого Сина прислав,
У людські зодягнув Його шати?
Знов сьогодні, як тисячі років назад,
А ще, може, підліше й завзято
Йде з кровавим мечем «визволяючий брат»,
В кожному кроці Ісуса розп'ято.
Знову в спілці загарбники свої й чужі
Україну нівечать до краю,
І немає їх звірствам допоки межі,
Доти Господь усіх покарає.
Зло відправить в пекельну безодню навек,
Витре сльози дитячі Воскреслий,

Мирне небо засяє, й пшениченьки сніп
Перев'яже м'яке перевесло!

25.05.2025

ВИПУСКНИКАМ - 2025

Шкільні роки помайнули,
Як коротка мить.
Щоб дитинство не забули,
Хай в житті щастить.
Нехай сонце ніжно гріє,
Буде мир завжди,
Добру долю Бог дарує,
Радість, гаразди.
Пам'ятайте дні веселі —
Безтурботний час,
Бережіть в душі й оселі
Згадку про наш клас!

24.05.2025

ПРОЩАННЯ

Моїм випускникам присвячується

Від шкільного порогу в далекі світи
Розлетяться мої пташенята.
Ти світи, ясна зіронько, дітям світи,
Коли поруч нема мами й тата.

ПРИСПІВ:

Дзвоник останній —

Радість і втома,
З дитинством прощання,
Даль невідома.

Ще не раз буде снитися всім,
Що до школи потрібно спішити,
Так захочеться сном чарівним
У дитинстві хоч трохи лишитись.

ПРИСПІВ.

Хай лишаються в спогади-сни
Лиш приємні та радісні кроки,
І зі щебетом пташки-весни
Знов згадайте свої шкільні роки.

ПРИСПІВ.

31.05.2025

РУБАЇ

Так часто ті, хто вище себе ставлять,
Гадають, що вони бенкетом правлять,
Але вінець ще й інших обирає,
Бо кожного діла його прославлять.

В житті робити вибір мусить кожен,
Хоч дехто справитись із цим не може.
Та стелиться усім дорога-доля,
З якою сперечатися не гоже.

Плануєш, робиш, мрієш величаво,
Та не завжди вдається все на славу,
Але частіш звертаймося до Бога,
І легше рушить з місця кожна справа.

Весна міняє зиму, осінь, літо,
Незчуєшся, уже літа прожито.
Найважливіше Господь запитає,
Скільки добра в чашу життя налито?

17-25.06.2025

СОКРОВЕННЕ

Сидить татусь на лавці коло хати,
Дрімає більше, спогадом живе,
Дитинство, юність прагне розказати,
Та швидко час до старості пливе.
Невтомні руки все життя трудились,
Столярування — справа не з легких,
Щоб вікна-очі у хатах світились,
Не один день старався коло них.
Із точністю робота виходила,
Бо кожен міліметр мав вагу.
Любима справа душу веселила,
Хоч важко, та черпав у ній снагу.
Бджолярував. І райську насолоду
Всі діставали, як із сотів мід
Стікав у бочку, а пізніше, згодом,
Замінював нам не один обід.
Ще був грибар удосвітній, завзятий.
Мамусенька розпалювала піч,

Той урожай, назбираний, багатий,
Почищений сушився цілу ніч.
Все швидкоплинне і скороминуче,
Здається, ніби вчора відбулось...
Татусь сидить, відпочивають руки,
Та морщиться від спогадів чоло.
І добре так, що ти іще «дитина»,
Ще чуєш шепіт рідних серцю звуків.
Хай довго-довго з уст батьківських лине
Молитва щира за дітей, за внуків!

25.06.2025

ЗАДОРОВ'ЯК ЮРІЙ ПЕТРОВИЧ

(№9 - №34).

Народився 01.09.1957 року в селі Стопчатів Косівського району Івано-Франківської області. Майже 60 років живе і працює в Києві. Педагог-математик НРЦ (навчально-реабілітаційного центру) №21. Автор поетичної збірки «З-поміж прози життя». Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2009 року

* * *

Сьогодні травень в прохолоді,
Але дарма, лише в природі.
То що і якби не було,
В серцях у нас завжди тепло.
Зі щирістю і теплотою
Бажаю миру і спокою!
Здоров'я, щастя і кохання,
Байдуже, що пора не рання.
І щоб у світосприйнятті
Було цікавіш, ніж в житті.
Щасливої від Бога долі,
Цвіту душі, як квіток в полі...

15.05.2025

* * *

Ранкові зорі в небі ледь жевріють,
А звуки не від грому, від ракет.
У сховищах батьки і діти мріють,
Щоб смертоносний не літав «шахед».
Тож, президенти, королі, і шейхи!!!
Не визнання прийде, а забуття...
Якщо не в змозі повернути рейки
Зі шляху небуття у бік життя.

17.06.2025

* * *

Чарівний світ у величі природи,
Червоний мак у травах край дороги.
В роси краплинах райдуга заграла
І колориту барвам ледь придала.
Хотілося б, щоб ранки були тихі,
Волошки рясно розцвітали в житі.
Дитячі сни та були кольорові,
А білий світ лиш в радості й любові!!!

* * *

Під шелест листя із рясним дощем,
Бува, не в змозі іноді заснути.
Душа і серце відчувають щем,
Від мрій, яким ще не судилось збутись.
Щодень і ніч минає час буття,
Лиш на Землі, у Всесвіті він вічний.
Але встигаєм натворити за життя,
Чого ще не збагне і простір наш, космічний.

* * *

Хто в номінації на «Лідер світовий»?
Придивишся – то, навіть, не земний.
А світовий у Всесвіті витає,
Дивується та все спостерігає.
То, може, досить діяти вже грізно?
До злагоди прийти, допоки ще не пізно!
Бо Всесвіту під силу Землю «проковтнути»
І про життя на ній повік забути...

* * *

Нам поміняли спокій на неспокій
І нав'язали ритм життя жорстокий.
Але настане, все-таки, той час –
Мир запанує навіть і у нас.
Сонце світити буде в Україні,
Зміцніють сильні крила соколині.
Ніщо не вічне у полярнім світі,
Лише троянда в чорному граніті.

28.07.2025

ІВАНИЧУК РОСТИСЛАВ РОМАНОВИЧ

Народився 30.09.1988 року в селі Перерів на Коломийщині Івано-Франківської області. Освіта вища, інженерна. Воїн-десантник ЗСУ. Автор поетичної збірки «Слово, обпалене війною». Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2023 року (№29 - №34).

* * *

Багато в нас сьогодні патріотів!
І кожен Україну любить, над усе!
Та пам'ятаю, як тому ще кілька років
Ніхто з них чути не хотів про це!
Тепер всі в тренді. Мова, вишиванки,
Пісні співають, більше не «пають»!
Так, хтось прозрів, коли русні побачив танки,
Та більшість просто грошики кують.
Я не засуджую, хай краще так, ніж по-старому,
Хоч і не щиро, та на мові, не на «язику».
Може, почнемо жити по-новому
Й культуру матимем свою.
Але хіба в нас не було культури?
Хіба не маємо своїх митців?
Її ховали — за високі мури!
Гнітили в дворах тюрем й таборів!
А було слово! Глибоке, мудре слово.
Ніхто не слухав, ніхто не читав.
Пробач нас, рідна солов'їна мово,
Та Слава Господу, твій час настав!

24.10.2024

* * *

Горять вогні на виднокраї,
Згасає день і стелиться туман.
Ні, не пожежа — сонця диск сідає,
Небо пурпурне, мов залите кров'ю з ран.
Ран побратимів, котрих вже немає,
Котрі ввижаються мені в нічній імлі.
Чи то їх голоси десь здалеку лунають,
Чи просто вітер свище по сухій траві?
Як ви, братове? Що вас там чекає?
Сади квітучі чи страшна пільма?
В цім світі Бог мене іще тримає,
Щоб не забули люди ваші імена.
Пишу про вас, але чи хтось читає?
Чи ви не марно віддали свої життя?
Ви були справжні, тепер таких майже немає,
Немає тих, хто заслуговував життя...

Горять вогні на виднокраї,
Згасає день, і стелиться туман.
І в моїх грудях злість і біль палає,
За тих братів, хто залишивсь навіки там...

12.02.2025

* * *

Де поля кісьми встелені білими,
Де напоєна кров'ю земля,
Миготять кольоровими зорями
Мовчазні і святі небеса.
Там, де тисячі душ невпокоєних
Бродять на перехресті світів,

Шепчуть в травах і в листях стривожених
Свистом буйних і диких вітрів.
Там, де вирви від мін і снарядів,
Де горить навіть камінь й метал,
Під розривами «фосфору» й «градів»
Дух міцнів, гартувавсь, наче сталь.
Та навряд він твердий й загартований
Приживеться в суспільстві «м'якім»,
Де народ, наче скот затаврований,
Звик стояти у стійлі тіснім.

21.07.2025

КАЛИНИЧ ГАННА ДМИТРІВНА

Народилася 22.12.1957 року в селі Княздвір Коломийського району Івано-Франківської області. Мешканка села Шепарівці. Середня освіта. Працювала ткалею, пекаркою. Вірші пише зі шкільної лави. Переможниця багатьох творчих конкурсів літературних груп у соцмережах. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2024 року (№32-№34).

* * *

Друзів має кожна людина,
Яка б не була в неї година,
Чи добра, чи лиха хвилина,
Друзі, як та твоя половина.
Стануть вони всі в допомозі,
Чи вдома, чи в далекій дорозі,
Все руку помочі подадуть,
Для тебе слова розради знайдуть.
Коли друзі вірні в тебе є,
Ти тоді на горизонті завжди,
Вони плече своє підставляють,
З тобою труднощі долають.
Лишень той надійний друг тобі,
Який не тримає зло в душі,
Хто тихо зло затаїв в собі,
Знай, не буде вірним другом тобі.

09.06.2025

* * *

Нехай люди про когось говорять,
Нехай вони собі лихо творять,
Хто твердо стоїть на землі,
Балачки не зроблять горя тоді.
Коли квітка виросла в саду,
Своїм життям злим язикам скаже,
Наче маслом хліб помаже:
«Раз квіткою в саду давно росту,
Кропивою ніколи не буду,
Нікого в житті, мабуть, не вжалю,
Нікого нічим зовсім не вколю».
Кажіть про квітку, що заманеться,
Те все колись до вас вернеться.

10.06.2025

* * *

Один раз цвіте калина навесні,
Лишень раз буває молодість в житті.
Калина буйним цвітом розцвітає,
Молодість в наше життя не вертає.
Вдягла калина білу свою сукню,
Немов та дівчина, що йде до шлюбу.
Духмяний запах душу всю тривожить,
Лишень любов на світі добро множить.
Ранній цвіт калини завжди бережіть,
Свою дівочу молодість гарно проведіть,
Щоб без сорому згадали літа колись,
Не тривожились від помилок, як злий рись.

29.05.2025

* * *

Не ламайте калину в цвіту,
Не зривайте квітку молоду,
Калина, як та дівчина,
Пошкодує, як лиха причина.
Бережіть калину навесні,
Буде радість всім на душі,
Подасть вам ягідки червоні,
Як будуть дні колись тривожні.
Посадіть калину у саду,
Нехай цвіте у всіх на виду,
Кохайте дівчину молоду,
Будете мати в житті дружину.

29.05.2025

* * *

Недаром кажуть в народі жартома:
Людяність штука не проста.
Бережіть людяність свою в житті,
Не буде сумних перешкод в бутті.
Не краса людину прикрашає,
Не те, що вона на себе вбирає,
Людину прикрашає доброта,
Людяність, яку носить людська душа.
Не втрачайте людяності своєї,
Не прикрасите нічим тіло, душу свою,
Людей поважають не за красу,
За їхню мудрість, людяність, доброту.
Саме легше з розумом не дружити,
Мудрості треба, щоб його зберегти,
Розумних людей поважають завжди,
За людяність в душі чекають дари.

Не псуйте ніколи своєї краси,
Що Богом дано, гордо неси,
Дякуйте, що на світі ви живете,
Дякуйте, що у спадок красу маєте.

28.05.2025

* * *

Вишиванка — то чудо-сорочка,
Де зібрана доля по кусочках,
В них одягається не лиш дочка,
Їх вишивають ще й всім синочкам.
В неї вплітають нитки любові,
Щоб в мирі жили всі чорноброві,
Вишивають ясними нитками,
Щоб була любов між діточками.
Вишиванка — то промені сонця,
Яке світить в життєві віконця,
Вишиванка різними нитками —
Це подарунок дітям від мами.
Вишиванки одягла родина,
Нехай все буде сонячна днина,
Щоб раділо сонечко вгорі,
Щоб не було тут місця біді.
Оберегом родина повита,
Доля країни слізьми омита,
У вишиванці немов розцвітаєш,
Своє серце промінням зігриваєш.

17.05.2025

САМОТНІСТЬ

Самотність не тривожить тишу,
Самотність ніде не лишу,
Вона, немов густі дощі,
Що йдуть частенько вдень і вночі.
В самотності тяжко всім жити,
Нема з ким душу поділити,
Від неї тільки серце тремтить,
Нема з ким тобі поговорить.
Які би не були пори року,
Ніхто не розрадить збоку,
Самота, як клітка на замку,
Її ключем не відчиню.
Від самоти холодом віє,
Вітер ніколи не зігріє,
Лишень спокій нічний бере,
Згадуєш життєве добро, зле.

05.06.2025

ДОРОГА ЖИТТЯ

Хоч увесь світ кругом обійди,
Кращої країни не знайти,
Свою країну душею люблю,
В своїм серці все її бережу.
Де б кого доля не закинула,
Де б хто і скільки не був,
Яку б професію він не здобув,
Душа і думка додому линула.
Пам'ятай в житті тільки одне,

Звідки коріння твоє росте,
Не забувай ти дорогу вузьку,
Що вела до батьківського дому.
Це треба в серці зберігати,
З любов'ю туди все повертати,
Бо дорожчого в світі нема,
Як матері любов і теплота.
Звідки тебе колись у світ вели,
Щоб в житті твоїм квітки цвіли,
Доріг в житті буває багато,
Не на кожній добро і злато.
Дорога в житті лишень одна,
Що від матері, від серця ішла,
Там вкладена нічка не одна,
Не одна була тривожна сльоза.

06.06.2025

КІЦЕЛА-УДУД ОКСАНА МИХАЙЛІВНА

Народилася 08.07.1962 року в селі Спас Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Спеціальність: пекар-тістовод. Захоплюється фотографією. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2024 року (№31-№34).

* * *

У мене хор в саду пташиний,
А десь у лісі зозуля кує,
І дятел вистукує ноти,
Отак ранок настає.
З-за лісу сонечко встає,
І цвіт в садочку розцвітає,
На грушці одуд вудвудить,
Ще й вітерець легенько повіває.
О ЗЕМЛЕ, яка радість це для тебе,
Дощик буде і скропить поля,
Травичка зеленіє і радіє,
Що трохи вже зволожиться земля.
Білочка прибїгла з лісу,
В саду горіхів шукала,
Бо восени на зиму, про запас,
Вона в саду горіхи ховала.
А на краю городу у траві
Дика коза спокійно пасеться,
Хоч як її ти не свари,

Вона анітроти не здригнеться.
Ще й зайчик прискакав із лісу,
З трави лише вуха стирчать,
Спокійно себе почуває,
Бо звуки тривоги мовчать.
В лісі знову переспів пташиний,
Звучить пісня чарівна,
І звірі тішаться теплом,
Бо це і є чарівна ВЕСНА.

20.04.2025

* * *

Плаче знову Україна,
Загинули люди,
Ну що Київ, нагадали,
Що війна повсюди.
Дуже шкода, що по мирних
Будинках бомбили,
Нічні клуби, ресторани,
Щось не зачепили.
Плачуть люди, розшукують
Знайомих і рідних,
З-під завалів витягують
І тваринок бідних.
А де оте перемир'я,
Що нам обіцяли?
Чи москалі, як завжди,
Знову набрехали.
А світ буде стурбований
Компроміс шукати,
Переговори про мир
Хочуть розпочати.

Та який мир може бути
З москалем проклятим,
Як він хоче Україну
З землею зрівняти?!
І не видно кінця й краю
Цій війні проклятій,
Лише гинуть бідні люди –
Гуляють багаті.

24.04.2025

* * *

І знову матінка обняла свого сина,
Якого так довго чекала з полону,
Худого, зболеного, але з вірою у серці,
А головне – живий вернувся він додому.
Тримаючись за плече побратима,
Вийшов з автобуса і на коліна опустився,
Він ЗЕМЛЮ свою цілував і плакав,
Не міг повірити, що це не сон йому наснився.
І матінка ночами на колінах
Молилася, просила Бога і ридала,
Бо сина у полоні катували,
І чи повернеться живий, вона не знала.
І ось та зустріч, вимолена в Бога,
Син повернувся, з іншими думками,
Знав, що вже ніколи Українці й москалі
Не будуть між собою братами.
Молімся з матерями ми до Бога,
Чиї сини і дочки ще в полоні,
Щоби вернулися вони живі додому
І щоб не знали вже біди ніколи.

29.05.2025

* * *

Я душу свою відкривала для людей,
Та мою душу люди отруїли,
Я довіряла, вірила усім,
Тепер душа моя черства, нема довіри.
Нема любові у людей,
Одна лише вигода існує,
А заздрість, заздрість чорна у людей,
І ненависть між людьми панує.
О люди, що з вами не так?
Чому жорстокість над вами панує?
Лише прикриваєтесь Богом,
А насправді сатана на вас полкує.
Отак живемо у жорстокім світі,
Собі дорогу в пекло прокладаєм,
І коли зміняться люди на краще,
То лише Бог напевно знає.
Тому душа моя закрилась назавжди,
Людей до себе близько не пускаю,
Лише скажу одне: Бог їм суддя,
І з болем цим тихенько доживаю.

02.06.2025

* * *

З Днем народження, моя Мамусю,
Хотіла б Вас сьогодні привітати,
Було б сьогодні Вам вісімдесят п'ять,
На жаль, лише у думці можу Вас обняти.
Так хочеться Вас міцно обійняти
І новий сервіз Вам знову купити,
І квіти Вам сьогодні дарувати,
Але на жаль, такому більше не бути.

Сьогодні я запалю свічку,
Не буде торта і гостей не буде,
Та Вас, моя найдорожча Мамусю,
Я ніколи в житті не забуду.
Важка хвороба Вас забрала,
Вам було сорок п'ять і так хотіли жити,
Та не ми керуємо життям
І нам судилось з Вами розлучитись.
Багато гарних слів
Так хочеться про Вас писати,
Та сльози очі заливають,
То ще раз пишу: дуже ВАС люблю,
І ні одного дня про ВАС не забуваю.

18.05.2025

* * *

Складаю руки у молитві,
Молюся до Бога,
Щоб настала на Україні
Уже ПЕРЕМОГА.
Весна уже знов настала,
Теплий вітер віє,
А на сході бої йдуть,
Ох, як серце мліє.
Подивися, Боже, з неба,
Що кацап тут творить,
Міста й села він руйнує,
Танком землю оре.
Танком оре нашу ЗЕМЛЮ,
Кров'ю поливає,
Який буде урожай,
Увесь світ це знає.

З неба дивишся Ти, Боже,
Світ спостерігає,
Як кацап земельку НАШУ
Людьми засіває.
Та не кожна насінина
З землі проросте,
І не кожному батько й мати
Дитину знайде.
Урожай страшний щодня
Сходить із землі,
З цього сумного насіння
Могили одні.
То ж вмішайся, Боже,
З неба у земні діла,
Щоб Україна лишилась
На землі ціла.
Щоб ЗЕМЛЮ свою орали
Лише тракторами,
А поля щоб засівали
Лише пшеницями.

12.03.2025

ДИВНИЙ СОН

Сьогодні бачила я дивний сон:
На сцені скрипаль скрипку обійняв,
О, яка музика зі сцени лунала,
Скрипаль з закритими очима грав.
Він не дивився зі сцени вдаль,
Він грав і в музику вкладав душу,
І ледь тримався на ногах скрипаль,
Та слухачам він догодити мусів.

І грав скрипаль так, ніби грав востаннє,
І сльози лилися з його очей,
Важка хвороба геть його зїдала,
Та музику свою творив, не досипав ночей.
А скрипка — то його кохана,
Він її ніжно у руках тримав,
Бо все життя вони удвох, у парі,
Він знав, що скоро відійде у даль.
Ось так зіграв свою останню музику скрипаль,
На сцені із закритими очима,
Бо серце зупинялося уже,
І все життя лишалось за плечима...

13.06.2025

* * *

Коли тобі сумно, не плач,
Коли радісно, не дуже радій,
Бо емоції людські зрадливі
Та інколи приносять біль.
Любов'ю наповни серденько
І зрадливу сльозу витирай,
Бо життя поверне в те русло,
Що хочеш собі, вибирай.
Можливо в житті ти упадеш
І боляче буде вставати,
Не треба падати духом,
Не треба надію втрачати.
Бо у житті всяко буває,
То доля людська така,
І нічого змінити не можна,
Бо ту долю писала Божа рука.

13.07.2025

* * *

Другий місяць літа
Так пройшов швиденько,
Якби отак перемога
Та була близенько.
Стоїть серпень на порозі
В руках з колосками,
Подивися, світе, на нас,
Та прийди до тями.
Подивися, як злий москаль
Нам міста руйнує,
Як знищує мирних людей,
Дітей не жалкує.
А ти, світе, стурбовано
Нам всім співчуваєш,
Тебе серце не болить,
Коли наші діточки
У землю лягають.
Може, серпень нам принесе
Хоч трохи спокою,
Щоби люди відпочили
Від страшного болю.

02.08.2025

КЛАПЧУК БОГДАН СТЕПАНОВИЧ

Народився 25 січня 1941 року в селі Залуч Коломийського району Івано-Франківської області. Завідувач відділу культури Коломийського райвиконкому з 1978 по 2001 рік. У 2021-2023 роках вийшли книжки «Сповідь», «Скарби моєї душі», «Життя без виміру», два альманахи «Палітра муз». Голова громадської організації працівників культури «Муза добра» з 2016 року. Нагороджений почесними грамотами Міністерства культури України, товариства «Просвіта імені Тараса Шевченка», обласної державної адміністрації та обласної ради, обласного та міського управлінь культури, Коломийської міської та районної рад, орденом Архистратига Михаїла за досягнення в галузі культури і мистецтва, лауреат премії імені Ярослава Дорошенка в галузі літератури, зокрема за сонет «Я чекаю тебе» на музику Євгена Боднаренка (2021). Лауреат обласної премії імені Євгена Паранюка Національної спілки краєзнавців України (2024). Заслужений працівник культури України з 1989 року. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2018 року (№20 - №34).

ДО ПЕРЕМОГИ, УКРАЇНО!

Останній шанс нам долею дано,
Щоб в який раз нам всім не гнути спину,
Щоб сонце світило нам на знамено...
Пора, українці, рятувати країну.
Історію нашу берем в основу,
В мужності державу зробимо міцну,
І головне – священна сила мови,
Що цементує збудовану стіну.
Ми не перші ідемо, і не останні,
В вогняне пекло і страждання війни,
Ми відданістю народу обрані,
Безстрашні твої героїчні сини.
Так хочеться щораз промовляти
Слова дяки, хто волю здобуває –
Бо ворог хижий, голодний у брехні –
І світ його ще ніяк не розпізнає.
За потоптану нашу честь і волю,
За знищену землю рідну і святу
Ми ідемо, щоб підняти з розвалин
Українську квітку, державу мою.
У тяжку годину стань воїном ти,
Своєю душею і серцем повстань!
В загальний порив – це острах ворожий
І справедливість наших мирних діянь.
І заспіваймо пісню про калину,
Що повік цвіте ніжним цвітом вона.
До перемоги іди, Україно!
На поклик справедливості й добра.

23.03.2025

МОЇ ДУМКИ

Думки вилітають, наче з пісні рядки,
Пам'ять повертає мене до хати:
«Я буду з Вами, мої рідні батьки,
Поки живий, буду Вас пам'ятати».
Мої думки, мої мрії і надії,
Немов сплили з прутською водою вдаль.
Мої роки так швидко промайнули
В активній праці, бо люблю свій край.
Запрутська земля й Коломия рідна,
Домівка моя, зрощена душею,
Край дитинства мого й тут моя рідня,
Я з тебе постав й пам'ять зберігаю.
Мої мрії не збулись — проклята війна
Змінила думки мої крилаті,
Зруйнувала баланс людського добра,
Задуми моїх рідних – мами і тата...
Великі страждання випали нам,
Бачачи вбивства дітей, зґвалтування.
Люта кров біжить у наш душевний храм,
Клятому ворогу, ні! Без благання.
Кожен із нас несе хрест громади,
Трагедія, коли його втрачаєм,
Бо світ не знає кращої родини,
Наша земля мир з надії плекає.
Отож, твори своє буття в майбутнє,
Так закликає нас тривожне життя.
Брати, гуртуйтесь, славні українці!
Ми гідні слави батьків у майбуття!

10.04.2025

ОДИНОКА ЛЮБОВ

Я пам'ятаю осінь золотаву,
Той час, як зустрілись з тобою,
Вона двох нас тісно об'єднала
Любов'ю і дорогою крутою.
Я міг зустріти і іншу любиму,
Але ти була мій магніт природній.
Люба, мого серця тобі треба —
І ти вирвала його з грудей моїх.
Холодною стала зі мною ти,
Душа моя гасне і без тепла.
Уста мої не можуть мовчати,
Ми у вогні назавжди — ти і я.
Мене залишила, я — вільний птах,
Кругом могильний холод і пітьма.
Осінні листки стали сухими,
А ти живеш в самотності одна.
Зумій залічити душевні рани,
Бо нагоди в часі вже не буде.
Сонце світить однаково для всіх,
І час невпинно нас б'є у груди.
Відчуй болі мої душевні,
Відгукнись на мудрість майбуття,
Бо ми на життєвих дорогах
Будем зустрічатись на стежках буття.
Минають літа і ми відходим,
Забудуться в житті наші кроки.
Моя любов посилає душі щем,
Залишаючись сама — вже роки.

24.02.2025

УКРАЇНА ПОНАД УСЕ

Дивлюсь на рідну Україну,
Люблю її і терплю страждання,
Відчуваю загальний біль народу –
Син від батька чекає благання...
Він страждає на рідній землі
І ці страждання не відтворити
Ні на полях кривавих у пільмі...
Хіба що в бронзі і граніті...
Україна моя зараз у тривозі,
Вона життя і дихання моє.
Душі наші всі в облозі,
А в тих мільйонах – всі ми є.
У найбільш для нас важкі хвилини
Думка про тебе, моя любима.
У часі трагічні переми
Серця наші з тобою, Україно.
Зійде зоря України в розмай,
Станем країною людських щедрот.
Мої друзі знають і ти, вороже, знай:
Ми – героїчний безсмертний народ!
Ми з обличчя змиємо порох
І відбудуємо все. І буде так,
Коли світ зрозуміє морок,
Глибину брехливих розмов і зрад.
Будем бити ворога в знемозі,
Віру і мир на землю принесем,
Знищим ракети і без тривоги,
Наша Україна – понад усе!

20.02.2025

КЛИМ'ЮК ОКСАНА СТЕПАНІВНА

Народилася 07.04.1967 року в селі Нижній Березів, що на Косівщині, де і проживає. Бухгалтер. Членкиня сільського об'єднання «Березівські літературні посиденьки». Авторка двох поетичних збірок. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2017 року (№19 - №34).

* * *

Десь за вікном блукає Муза тихо,
Ніч закохалась в музику весни...
І забуваю на хвилинку лихо,
Хоч і не йдуть в цю ніч до мене сни.
Поезія! Яка вона чудова
В калейдоскопі вишуканих слів!
Яка прекрасна рідна наша мова
У шелесті замріяних лісів,
У квітці, що вмивається росою,
У пташці, що із вірію летить...
Цією Богом даною красою
Чаруюсь і люблюсь кожную мить.

* * *

Вже й не знаєш, про що писати
В цей непевний нелегкий час.
А навколо зелені шати,
Бо вже літо прийшло до нас.
Відшуміли вже літні бурі
І веселка на все село,

А лелека стоїть в зажурі,
Бо згоріло його житло.
Зачепило осколком хату,
В церкві дзвони гули не раз...
Знов хоронить дитину мати —
Отакий то нелегкий час.

* * *

Сьогодні малює трагічні сюжети,
І терпінню кінець обірвався давно.
Знову зоряну ніч розривають ракети,
І відлуння летить у Небесне вікно.
Знову гинуть і гинуть дорослі і діти,
Гул «шахедів» заглушує спів солов'я.
Скільки, Господи, ще нам прийдеТЬся терпіти?
Скільки вистоїть ще Україна моя?

* * *

За що вони знущаються над нами?
Ця москальнота, гірша яничар!
Земля горить пекельними вогнями,
Немов упала сотня Божих кар.
Ці нелюди, безбожники, вандали
Усіх нас хочуть знищити ушент,
А світ мовчить, як в рот води набрали.
Дивіться, бо упустите момент!
Вони про нас складають безліч міфів,
Що ми нацисти й кожен з нас помре,
Та ми — народ, нащадки мудрих Скіфів,
А це у нас ніхто не забере!
І не одне століття ходить слава
Про козаків звитяжних не дарма,

Бо є народ — то значить є держава!
Держави без народу вже нема!

* * *

Я не можу судити нікого,
Бо й сама я не раз не права.
Є одна лиш надія на Бога
І на плЕчах своя голова.
Кожен має свій хрест, свою долю,
На помилках учились не раз.
Не завдати б словесного болю,
Бо той біль потім прийде до вас.
Кожен з нас обирає дорогу
І щоб правильно нею іти,
Треба, просто, молитися Богу,
Честь і совість свою зберегти.

* * *

У мамі в хаті пахло пиріжками,
Ожиновим варенням, часником,
Та вже давно немає в мене мамі,
Лиш біль і смуток на душі клубком.
Тепер кому не маю розказати,
Що бачила, що чула, де булА,
Лиш тільки вітер свище біля хати,
А в хаті піч давно вже не пекла.
Роки летять, і я тепер старію,
І важчою чим раз стає ходА,
Одне лиш повернути я не вмію,
Коли ще мама була молода.

Тоді на землю проліскове небо
Щороку простелялось навесні.
О, як мені тебе, матусю, треба!
Та що поробиш, не лише мені.

* * *

Шукаю щастя в зЕлені лісів —
У цій, весною писаній, картинці.
Ми з тишею без спогадів, без слів
Побудемо удвох тут наодинці.
А може десь хтось хоче віднайти
Оту зорю, що серце зігриває.
Я звідси не подамся у світи,
Бо там мене ніхто вже не чекає.

* * *

Ми цінуймо все те, що є,
Бо інакше, навіщо жити?
Раз кохання нам Бог дає,
То навчимося цей світ любити.
Не тримаймо в душі образ,
Бо вони роз'їдають тіло,
Ми прощали в житті не раз,
Хоч не завжди цього хотіли.
А щоб світ цей добром світив
І над нами ясніло небо,
Не шукаймо якихось див,
А завжди починаймо з себе!

КМЕТЮК НАДІЯ ДМИТРІВНА

Народилася 25.08.1961 року в місті Коломия, де і проживає. Освіта вища, медична (через невиліковну хворобу не закінчена). Поетеса, членкиня Асоціації українських письменників (2016). Лавреатка літературних премій імені Марійки Підгірянки, Тараса Мельничука та Митрополита Андрея Шептицького. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2015 року (№15 - №34).

ЧЕРВОНЕ І ЧОРНЕ

ЧЕРВОНЕ – ТО КРОВ ЗА СВОБОДУ ПРОЛИТА...
А ЧОРНЕ – ОБПАЛЕНІ ДУШІ Й СВЯТИНИ...
ХАЙ БУДЕ У СЕРЦІ ГОСПОДНЯ МОЛИТВА...
ЖЕРТОВНІСТЬ І ВІДДАНІСТЬ НЕОПАЛИМИ...

Червоне і чорне... Червоне і чорне...
Любов і журба... Сподівання і втрати...
ГОСПОДЬ нам допоможе!.. ГОСПОДЬ нас пригорне!..
Вітчизну, Родину, Героя – Солдата...
Храни його, БОЖЕ!.. І душу, і тіло...
Ми всі в боротьбі, в неустанних моліннях...
Червоне і чорне лягають на біле:
Любов і журба... Сподівання, терпіння...
Червоне і чорне лягають на біле...
Вже на полотні квітка кольору крові,
Мов рани криваві, що не відболіли...
І тиха Молитва, і зболена сповідь...

Душа кровоточить з розстріляних весен...
Не білим по білому – чорне і чорне.
О МАМОЧКО!.. МАМО!.. Ще радість воскресне!..
ГОСПОДЬ нам допоможе!.. ГОСПОДЬ нас пригорне!..
Душа кровоточить в заплаканих веснах...
У серці, мов квітка, – Надія на БОГА.
О НЕНЕЧКО!.. НЕНЕ!.. Ще радість воскресне!..
Почують і Небо, й Земля: ПЕРЕМОГА!
Квітують і плачуть поранені весни...
Немов забинтовані – милі садочки...
Тихенько шепоче намолений хрестик:
Вертайтеся ЖИВИМИ, батьки і синочки!
Вертайтеся, РІДНІ сестрички і доні!..
Хай чують і Небо, й Земля: ПЕРЕМОГА!
Троянди і маки червоні-червоні...
І маки на СЕРЦІ ВОСКРЕСЛОГО БОГА...
Червоне і чорне... Червоне і чорне...
Любов і журба... Сподівання і втрати...
ГОСПОДЬ нам допоможе!.. ГОСПОДЬ нас пригорне!..
Вітчизну, Родину, Героя-Солдата...
В священних боях, в обороні, в атаках
Храни його, БОЖЕ!.. І душу, і тіло...
Червоне і чорне... В трояндах і маках –
Жертвна Любов і усе наболіле...
Усе пережите і болісно-чесне...
І в кожному хрестикі – прагнення Волі...
Хай мирними будуть надії і весни!..
З лелеками в Небі і з маками в полі...
В сміливих серцях, у трояндах і маках –
Незламність, Нескореність, Віра і Воля...
БОГ з нами! В тилу і в бою, і в атаках...
Ще нам усміхнеться омріяна доля!..

Червоне і чорне... Руїни і рани...
Велика війна в двадцять першому віці...
Я ВІРЮ: під Небом Свободи постане
Вітчизна Свободи, бо Ми – Українці!..
Червоне і чорне... Руїни і рани...
Трагічна війна в двадцять першому віці...
Вітчизна Любові і Миру постане,
Бо Ми – Миролюбні!.. Бо Ми – Українці!..
В рішучому наступі, в спільній Молитві
Осяй, ОТЧЕ НАШ, кожен помисел й подих,
Щоб мирними мріями й маками в житі
Цвіла Україна під Сонцем Свободи!
Болітиме Пам'ять... Болітимуть рани...
Нам жити, світитись, творити, страждати...
Хай Поміч ГОСПОДНЮ – вона Неустанна –
Відчують сьогодні Герої-Солдати!..
Герої Нескорені і Героїні!..
Червоне і чорне – в воєнних звітягах!..
Серця віддають і життя Україні!..
Червоне і чорне – на доблесних стягах!..
Червоне і чорне – на прапорі Волі!..
ГОСПОДЬ з нами плаче і з нами радіє!..
Червоне і чорне – в вишиванках долі,
Де Світло Життя, де страждання й Надія!..
Де стійкість і мужність, і біль поєднались...
І гідність, і честь, і священна офіра...
– Борітесь!.. – цю істину серцем пізнали –
І хрестик, і Хрест, і Свята Наша Віра!..
Герої Нескорені і Героїні!..
Стоять в обороні за мене, за тебе...
Серця і життя віддають Україні!..
Безстрашно тримають і Землю, і Небо!..

Хай крила лелечі, де чорні ознаки,
До БОГА несуть мої сльози і рими...
Червоне і чорне... Троянди і маки
Благають-кричать: ПОВЕРТАЙТЕСЬ ЖИВИМИ!
Червоне і чорне... Червоне і чорне...
Любов і тривога... Любов і офіра...
ГОСПОДЬ нам допоможе!.. ГОСПОДЬ нас пригорне!..
Над болем і смутком – Надія і Віра!..

23.05.2025

ЛЕТІЛИ ЛЕЛЕКИ... У ДЗЬОБИКАХ – МАКИ...

Так було в житті, у дитинстві, у казці...
Це – істина Божа. Це – правда земна.
У милості Божій, в любові і ласці
Летіли лелеченьки рідні до нас...
Так було в легендах, в піснях споконвіку...
Надіями квітла під небом весна...
Дідусь онучаткові гладив голівку,
І білі лелеки летіли до нас...
Дитяточок людських несли в сповиточках...
І клали, мов скарб, на родинний поріг.
Улюбленим донечкам, славним синочкам
Всміхались щасливі батьки й матері.
...Летіли лелеки... У дзьобиках – маки...
І серце відчуло тривогу і жаль...
На крильцях лелеченьок – чорні відзнаки...
А чорне – то смуток, страждання, печаль...
Летіли лелеки... У дзьобиках – маки...
О! Що ж наробила проклята війна?!

На крильцях лелеченьок — чорні відзнаки...
А діток у дзьобиках, діток нема...
Присіли лелеки... Стомилися крила...
Червоними маками вкриті поля...
О! Що ж ти, підступна війна, наробила?!
Лелеченьки плачуть... І плаче земля...
Летіли лелеки... У дзьобиках — маки...
А маки — червоні-червоні, як кров...
На крилечках білих — скорботні відзнаки...
Жорстока війна розстріляла...
Ніколи-ніколи не вбити любов!
Пам'ятаємо! Молимося...

ГЕРОЯМ СЛАВА! СЛАВА УКРАЇНІ!

Героям Слава... Слава Україні...—
Шепочуть колосочками поля...
А там, де вирви чорні, зони мінні,
Від болю плаче зранена Земля...
Там, де були і будуть ще атаки,
Лишився Слід... СПАСИТЕЛЬ НАШ ступав...
Мов Рани від Розп'ять Кривавих, — маки...
Червоні маки на полях, в степах...
І дивляться волошок очі сині
У сині-сині БОЖІ Небеса...
Героям слава!.. Слава Україні!..—
В пташиних, справді райських голосах...
У тиші... У мовчанні... У цвітінні...
В сльозах-краплинках світлого дощу...—
Героям Слава!.. Слава Україні!..—
Все пам'ятаю!.. Не забуду! Не прощу! —

Там, де були і будуть ще атаки,
Лишилися Сліди — ХРИСТОС ступав...
Мов Рани від Розп'ять Трагічних, — маки...
Кривавлять Землю на полях, в степах...
В серцях, що б'ються в вічному горінні
За нашу Волю й Переможний Шлях!.. —
Героям Слава!.. Слава Україні!.. —
В неопалимих крилах і віршах!..
ГЕРОЯМ СЛАВА! СЛАВА УКРАЇНІ!

*Нехай мій вірш почують
Нескорені Герої та Незламна Україна!..*

ПЛАЧЕ БОГ...

*Пам'яті усіх невинно убієнних в Україні
8 липня 2024 року Божого*

О!.. Ці болісні німби!.. Ці муки й терпіння!..
Недитячі страждання в дитячих очах!..
БОЖЕ!.. Змилуйся!.. ГОСПОДИ!.. Дай їм прозоріння —
НЕлюдям, що чинили і чинять цей жах!
СПРАВЕДЛИВИЙ!.. ТЕРПЛЯЧИЙ!.. Скарай сатанистів!
Їхні руки в крові! Їх злочинність росте!
За розстріляні Небо, Життя і Дитинство
НАШИХ РІДНИХ БАТЬКІВ, НАШИХ РІДНИХ ДІТЕЙ!!!!...
О!.. Ці болісні німби дітей «ОХМАТДИТУ»!..
Недитячі страждання в дитячих очах!..
Зі сльозами шепочу ГОСПОДНЮ МОЛИТВУ..
У невинних долоньках палає свіча...

...О!.. Ці сяючі німби дітей «ОХМАТДИТУ»!..
Світлих янголів-воїнів проти недуг!..
Я ЛЮБИЛА!.. ЛЮБЛЮ ЇХ!.. І БУДУ ЛЮБИТИ!..
Знаю біль і хвороби, недолю, біду...
В мирний час – боротьба за життя і здоров'я...
А сьогодні – жахіття й тортури війни!
ПЛАЧЕ БОГ... ПЛАЧЕ БОГ!.. НАД ПРОЛИТОЮ КРОВ'Ю...
А в серцях Українських благання: СПИНИ!!!
ОТЧЕ НАШ!.. Зупини це безумство криваве!!!
Ненависну війну на планеті ЗЕМЛЯ!!!
Спопели їхнє зло, «іскандери», «кинджали»!
Що вбивають стареньких, жінок, немовлят...
О!.. Ці болісні німби дітей «ОХМАТДИТУ»!..
Оченята Надії, Скорботи, Мольби...
Хай не буде спасіння страшному бандиту!
Хай НЕпрощення людське замучить убивць!
За всіма убійним восьмого липня –
Вічна Пам'ять!.. Глибока безмежна печаль...
Хай здригнеться весь світ!.. І хай болісно схлипне!..
У долоньках моїх тихо плаче свіча...
...У ДОЛОНЬКАХ МОЇХ – ПОМИНАЛЬНА СВІЧА...
Передайте мій вірш – свічку Пам'яті
за усіма невинно убійними в Україні
8 липня 2024 року Божого...
ПОМОЛІТЬСЯ!.. ВІЧНАЯ ПАМ'ЯТЬ
УСІМ, КОГО ЩОДНЯ УБИВАЄ
ЛЮДИНОНЕНАВИСНА ВІЙНА!..

08.07.2025

КОНОПЛЮК ОЛЬГА МИХАЙЛІВНА

Народилася 23.10.1966 року в селі Немилів Радохівського району Львівської області. Мешканка села Острів Дубенського району Рівненської області. Освіта педагогічна. Писала вірші у шкільні та студентські роки. Друкується в місцевій пресі і колективних поетичних збірках краян. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2025 року (№33 - №34)).

ЦІНА НЕЗАЛЕЖНОСТІ

Інсталяція «Ціна незалежності» на Майдані Незалежності, біля пам'ятника Тарасу Григоровичу Шевченку у місті Рівне, спонукала мене написати цей вірш. Це місце молитви, шани і подяки нашим Героям. Наш святий обов'язок берегти про них пам'ять і не зрадити їхню жертвність.

* * *

Стоїть Тарас, камінь мліє,
Бідою страждає,
Бо його нащадків славних
Москаль убиває.
Серце в камені зболіло
З часу слів пророчих,
Застережливо просило
Юних доль дівочих:

«Кохайтеся, чорноброві,
Та не з москалями,
Бо москалі — чужі люде,
Роблять лихо з вами!»
Не почула Україна —
Браталась з «сестрою»,
«Із тим первим, що розпинав...
На хресті живою,
«А вторая доконала
Вдову сиротину...»,
Третій кат знову гвалтує
Матір і дитину,
Убиває за правдоньку,
За щастя народу,
Б'є за те, що Україна
Вибрала свободу.
Б'є і нищить, і мордує,
І з Землі стирає,
Знов Тарасове пророцтво
В правду виростає.
Нумо, браття, українці,
В болота їх гнати,
Виб'єм з хати тих вампірів —
Будем панувати!
Ми раділи... жили щасно...
Воленьку здобули,
А москалі наше щастя
Та й не проковтнули.
«Панували, здобували
І славу, і волю;
Минулося — осталися
Могили на полі.

Високії ті могили...»,
А на них знамена —
Лине Слава про Героїв —
Слава поіменна!
Знай, народ наш волелюбний
Вовік не здолати,
Бо молитва — є наш захист
І Пречиста Мати!
Віримо в святі слова
Шевченка-пророка,
Правду знав про москаля:
Потвора — жорстока!
Борімося — поборимо,
Хай Бог помагає!
«За нас правда, за нас слава
І воля святая!»

19.05.2025

НАШ РІДНИЙ ОСТРІВ

Разом з рікою, своєю сестрою,
Острів наш рідний проліг,
Прадавню долю і битву за волю
В пам'яті досі зберіг.
Козацькі могили тіло покрили,
Яма — свіча Нечая,
Богданових хлопців — славних молодців,
Мати-земля обійняла.
На Монастирщині пагорб увінчаний
Славою в тяжкім бою,
Сосни з дубами над козаками

Шепчуть молитву свою.
Добрі нащадки йдуть через кладки,
Щоб поклонитись хрестам...
Тут віра, молитва, вольності шана,
Слава і честь козакам.
Старицька, Долина і Циганівка
Знають минуле села,
Де берізка з вербою, ген за рікою,
Там Переправа була.
З другого боку є Гончариха,
Мила місцина в селі,
Там сонце сідає, а нічка співає
Тихенько козацькі пісні.

МІЙ НЕМИЛІВ

З великою любов'ю і ніжним трепетом у душі згадую своє рідне село Немилів. Мене запитали: чи я ще досі пам'ятаю, як називаються куточки, невеликі місцини у селі? Звісно пам'ятаю! Цей вірш дарую моїм рідним односельчанам – немилівцям.

Бігли ніженьки маленькі
Через довгі Загум'єнки,
Й усі друзі із Клев'аня
Здоганяли мене зрання.
А набігавшись у школі,
Назад плентали поволі,
Так йшли дні, спливали роки,
Розійшлись ми в різні боки.

Тепер стали старики —
Згадуються Пасіки,
М'якшин, Радьків і Криниця,
Де джерельная водиця.
А на Чеховім подвір'ї
Кожне літечко в надії:
Назбирати полуниць,
На Першім зрубі ще й суниць.
Чорних ягід так багато —
Руки сині в будень й в свято,
А Харківщина далеко,
Ми там ліс садили,
Ще як були школярами,
Гарний слід лишили.
На Хмиленьщину й Курник
Кожен з нас у селі звик
Йти туди по маслюки —
Їх збирали залюбки!
А ще були в нас Бочки,
Біля них Округи,
Там збирали квіточки
У ліску подруги.
Назбираєм фіялОк,
Медунків пізніше,
Була радість в діточок
Тепер не так — гірше!
А картоплі на Хмилярні
Завжди були рясні, гарні,
Коли ми їх вибирали,
В лісі вогник розкладали,
І пекли їх на жарі —
Смакувало дівворі!

А ще є у нас Коршма,
Певно в давню днину
Не одна жінка вела
Звідти пиячину.
А на ЛЕпесі завжди
Плавали гусята,
Через Лепих ми ішли
На футбол у свято.
Верби старі біля дому
Забирали в жару втому,
На Ставку росли тополі,
Ніби наші рідні долі...
Досі є Середній Пас,
Живе згадкою про нас,
Там шпаківні наші є
І зозуленька кує.
І лелеки чорнокрилі
Мій Немилів полюбили,
Все клеочуть, гнізда мостять,
Нас додому в гості просять.
Виросли ми — розійшлися,
Дехто у селі лишився,
Хтось пішов зі свого дому,
Хранить згадку в серці свому:
Про дитинство, про навчання,
Про любов і про кохання,
І про юність, що співала,
В старім клубі танцювала
Під баян або гармошку —
Все у пам'яті потрошку...
Але знаю головне:
У Немилові живе

Дух, завзяття і охота
І до пісні, й до роботи,
До науки, до пера
І молитва там свята
Лине з вуст старця й дитини
За мир й долю України!

30.05.2025

ЖУЧКИ – ЗЕБРІВ ДІТОЧКИ

*Улюбленій онучці
Даринці присвячується*

Народилося внучатко:
Малесеньке, мов зернятко,
Швидко дівчинка зростала
І «Чому?» й «Чого?» питала.
Все дізнатися хотіла:
Що не знала й що не вміла,
Так весь день, у вечір й зрання
Задавала запитання.
Раз ми порались в городі
При гарнесенькій погоді:
Там рябенького жучка
Принесло моє внуча.
Хоче знать моя Даринка:
З зоопарку ця дитинка?
Його ж батьки теж в полоски
І у них пухнастий хвостик?
Здається рід їх «Зебра» зветься,
Хоче знати – не здається:

Чому в смужечку коней
Мільйони родиться дітей?
Чому вони всі потайки
Від мами й тата утекли?
Всі оселилися ось тут –
Буде картопельці капут!
Бабусю, треба їх збирати
І в зоопарк – до мами й тата!
Взяла у руки козубок –
Потрібно повернуть діток!
Мала Даринка дала маху:
Що кінь народжує комаху,
І колорадській жучки –
То це є зебри діточки.

Щороку, як жуки в городі,
То сміх мені спинити годі!
Вертають спогади в роки,
Як ми знайшли рябі жуки
І змушені були збирати,
Щоб зебрам в зоопарк віддати,
Бо то є їхні діточки,
У них такі ж полоски.

19.02.2025

ПРИГОДА БОГДАНКА У ДЕНЬ ВИШИВАНКИ

Попросився наш Богданко
Погулять сьогодні зранку,
Гуси на ставку пливуть,
Малюка з собою звуть.
Враз з'явилася охота
Виміряти все болото...
Бачить, що гусині ніжки,
Як в хлоп'яти босоніжки.
Ґе-ґе-ґе! Гуси ґелґочуть,
Із дитям погратись хочуть...
Ґе-ґе-ґе! Іди сюди,
Будеш плавать тут завжди!
І Богданчик рушив в путь,
Але ж ніжки не ідуть,
Раз і два шарпнув щосили,
Ноги взуття залишили.
Очі мокрі і штанята!
Засміялись гусенята...
Вже наш хлопчик босяком
Не пішов за гусаком,
А мерщій побіг до тата:
Взуття треба рятувати!
Та й пропала вже охота:
З гусьми міряти болото!

16.05.2024

ПІЗНЯ ОСІНЬ

Авторська пісня

Відпустила спіла осінь літо і весну,
А зими відверто каже: «Я тебе не жду!»
Не мети у душу холод й смутку не мости,
Бо коли мене обнімеш, то вже назавжди!

ПРИСПІВ:

Не рань, пізня осене, серденько моє,
Хай туман розвіється і любов приїде,
Хай душа, мов в юності, мріями живе,
Хай кохання вічно буде, вічно молоде !

Ще й не снився, білокоса, мені твій прихід,
Заметіль, ти не крадися до моїх воріт.
Не ховай моєї долі щедрою пору,
Я поволі й по неволі сама підійду.

ПРИСПІВ.

(той же)

Так буває: в пізню осінь ще цвітуть сади,
Якщо в серденьку людському нема пустоти.
Зачекай, бо ще у шатах золоте гілля,
Так судилось, що Бог дав нам лиш одне життя.

КРАСЮК СВІТЛАНА ОЛЕКСАНДРІВНА

Красюк Світлана Олександрівна (творчий псевдонім Лана Краска) народилася 06.01.1989 року в місті Сміла. Живе і працює в місті Черкаси. Працівниця дошкільного навчального закладу. До віршування повернулася взимку 2022 року. З того часу друкується в різних колективних виданнях. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2024 року (№32, №34).

ГРІЮ ТОБІ РУКИ ПОДИХОМ

Грію тобі руки подихом,
ріжу на частинки апельсин.
Іншим часом мовив би, що досить
любощів із присмаком журби.
Ти моя і це є аксіомою,
однозначним фактом та табу.
Божевільні істини? Боїшся їх?
І куди ж тікатимеш, куди?
Розірвати пута — ой, не просто:
уяви екватор замість них —
кількасот життів не буде досить,
аби серця бій призупинити.
Половина я, без тебе — пуста
обернись, благаю, й подивись:
де ще вчора панувала згуба,
нині порожньо і холодно, бо ти

хаосом мене нево́лиш, думаєш,
що віддам тебе, що відпушу...
Моя дівчинко з м'яким тонким волоссям,
знай, що я тебе одну люблю.

НІЖНІСТЬ

Ти ніжність,
хоча, певно скажеш,
що то лиш здалося мені;
що я помилково вважав твою слабкість
за силу, за мур, за основу, за вісь.
Що я помилково шукав у дурмані
найпершу з найперших причин таїні
і ти не незвична, ти дико звичайна:
ховаєш під одяг бажання й думки.
Ти скажеш мені, що знайома із болем —
із тим, що стрілою і серце горить.
Що любиш, коли обіймають стіною
і та непорушність стоїть і стоїть...
Ти ніжність, хоча все ще вперто
доводиш мені протилежне
й дарма́.
Я вірю не тим аксіомам химерним
я вірю очам і власному «я».
А очі мої бачать більше, ніж можеш
в шаленстві життя розповісти мені;
а очі мої бачать справжні емоції
і серце, що вміє цей Всесвіт любити...

ТО НЕ ДОЩ

То не дощ,
не гроза,
не вітер;
то душа моя
плаче
тихо.
То не стежка крізь ліс
та й до озера,
то артерія моя
напівзморена.
Не прокачує
ендорфіни,
не тримає систему
стабільно.
Все додолу із рук
на уламки...
Де ж ти є,
Сутінкова Панно?
Де блукаєш
і губишся в мóроці?
Чом тримаєш мене
осторонь?
Хоч століття кричи — ти не чуєш;
ти смієшся,
ти вабиш,
чаруєш...
Я ж дощем тільки плачу,
сумую:
на відсоток один —
існую,

на відсоток один —
живу
і на сотню відсотків —
люблю...

То не дощ,
не гроза,
не вітер;
то душа моя плаче
тихо...

КОРОЛЕВА ЧОРНА

Ти змінила вже третій парфум
від солодкого плавно до шкіри.
Ти забула мене? Ти забула?
Подивись, я очам твоїм вірю.
Кажеш, чорний тобі пасує?
І вуаль додає таємниці?
Говори, я тих слів не чую,
я постійний, мов тінь на обличчі.
Витираю твої щирі сльози —
а хіба ж ти умієш інакше?
Кожна усмішка — нова зморшка,
але ж так абсолютно краще.
Гордо йдеш, мов життя — то подіум,
тільки в ньому нема конкуренції.
На вустах — оксамитовий опіум,
під ногами — моє ніжне серце.
Що там інші — красуні й чудовиська?
Від стандартів замучені, зморені?

Тільки ти — Королева Чорна,
тільки ти поцілунком заручена.

ПРОГНОЗ

На сьогодні метеорологи,
а з ними усі тарологи,
провидці та ясновидці
від ранку віщують циклон.
І шафа люб'язно й турботливо
з відділення, що для осені
відтінку слонової кістки
мені дістає пальто.
На вулиці вітряно й холодно,
волосся у хаос скуйовджено —
з тим хаосом марно ладнають
і застібка, і обідок.
Гукає життя: «Гей, Мавко!
Облиш сірий холод асфальту!
Ходи-но у ліс прадавній
волосся вмочити в ставок».
А я все ще осінню слабну
і вітру не опираюсь:
волосся скуйовджене в хаос
і сльози з очей ясних.

ЛИСТ ТОБІ

У осередку театральних сцен:
Де грим на грим, а маска йде до сукні,

Я з пластику й ганчірок швидкоручно
Майструю на дуель з життям костюм.
Перо на меч міняю – най чорнило
Плям'є не папір, а тінь від шаф;
Хтось інший ним проп'іше вектор дат
Набірність цифр – між ними довга риска.
На зараз краще відвернись, не плач –
Ганчірка й пластик краплі ці не люблять;
Хтось інший потім вкаже на маршрути
І всі стежку твої
Сплетуться
У клубок.
Захочеш бути вільна – бий!
Вагаючись хіба що півсекунди,
Захочеш повернутись – бий!!
Руками розривай життєві пута.
Триматимуть тебе – ти бий!!!
Ловитимуть, мов звіра – бий безжально!!!
Мій воїн із характером тяжким
Ти мусиш бути
Мусиш бути
Кращою...
За мене, що пішов на півшляху;
За мрії бути вдвох, що не здійснились;
За той клубок
Розірваних
Ниток,
В котрому моє серце зупинилось...

ЗУСТРІЧ

Твої кроки лунають ритмічно,
Металево,
Із присмаком пластику.
Поруч площа — хотів би пробігтися,
Але милиця
Є стоп-краном.
За плечима — десятки миттєвостей,
Де ти вмер,
А продовжував дихати.
На плечі, зверху шрамів, тату —
Слово «честь» й звір страшний, що вишкірився.
Одяг піксельний й тільки піксельний:
Ті костюми й кросівки — то до нашої ери.
Серце в грудях — безперебійно
Все прокачує кров
По артеріях.

Я назустріч у сукні,
Бо літо,
Бо термометр б'є всі рекорди;
У думках не робота — відпустка
І слова — от би знову на море...
Замість тихих ночей маю сховище
І безсоння у пару з тривожністю;
Волонтерство опісля роботи
Й новини —
А що ж там, де кордони?

Ми, можливо, зустрінемося поглядом,
Тільки поглядом, а не словом:

Світ військових
І світ тих, хто вдома —
Чи ж можлива між нами розмова?
Я не знаю всьогó твогó болю,
Ти не бачив мої тихі сльози;
Між містами,
Між кілометрами
Вдосталь відстані та невідомого.
Ми зустрінемось тільки поглядом:
Твій зчорнілий, мій втомлений — і все зрозуміємо:
Ти нарешті крокуєш додому,
Я нарешті не плачу,
Я мрію...
Бо сьогодні є першим і вільним,
Бо сьогодні від ранку тиша:
Світ військових
І світ цивільних
Перемогу
Святкує
Тихо...

КУРГАНСЬКА ЛЮБОВ МИХАЙЛІВНА

Народилася 23.09.1955 року в селі Буртин Полонського району Хмельницької області. З 1977 року проживає в місті Хмельницький. Освіта вища. Професія: бібліограф. Понад 20 років працювала в ХНУ (Хмельницький національний університет). Учасниця і переможниця багатьох літературних конкурсів та видань. Авторка кількох книжок. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2024 року (№31- №34).

БОЖЕ, ЗЛОЧИНЦЯМ ВОЗДАЙ!

І знову янголи летять у вирій...
В Раю штампує вічність їм печать.
Дощами плаче світ, увесь вже сірий...
За що безвинні діти в Рай летять?
Довкола всі від горя стали сиві,
Гніздо жура́ над попелищем в'є.
О, Божечко! Краяни рідні, милі!
Не знаю, де знайти для Вас своє
Те слово співчуття — нема такого!
Воно ніяке вже не втішить Вас...
Для виродка злочинного земного
Прийде уже розплати судний час!
Ніколи так гріховно не просила,
Тепер прошу свідомо: Боже мій!
ВОЗДАЙ! Ця сатанинська вража сила

Кривавим робить світ земний весь Твій.
Не буде вам прощення, виродки прокляті!
Земля вас покарає й Небеса,
Не бути вам ніколи в нашій хаті —
Всі зникните на сонці, як роса!

За всіх убитих, Боже, їм ВОЗДАЙ!
Звільни від нечисті земний наш край!
АМІНЬ!

25.05.2025

ТРИМАЙСЯ, МОЯ ХМЕЛЬНИЧЧИНО!

Гіркою схлипує сльозою
Уже днів декілька підряд
Блакить небесна. Кат б'є злою
Ракетою все навпопад.
Моя Хмельниччина безкрає
Скорботне горенько ковтає...

Краяни вбиті... попелищем
Смертельна бродить тінь-марá.
Плачем скорботним вітер свище,
Йдуть згарищем біда, жура...
Душа заплакана навзрид —
Поник Подільський краєвид.

Простори вибухом роздерті.
Пекельний подих сатани
Жбурляє підлий вирок смерті:
Безвинними у Рай вони

На крилах янгольських летять,
Приймають вічності печать.

Ми з Вами вістоїм, краяни!
Тримайсь, Хмельниччино моя!
Злочинці-вбивці росіяни!
Вас, звірі, проклинаю я!
Дияволи людського роду!
Вам волі не скорить народу!

Ніколи! Чуєте? Ніколи
Не вдасться знищити вам нас!
На світі цьому ми відколи —
Дух вільний прадідів весь час
Козацького несемо роду:
Йому немає переводу!

Вам волі націю не вбити!
Були ми, є і будем жити!

26.05.2025

ПШЕНИЧНИЙ СКАРБ МОГО РОДУ

Теплі спогади серденьку милі,
Як розніжили Душу мою!
Вже стерпіти блаженство не в силі...
Наче в царстві казковім стою.
Все квітуче, дивами розшите,
Стало в пам'яті рідне село,
Аж по зав'язку щастячком сите,
Де щасливе дитинство було.

Вітру вільному — неба гультаю
Я за гриву схоплюся, нехай
Понесе до пшеничного Раю —
В рідний, милий мій ба́тьківський край.
Стану в тім золотому роздоллі,
Де червоний красується мак.
Вітер хвилі ганяє поволі,
Колос ніжить пестливо всіляк.
Скарб життєвий та нива врожайна:
У родючій, святій, золотій
Сивих предків геном, сили тайна —
Хлібний дар закодовано в ній.
Нині лихом вона опалима
Збоєвієм з північних країв.
Встоїть! Сила її незгасима —
Від гетьманського роду дідів!
Лан пшеничний країною вбраний:
Синь блакитна над пишним пливе,
Прапор в ньому, рушник вишиваний —
Дух козацький у ниві живе.

Працьовита, співуча, моя калинова
Українонька в хлібному дарі чудова!

05.06.2025

ЧЕРВОНІЙ КОЛІР СЬОГОДЕННЯ

В червоні келихи тюльпанів
Нектарного Господь вина
Налив з небесних океанів
Планеті випити сповна.

З любові, пристрасті і сили
Той трунок посланий з небес
Пиля Земля і світ весь милий —
Дух мужності святий воскрес.
Червоний колір вже тривожний
В буремний день, пекельний час
Приніс північний злий, безбожний
Диявол-виродок до нас.
Колише нива мак червоний,
Обпалений ридає ліс,
Набатний дзвін летить церковний —
Герой у маках тих проріс.
Червоні кетяги калини
Колишуть вічний сон могил.
Багряне зарево у днини —
Вогнем палає небосхил.
З кривавого співаєм тунку
Ми силу, мужність аж до дна.
Несемо світові рятунку
З небес червоного вина.

07.06.2025

ЗЕЛЕНИЙ КОЛІР

Смарагду колір в матінки-Природи.
Зелений є їїлюбимий тон.
Лице красуні — малахітової вроди:
Гармонії Душі він в унісон.
Свої зелені розпустила коси
Берізка, в дзеркало води глядить.
Траву шовкову миють чисті роси —

Комфарту, затишку солодка мить.
Убрана в зелені Свята йде Трійця,
Трьохіпостасного Небес Творця
Віншує. В християнстві так ведеться —
Фарба надії, воскресіння ця.
В геральдиці — достаток це, свобода.
Здоров'я колір оксамиту є.
Новá і свіжа, чиста прохолода.
У зелені — відновлююче все.
Хоч зрідка, та бувають в оксамиті
І хвороблива слабкість, заздрість теж.
Але переважають в малахіті
Умиротворення та рівновага все ж.

Мені зелений колір — серцю милий:
В смарагді набираюся я сили.

08.06.2025

КОХАННЯ ТРУНОК

Не муч себе і не питай:
То — пекло? Чи медовий Рай?
Кохаєш як — у водограй
Оазису Душі пірнай!
Занурюєсь в нього з головою
І будь, що буде вже з тобою!

Чи то отрута лиш хмільна́,
Терпкий чи щастя смак вина —
Спивай той трунок весь до дна
Жагуче, пристрасно щодня

Тремтячим тілом і устами
Донéсхочу аж, до нестями.

Заманить в прірву, навіть, хай
Нектарний серденька розмай –
Запесьть, заніж себе украй,
Шалену пристрасть ту пізнай –
В небесному тім неземному
Згори до тла вогні палкóму!

Кохання sóлод той хмільний,
Сакральний, грішний і святий
Він райський чи пекельний? Чий?
І не питай про те – який?!
Той ейфорійний трунок пий!
Кохання віміру не має
І віку, відстані – не знає!

20.05.2025

ХОЧУ МИРУ

Як небо ще не мало грізне
Таке насуплене чоло –
Частенько думалось про різне,
Коли війни ще не було.
Плекали думоньки бажання
Про щастя, неземне кохання.

Тепер в небес біди заграва –
Дияволи крилаті, злі

Блакить рвуть на́впіл. Вся кривава
Ятриться рана у Землі.
Над згарищем і попелищем
Безжально вітер лихом свище.

Тепер бажання лиш єдине.
Благаю Бога в небесах:
Свавілля нелюдів хай спине —
Пекельний сатанинства жах!
Душа щодня молитву щирю
Зсилає в небо, просить миру.

Спокійний сон у мирній хаті
Щоб бачили батьки й дитя.
Ракети нелюдів крилаті
Безвинних Душ без вороття
У засвіти не відправляли —
В життя щоб смертю не жбурляли.

Думки про мир лише єдині
Плекає думонька моя:
Я хочу миру Україні,
Щоб квітла бла́гом вся Земля,
Сиріток не було на світі,
Любов буяла в розмаїтті.

О, Боже наш — Святий Небесний!
Почуй прохання ці мої!
Любов'ю, миром хай воскресне
Краса, добро по всій Землі!
Війни ніде уже й ніколи
Земні не знають більш довколи!

Хай вся Земля, небесна лазурова синь
Навіки вічні миром святяться! АМІНЬ!

17.06.2025

НЕ ДАЙМО ЗЛУ НАД СВІТОМ ПАНУВАТИ!

В цей День крізь призму дивимось років:
Людське примирення відбутись мало,
Та нині кат напасти знов посмів —
Такого звірства й Небо не чекало!
Землі своєї все для нього мало.
Мов та зміюка — випускає жало.
Знов світом править хоче сатана.
Небесні груди потемніли сїні.
Змінилась тільки назва лиш одна:
Нацизм трансформував в рашизм вже нині.
Диявол в плоті: людяне для нього
Відсутнє в то́го віродка земного.
Біда смертельна, Друга світова,
Нас не навчила. На граблі ті ж са́мі
Ступаєм знов — дилема віковá:
Вже може світ весь опинитись в ямі,
І горе може розповзтись всюди.
Запам'ятаймо той урок всі, люди!
Не даймо править світом сатані!
У нього на́міри зловісні дуже:
Мерзотні, хижі, люті і брудні —
До справедливого йому байдуже.
У спільнім домі ми — співгромадяни.
Єнаймось проти зла усі, земляни!

08.05.2025

ЛИНДЮК КИРИЛО КИРИЛОВИЧ

Народився 13.08.1937 року в селі Космач Косівського району Івано-Франківської області, де і проживає. Учитель історії та української мови і літератури. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2015 року (№15 - №34).

* * *

Вечірня зоря запалала,
Святвечір на землю спустився.
Година святої вечері настала,
Маленький Ісус народився.
Месію, Господнього сина,
Пречиста Марія зродила,
У яслах в убогій яскіні
Дитятко з любов'ю сповила.
Цю звістку по світу несло янголя,
Людській серця звеселяло.
Раділа у щасті стражденна земля,
Рожденному славу співала.
Як пісня найкраща звучить коляда,
Колядують і діти, і дорослі,
Вони прославляють Ісуса Христа
І ласки у Господа просять.

ФЛОРА Й ФАУНА

Були у матері – Природи
Дві донечки такої вроди,
Хто їх побачив хоч на мить,
Не міг забути й розлюбить.
Голубооку звали Флора,
У неї очі, наче зорі,
Завжди замріяна, тендітна,
Ласкава, ніжна та привітна.
А Фауна – швидка, як вітер,
Могла за птахами летіти,
І за оленями стрибати,

Та з білочками пустувати.
Обидві світ живий любили,
Відтак його боготворили.
Так вирішила мудра мати
В придане їм дарунки дати:
Мрійливій Флорі – світ рослинний,
А жвавій Фауні – тваринний.
Щоб берегли і доглядали,
Від всього злого захищали.
Живуть в легендах і по нині
Живого світу дві богині.

ФЛОРА

Вона одна на цілім світі – Флора –
Найкраща від усіх красунь-принцес.
Земля без зелен-зілля бідна й хвора,
Здорова ж – вкрита зеленню з небес.
Все навкруги в зеленому вбранні:
Шумлять ліси, цвітуть сади, поля,
І всі, напевно, зійдуться в визнанні:
Лиш зелом є багатою і щедрою Земля.
Земля всю зелень соком напоїла –
Нехай буяє і цвіте її краса.
Ось в небі зірка вечорова зазоріла –
Її принцеса спить, а на очах роса.
А вранці вже проснеться добра Фея,
Набравши сил за ніч, щоб забуяти знов,
І розцвісти на всіх земних просторах,
Щоб людям принести достаток і любов.
Ген там шовкова зацвіла косиця –

Кохання квітка – на крутій скалі,
А он на долах нива колоситься:
Буде і хліб, і щастя на Землі.
І все це Флора, наша добра Фея.
Від неї і хліб, і квітка, і тепло.
Вклонімось їй доземно, бо без неї
На цій Землі і нас би не було.

ЯЛИНКА

У царстві буків і смерек
Красуня лісова прижилась,
Розкішні паростки її гілок,
Як коси, ніжністю покрились.
Її дерева ніжно берегли:
Ялинку – лісову милуню.
Вітри додали їй снаги,
Любили лісову красуню.
Ялинку сонце не пекло,
Мороз не обпікав їй ніжки,
Бо прохолоду і тепло
Дерева віддали їй гілки.
Серпкастий місяць полюбив,
Коли з-за хмари виходив.
На неї задивлялись зорі
І їй вклонялися в покорі.
Красива і струнка, як лань,
Найкраща від природи дань.
Ялинка в лісі розвивалась,
До всіх дерев вона ласкалась.
До неї зайчик прибігав,

Дрімав спокійно біля вітки.
Рогами олень її брав,
Щоб колисати ніжні вітки.
Росла у розкоші, добрі,
Щаслива була уві сні...
А раптом вітер розізливсь:
У лісі чоловік з'явивсь.
Він обійшов стару ялину,
Рукою пригорнув ялинку.
І блиснув топір на льоту —
Красуня похилилась на пеньку.
Замість сльози смола пролилась,
З життям ялинка розлучилась.
Чи буде хуга, чи тепло,
Сліди всі снігом замело.

УКРАЇНСЬКИЙ ВУЛИК

Працьовита бджолина сім'я
У новенькім вулику була.
Бджоли шукали різне зілля,
Нектар солодкий в дні тепла.
Дружно збирали весь пожиток,
Мед, пергу закладали у рамки.
Збирали собі на прожиток
На час негоди і зими.
У полі ранок зустрічали,
Купались у крапельках роси.
На квітах вітри їх гойдали,
Обіймали ніжно пелюстки.
Бджоли до вулика летіли,

Припаси були в них важкі,
А з неба ще дощі сипнули,
Прийшлося сісти до землі.
І тільки засвітило сонце,
Бджілки піднялись у політ,
Летять до вулика в віконце,
Інші шукають в полі цвіт.
Трудилися бджілки ціле літо,
Солодощі любили трути,
У вулику просторо, чисто,
Доволі меду ще й в води.
Минуло літо, дні холодні,
У вулик налізли мурашки,—
«Ділися, бджілко, ми голодні»,
Ще й оси лізуть в комірки.
Навіщо бджолам стільки меду,
Забрати треба мед терпкий.
Взамін зимова грудка льоду,
Щоб пережити час важкий!

ЛОБУРАК ОЛЕГ ЯРОСЛАВОВИЧ

Народився 10.01.1968 року в місті Коломия Івано-Франківської області. Український художник, скульптор, актор, дитячий письменник та мультиплікатор. Працює викладачем Коломийської дитячої художньої школи імені Ярослава Пстрака. На обкладинці альманаху «Джерельні дзвони» №30-№33 використано картини художника. Учасник альманаху з 2024 року (№30-№33).

КІТ КЛУБОК

Казка

Теплого літнього ранку зійшло сонечко, защебетали пташки на деревах, а високі зелені крони і кущі загомоніли із вітром. Кіт Клубок теж прокинувся. Його батько, знаменитий в усіх Карпатах кіт Гудзик, пообіцяв сьогодні взяти старшого сина на полювання.

– Ня-яв! – підвівся він із ліжка і солодко протягнувся. Дивно: мами вдома не було, і батька також. Клубок метнувся до літньої кухні під липами, пішов до ставочка, тричі обійшов хатину, навіть подивився у запічок – батьків ніде не виявилось.

– Ой, няв!... – заплакала його сестра Білочка, і Клубок із братом Рудиком стали її втішати.

Саме тоді над хатиною почувся дивний шелест, ніби хтось змахував велетенськими крильми. На галявину біля лісової хатинки Гудзика сів дракон. Його луска була

зеленою і виблискувала, мов жаринки. Це був Вогник – добрий заступник усіх котів. Клубок, Білочка і Рудик виїшли надвір запитати у нього поради.

– Невже?! Гудзик і Ниточка зникли? – насупився Вогник. – І хто ж підкаже, де нам їх шукати?

– Я знаю! – сказала ворона Сажотруска: її так почали кликати, коли вона якось сонна впала у димар і ледве-ледве живою вибралася з каміну, де кошенята смажили рибу. Зараз вона підслухала з дерева їхню із драконом розмову.

– Я бачила, як удатного Гудзика і його милу дружину вночі схопили три страшні коти-розбійники: малий огрядний підлий кіт Будяк, що любить чаїтися у темних прилісках – це їхній отаман; високий дебелий Штурпак зі страшними очима, що постійно лютує; і чорний, як ніч, мовчазний Голяф, найжахливіший з них усіх. Це вони викрали ваших батьків, кошенята, і повели у ланцюгах через просіку Лісового Коваля до печери у скелях Угоріщ. Там їхнє розбійницьке лігво.

Почувши це, Клубок одним стрибком опинився у хатині і чимось там загуркотів, а Білочка заплакала ще дужче.

– Зіпсута ікра! – лаявся Рудик і погрожував кулаком. – От би вони мені трапилися, ці негідники: побачили б, чи гострі мої кігті!...

– Але ж навіщо це їм потрібно? – запитала у ворони Білочка.

– Гадаю, – відповіла Сажотруска, – вони хочуть змусити Гудзика сказати їм, де захований скарб Довбуша, бо знають, що ваш батько був колись у його ватазі. Коти-розбійники зібрали у своїй печері майже всі скарби Карпат.

Клубок повернувся з хатини з батьковою барткою, що лежала у нього під ліжком: це оружжя Гудзика колись передав сам Олекса Довбуш, і ним було можливо розітнути найміцніше залізо. Вогник опустив шию до землі, і троє кошенят сіли йому на спину.

– Вперед, гайда рятувати Гудзика і Ниточку! – вигукнув дракон, і Клубок, що сидів попереду, мужньо здійняв батькову бартку.

Під рятівниками пропливали темні ліси, сріблясті струмочки, пагорби. І коли попереду вже виднілися сині скелі Угоріщ, до сторожкого слуху Клубка між поривами вітру долинули зойки:

– Допоможіть, няв!... Коти, лісовики, мавки!... Хто нас почує?...

Вогник сів біля найвищого дуба при вході до печери, і мандрівники побачили своїх батьків, Гудзика і Ниточку, прив'язаними товстими залізними оковами до столітьного дерева. Поряд з печери, де миготіло світло, чулися розбишацькі вигуки п'яних котів-розбійників.

– Ну, начувайтесь! – злісно прошепотів Рудик, виймаючи рогатку, яку завжди мав при собі. Разом із Вогником вони заглянули у розбійницьку печеру. Там двое гайдабур, що сиділи біля вогнища, злякано озирнулися на велику драконячу голову. Аж тут на Вогника гупнула згори велетенська каменюка: він заревів, і від цього полум'я з багаття вибухнули іскри на котів-розбійників, і вони з вигуками болю розбіглися по печері.

Кошенята підняли мордочки вгору і побачили, як на них вирячився великий чорний кіт з хижою зубатою мордою – це був Голіаф. Рудий хутко витягнув свою улюблену рогатку і зацідив здорованю прямо у жовте око.

– Няв!!! — заревів Кіт Голіаф і полетів сторчма зі скелі, та й хляпнувся лантухом об землю і затих.

Поки Рудик зв'язував розбійників, Клубок батьковою чарівною барткою розрубав ланцюга, яким були закуті батьки, і звільнив їх. Але не забули й про Вогника: разом кіт Гудзик, Ниточка і їхні дітки скинули кам'яну брилу з дракона-помічника котів. У дальньому кінці розбійницької печери кошенята знайшли скриню зі скарбами. Їх награбували коти розбійники і склали тут, бо були дуже жадібні. Там Рудик знайшов маленьку золоту бартку з діамантом, яка стала його талісманом. Після цього сім'я Гудзика з драконом закрили вхід до печери великим каменем.

І, коли Вогник повертав їх додому, всі дружно співали пісню:

Уранці сонечко встає,
Зозуля на вербі кує,
Нас батько Гудзик, мама ждуть –
І ми рушаймо в путь!

ПРИСПІВ:

Няв-няв! Летімо в бій,
Який в печері жде сирій:
Негоди в хмарах не страшні
На Вогника спині.

Хай розбійник не займа,
Бо гри з лихим у нас нема,
Бартка Гудзика міцна,
Ворогам страшна!

ПРИСПІВ:

Няв-няв! Летімо в бій,
Який в печері жде сирій:
Негоди в хмарах не страшні
На Вогника спині.

Де дубочок стоїть,
Полонених заберіть!
Коли хоробрі дійсно ви –
Візьмете ще й скарби.

ПРИСПІВ:

Няв-няв! Летімо в бій,
Який в печері жде сирій:
Негоди в хмарах не страшні
На Вогника спині.

І рогатки не впускайте,
Краще, й шаблі запасайте!
Бо за бартку золоту
Плати старань ціну.

ПРИСПІВ:

Няв-няв! Летімо в бій,
Який в печері жде сирій:
Негоди в хмарах не страшні
На Вогника спині.

АРКАН

Аркан — не забава, він не для розваги,
То рух поколінь у гуцульській ході,
Вогонь в постолах, у грудях — відвага
І клекіт стремлінь у бурхливій воді.
З'єднались опришки, як коло зі сталі,
І бартки блищать у світлі вогню,
Гримить їхня пісня, мов грім по печалі,
У серці — мелодія горів броню.
Там кожен, як стовбур з прадавнього дуба,
Танцює, мов волі незламної дух,
Там кожна рушниця — то ритм, то як куля,
Що кличе до правди, з ведмедя кожух.
Аркан — то молитва у колі братерства,
Огень промовляє, до неба летить,
Там жар не лише від огнища жаркого,
За правду данину прийдеться платить.
Танцює опришок — в душі, наче буря,
Кров б'ється у жилах, у скронях струмить!
Його не зламати — він вірить у Бога,
І може це буде остання мить.
У русі — енергія, в погляді — мрія,
В руках — маєм бартки, калені в боях.
Як стане навпроти біда, безнадія,
Незламне те коло — живе у горах.
Хай крутиться світ, хай парує Говерла,
В тім колі Аркану стоїть глибина.
Тих древніх вогнів, що палає понині,
Гуцульська правдива дідів сивина.

25.06.2025

МАНЖУЄВА НАДІЯ АНТОНІВНА

Народилася 25.05.1964 року в селі Нижній Березів (Косівщина), де і проживає. Технолог меблевого виробництва. Закохана у квітникарство і поезію. Членкиня творчого об'єднання при сільській бібліотеці «Березівські літературні посиденьки». Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2020 року (№22 - №34).

* * *

Буває, ідеш по світу,
Зустрінеш щасливу людину...
Поспілкуєшся, поговориш,
І проблем стане лиш половину!
Раптом зникнуть усі тривоги,
Біль і втома кудись відійдуть...
Ти думками полинеш до Бога,
Зрозумієш, у чому суть!
Буває, ідеш по стежинці,
Зустрінеш сонце-людину!
Вона світло несе у жменьці,
Щастя свого віддасть половину!
Ти сама уже йдеш і світиш...
Трошки інша в душі людина...
Засіваєш добро і квіти...
Відчуваєш, ти — Божа дитина!
Буває, ідеш неквапливо,
А назустріч тобі людина...

Ти відчуєш натхнення і силу...
Зрозумієш, ти — вільна!
Вже без сумнівів і тривоги
Ти ітимеш собі надалі,
Відчуєш, що скарб твій — Бог!
Стане світ весь для тебе яскравим!

* * *

Ісусе милий! Тяжко Ти терпів...
І хрест важкий за нас ніс на Голгофу...
Ти взяв на себе і гріхи, і біль...
Ти вибрав сам тернисту ту дорогу...
Тобі, схиливши голову, молюсь...
Прости мені, що я Тебе розп'яла...
Під тягарем важким часом зігнулась...
Що хрест нести Тобі не помагала...
А Ти терпів... І нам Ти так велів...
Усе в житті терпінням подолати...
Крізь біль, страждання по життю іти...
Так, як страждала Пресвята Мати...

* * *

Замріялись бузки...
Вже дивляться у літо...
В мереживі думок
Шукаю ніжні квіти...
Шукаю й не збагну,
Де щастя заховалось?...
Я проведу весну...
Тепла ще дочекаюсь...

Холодним смутком віють
Стрімкі вершини гір...
Сказати лиш не вміють:
— Все буде ще, повір...
Ще мить... І оживуть
Мрії, дощем омиті!
Під сонцем розцвітуть
Слова, зігріті літом!
До серця прилетять,
Немов мала пташина...
У вихорі думок
Загомонять невинно...

* * *

Буяла весна бузками,
Купались у травах квіти!
Дзвінко пташки співали
Вже на порозі літа!
Солодко і щемливо
Спогади душу гріють!..
Час той минув квапливо...
Забути його не вмію...
Незабудками юність цвіла,
Птахом летіла крилатим!
Мріями цвів розмай,
Хотілось дорослими стати!

* * *

Відбуяли, відпахли півонії ...
Погасли свічки на бузках....
Закружляли у літній симфонії,
В різнобарвних тонів кольорах....

Щедрий червень такий втаємничений...
Він частує суничками всіх!
А вітрець, навпростець, спантеличений,
Чимдуж через поле побіг...
Розчесав він зелені коси
Та на дубі спочити присів...
Повисушував чисті роси
І тихесенько пісню завів...
Сколихнув і кущі ліщини,
В двір заглянув ще ненароком...
Через бір молоді соснини
Він у поле майнув тихим кроком...

* * *

Відповідай мовчанням на мовчання...
Мовчання — відповідь на крик...
Молися Богу звечора і зрання...
Іди життям, як мандрівник...
Свій шлях у тебе, і своя дорога...
Свої прозорі сині небеса...
Своє у тебе прагнення до Бога...
І не така, як у всіх, душі краса!
Твори добро! Даруй комусь натхнення...
І не жалій за пройденим життям...
Знаходь моменти ти на одкровення...
Будуй життя свого Блаженний храм!

* * *

Промовчу, коли бракує слів...
Коли дрімають втомлені надії...
Позичу радості в щасливих снів!
Коли всього лиш крок до мрії...

Промовчу, коли багато слів...
Неможливо кожне промовляти...
Знов позичу щастя я у снів...
Мовчки зможу більше я сказати...

* * *

Пам'ятаю ту весну квітучу,
Той найважливіший в житті день!
Коли вітер розігнав всі тучі
І приніс в життя моє тебе!
Пролетіли роки так нестримно...
Де й поділись?.. Ніяк не збагну...
Я все згадую... Складаю рими...
Про щасливу ту мою весну!
Я щаслива! Щиро вдячна Богу,
Що з'явилась ти в моїм житті!
Ти змогла розвіяти тривоги,
Дарувала миті чарівні!
А роки усе собі прямують
Золотою ниткою життя!
Хай вони лиш щастя подарують
На твоє щасливе майбуття!
Дякую тобі я за онуків,
За щасливі радісні хвилини!
За мелодії чарівних звуків!
Усмішки щасливої дитини!

09.05.2024

* * *

Село моє, немов перлина,
Серед розкішних гордих гір!

Найкраще, рідне і єдине,
Верхами тягнеться до зір!
Моє село — душі колиска!
Натхнення диво-джерело!
Воно для мене щире й близьке,
Життєвої ріки русло!
Воно для мене, як розрада,
Коли мовчить сумна душа...
Надія, радість і порада —
Чарівна муза у віршах!
Таке оспіване й красиве!
Милується в підніжжі гір,
Купається у літніх зливах,
Малює щастям ніжний зір!

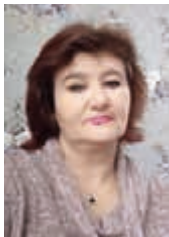
16.12.2024

* * *

Є люди, як погоже літо!
Вони прагнуть світ зігріти...
Душа у них чиста і світла,
Завжди мелодійна й привітна!
Батарейки у них не сідають,
Бо потужний заряд вони мають,
Несуть у душі щирі мрії,
Не згасають у них надії...
З такими завжди спокійно,
З ними затишно і гармонійно...
Як добре, що є ще на світі
Люди такі, як квіти!

16.06.2025

МАНАШИНСЬКА ЗОРЯНА ВАСИЛІВНА

Народилася 25.05.1968 року в селі Стенятин Сокальського району Львівської області. Мешканка села Свитазів Сокальського району Львівської області. Освіта економічна. Знайшла себе в поезії у пенсійному віці. Друкувалася в альманасі «Соколинний край». Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2024 року (№33-34).

ТОБІ Я, ВИШНЕ, РОЗКАЖУ

*Захиснику Степану Борису
присвячується*

Вже й вишня одягла фату,
Біленьку, наче наречена.
В сльозах до вишні я їду,
Під нею дума нескінченна.
Тобі я, вишне, розкажу,
З тобою тільки поділюся
Своїм я горем, бо біду
Нести не сила. Я молюся
За свого милого весь час,
За наші нескінченні мрії.
Так швидко вогник той погас,
Не залишив мені надії
На наше світле майбуття,
На спільний Празник Воскресіння.

Вже відійшла твоя душа,
А з нею і моя надія.
... А вина є у тім війна,
Яка забрала наші мрії,
Моє кохання. Дорога,
Ціна висока, а надії
Так мало в серці залишив.
Такі важкі і довгі ночі.
Якби ж ти, рідний, тільки жив,
Не плакали би тії очі.
Не горювали б діточки
У Світлі Великодні Свята,
Не сумували б квіточки,
Не була би душа зім'ята.
Погас мій вогник у очах,
Не тішить так ніщо у світі,
Ще тільки діти повсякчас
Дають сміятися й радіти.
Маленька донечка — душа,
Красива, ніжна, як та квітка,
Її усмішка чарівна
Мене втішає ще хоч зрідка.
Я молода, а вже вдова.
А пощо сироти вже діти?
Їм батьківського ще тепла,
Їм би в сім'ї щасливо жити.
У нас давно так повелось,
Що весь тягар лежить на жінці.
Тендітні плечі, та якось
Би вижити тій українці.
У Великодні Світлі Дні
Нам Світла для душі просити.

Хоч словом сироті й вдові
Допомогти в теплі прожити.

21.04.2025

* * *

«Розіпни!», — колись кричали.
А тепер, щоб ми страждали,
Всі гуртом кричать з росії:
«Киньте бомбу!». Чи ж ви зрілі?
Стадом стати так відразу?
Де ж любов? Одна відраза.
Наче біс у вас вселився,
Розум з злоби помутився.
Не дай, Боже, нам пропасти,
Як ті рускі, низько впасти.
Ми з Тобою, любий Боже,
Разом, вірю, ми все зможем.
Тільки, пощо нам та мука,
Рідним пощо та розлука?
О, Всевишній, ми згрішили,
Та таке не заслужили.
У молитві наша сила,
Витривалість дасть нам крила.
Ми незламні! Знай же, світе.
Сонце правди ще засвітить!

03.06.2025

* * *

Ми зрілі стаємо з роками,
Та й мудрість в голову іде,
Та захворіти так віршами,
Щоб не байдуже те есе!?

Я захворіла, вірші, вами...
І то давно уже таки.
Чи то нажите є роками,
Чи надбання яке з гори?
Не поховала своєю мрію,
Не поховала. Боже, дбай.
Плекала так свою надію...
Летіти, ген, за небокрай.
Яка ж то є не марна втіха.
Щаслива днина. Ось вона!
Усміхнена і заповітна,
Розквітла мрія у віршах.

21.06.2025

* * *

Душа. Вона не тільки відчуває,
Вона ще й бачить навкруги.
Душа теплом обігриває,
Тим світлом, що іде згори.
Душа в собі Храм Божий має,
Велику силу і снагу.
Душа у Господі впізнає
Його Величність і красу.
Душа є наша досконала
В усіх аспектах божества.
Добро з любов'ю поєднала,
Щоб мати в вічності життя.
Покине світ душа той грішний,
Полине, ген, за небеса,
Залишить слід, отой, вторішній,
Та ауру на всі літа.
А так відчутні душі теплі

Та й навіть ті, на небесах.
Вони були колись дотепні,
Тому й лишаяються в серцях.
А всім живим ще у терпінні
Боротися і боронить
Життя на право поколінням,
Яке так вольно хоче жить.
Остання крапелька везіння,
Неначе крапля дощова,
Кому щастить, кому терпіння.
Таке життя... Таке життя.

09.06.2025

* * *

Мамині обійми... Які ж вони теплі!
Руки такі ніжні і слова дотепні.
Обійму матусю, ніжно пригорнуся.
Як же я тобою, мамочко, горджуся...
Ти така тендітна, як лебідка, завше,
Мила і привітна, чепурна́. Чим даліше
Схожа я на тебе хочу бути в всьому.
Я ж тебе в обіду не віддам нікому.
Ластівкою стрімко ти летиш до мене,
Втомлена усмішка гріє твоя, нене.
Хоч я ще маленька, Біблію читаю.
Мама порадіє. Щось дитина знає.
Приберу в кімнаті, застелю я ліжко,
Легше буде мамі вже тоді на ніжки.
Ти пробач, рідненька, що бува, збудила,
Нічку не доспала. Я ж бо ще дитина.

24.06.2025

МОНОЛОГ

Знов запахла, мамо, матіола,
Літо вже за обрій догора.
Сумно так без тебе, рідна, вдома,
Тато нам ще двері відкрива.
... А роки від літчка до літа,
А роки все ближче до небес.
Ти для нас – небесна, ніжна квітка,
Ти для нас – промінчик, що воскрес.
... А роки так швидко пролітають,
Їх ніхто назад не поверне.
Чи ж то люди, мам, того не знають,
Що хочять, щоб іншим було зле.
Хто куди розбіглись наші діти –
Вживання зараз основне.
Хочеться ще трохи порадіти.
... А життя таке тепер сумне.
Знаєш, рідна, легше, там, у Бога,
Звідала недавно я той путь.
Там душа є чиста і свідома,
Там є справжня, мамо, наша суть.
... Так, не вірять, мамо, люди в Бога,
Так не хочуть жити без пліток.
Чи придуть колись вони до Бога?
Бог чекає. Знає кожен крок.
... Йде війна. Важка, тривала. Втома.
Матері ховають вже дітей.
Стільки тих хрестів... Боронять.
Груддю захищають кожен день.
Рідна мамо, ти проси у Бога,
Аби нам полегшив тут життя.

Ти молись у Бога. Ми ж удома,
Щоб скоріш закінчилась війна.

06.07.2025

* * *

Твоя фортеця – Божий Дім,
Він є у серденьку твоїм.
Ісус у ньому там живе,
Із Ним спокійно є лише.
Не бійся вражих ворогів,
Не довгим буде їх засів.
Так повно люті є кругом,
А ти до Господа бігом.
Ти викорінюй з серця зло,
Там має бути лиш добро.
Ти тільки Господа впусти –
Із Ним найкраще! З Ним живи!
Ми всі із пороху прийшли,
Усі ми підемо туди...
... Але душа. Вона жива.
Душа для Господа в ділах.

29.06.2025

* * *

Я кожне Слово пам'ятаю
Твоє, бо виткане з добра.
На інших зовсім не зважаю,
Любов тепер – суцільна гра.
Моя душа, як трепет листя,
Як ніжна квітка чарівна.

Моя душа летить все вище
До Світла Божого й тепла.
Я є у роздумах про Боже,
Такою Бог мене створив,
Сказав мені: «Здолаєш, зможеш.
Черпай у Мене дивних сил».
Черпаю, Господи, і дбаю,
Бо тільки Ти є тим щитом,
Тримаю в серці віру й знаю –
До мене Ти ідеш з добром.
Всю мирську суєту здолаю
І ниць впаду я до землі.
Тебе я, Господи, благаю:
Будь завше тільки при мені.

09.07.2025

МОЛОТКОВСЬКА СВІТЛАНА МИКОЛАЇВНА

Народилася 29.10.1971 року в селі Грабівка Калуського району Івано-Франківської області, де і проживає. Медична сестра відділення анестезіології та інтенсивної терапії в місті Калуш. Учасниця телерадіопроекту Володимира Ісаєва «Унікальна людина» (2024) та багатьох літературних конкурсів і видань. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2024 року (№31 - №34).

НАУЧИ НАС, БОЖЕ!

Научи нас, Боже, вірити в добро,
У зневірі, Боже, немічне воно!
Тихо крає душу, підступно краде,
Твою силу й волю у прірву несе.
А у прірві тріщини, багато сміття,
Непотріб намулом із самого дна,
Звідки добро, як полова одна?
Не засієш в душі, як і в полі зерна...
Не засієш! Не проросте коріння,
Не скуштуєш плоду, не збереш насіння.
Научи нас, Боже, пізнати Тебе,
Як з землі рослину, яка плоду дає.
Научи пізнати світ цей без очей,
Научи світити в темряві щодень.

15.05.2025

* * *

Непомітно роки пролітають,
Прочиталася книга буття,
Відбулося історій доволі,
Та із ними минало життя.
В них збувалися мрії чудові
І бажанням не було кінця...
Де ж ви, роки мої світанкові?
Де ж ти, молодість красна моя?
Відцвіли весняними садами,
Відспівали, як в лузі птахи,
Відійшли, як джерельні води,
Холод льодом скував роки.
Розмерзайся, душа, та поволі...
Бачиш — осінь ступає услід:
Вона щиро просила долю
Зачекати ще пару літ!
Заховається сонце за обрій,
Впаде вечір на моє плече...
Залишаю я слід спадковий,
Хай вирує життя молоде.

22.05.2025

ПОСМІХАЙСЯ...

Посміхайся і будь щасливою,
Посміхайся і сонцю радій,
Де усмішка сяє красивою,
Повний радістю день новий.

Там зірниці промінчиком сяють,
Потопає у квітах душа,
Зорі з неба цілунки дарують,
Розквітає й буяє весна.
Посміхайся і будь красивою,
Хай світанками пахне роса,
Швидкоплинно життя минає,
Насолоджуйся ним сповна.
Відцвітають в саду магнолії –
Квіти ніжності і красоти,
Наша молодість з ними в розмові,
Залишають пелюстки-сліди.

27.05.2025

* * *

Тримаю день в долонях свого літа,
Тримаю ніч у сяйві ліхтарів,
Мої слова, мов із пелюсток квіти,
Несуть вітри в країну тихих снів.
А день із мріями у літо потопає,
Несе надію мирного життя,
Із сотні кілометрів виринає
Той свист і гул земного каяття.
Вітаю день словами: «Бути миру
І бути сонцю, квітам і красі»,
Чи у погоду, чи у бурю й зливу
Журба зустріне радість на Землі.

02.06 2025

НЕ СУДІТЬ

Не судіть ви мене за помилки життя,
Краще дайте ковточок свободи,
Я живу, як живу, не старайтесь щодня
Нагадати мені про облуди...
Не дивіться в мій бік і не йдіть по шляху,
Де вузенькою стала стежина,
Босі ноги топтали кожен рік спориші,
Зав'язалась шнурками провина.
Не судіть ви мене за лукавства мої
І за долю мою не чіпайтесь,
Не віддам я свої перехресні жалі,
І в сандалі мої не взувайтесь.

14.06.2025

МОЯ ЛЮБОВ!

Моя любов, ти все іще жива!
Нічне веління сон мій розбудило.
Я віднайшла ті сильні почуття,
Які для тебе в серці залишила.
Неспинний час! Неспинні Я і Ти!
Розмитий слід у просторі кохання.
На небі ночі спали ще зірки,
А я думками линула в бажання.
Зустрітися з тобою віч-на-віч,
Спіймати поцілунків насолоду.
Блаженна й неповторна буде мить,
Яка не стане на заваді вже нікому.

13.06.2025

СОН

Лягає вечір ступором на плечі,
Відходить терпкість рук і голови,
Дрімає сон в куточку біля печі
І сивий волос пухом самоти.
А біль рубає кістку, як сокира,
Пройде по жилах білий анальгін,
Сон у дорозі стомленого тіла
Ховає шрами прожиткових днів.
А сон бува у відчаю розлуки,
То смутком ляже, то впаде в журу,
Гортає книжку...і нестерпні муки
Розказують про зоряну красу.
Яким той сон буває серед ночі?
У тихім сьйві світлих вечорів
Бува по-всякому...тільки пророчі
Відбитком ляжуть на осанні днів.
Нахилить місяць зорі до світання,
Сховає ніч за сонячне крило...
Мій сон міцний у розквіті кохання,
Я ще у мріях — щоб там не було!

09.06.2025

* * *

З самого ранку так палило сонце,
Ні попусту тій спеці, ні кінця,
Але людині завжди по погоді:
Були дощі... просилося тепла.
Природній вчинок, як та Божа ласка,
До всього привикається в житті,

Лиш та дорога, звикла і завзята,
Іде собі через віки людські.
І так далеко, але так все близько,
Проходить час, а з часом і роки,
Крокує в ногу, сипле білим цвітом,
І падають на скроні пелюстки.

08.06.2025

БІЛЬ

Невимовну тугу проганяю зі свого життя...
Таке уже наше нещасливе буття.
Що ж тут поробиш?!
І день, і за днем... Так проходить життя.
Та оглянешся — і нема вороття!
І ніч, і за нею — сивина...сивина...
В метушні буденній спогади малі,
У обіймах ночі з Янголом в вікні.
Життя відриває кожен день листок,
Зашиває спогади давніх сторінок...
Не втікай від себе, на мить зупинись!
Бачиш, хто довкола? Господа зреклись!
Візьми поміж себе...серденько утіш,
Трошки дай надії, бо тоненька вись.
Хай душа не тліє — вірою зігрій,
Нехай із невіри відродиться світ,
Нехай від спокуси льодом стане слід.
А вже ранок... Чуєш? Хтось благословив,
Господь біля ліжка тебе розбудив.
Ти іди, не бійся. Янгол сльози втер,
Він тебе за руку тримає тепер...

21.06.2025

НАДВІРНЯНСЬКИЙ РУСЛАН ЗІНОВІЙОВИЧ

Народився 06.03.1972 року в місті Коломия. Мешканець села Кути, що на Косівщині. Настоятель УГКЦ в селі Стопчатів Косівського району та в селі Ковалівка Коломийського району Івано-Франківської області. Капелан, волонтер, поет. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2016 року (№17 - №34).

КВІТНЕВИЙ СНІГ

Прийшла весна, і випав сніг,
І закружляла завірюха,
Я вийшов зранку на поріг,
Замерз у голову і вуха...
Це що за чудо, чи біда?!
В снігу дерева, кущі і квіти...
Черемош, гори, вся земля...
Радіють снігу лише діти.
Чи з глузду з'їхав календар?
Перегорнув не ту сторінку?
Святити будемо вербу?
Чи може ставити ялинку?
Можливо, це квітневий жарт,
Чи від природи, чи від Бога...
Гайда на лижі, в Буковель,
Як випала така нагода!

08.04.2025

ПРИСВЯТА МАТЕРІ

Мамо, ти ще встигнеш побути сама
у той час, коли виростуть діти.
Може, буде надворі зима,
ну, а може, цвістимуть квіти.
Мамо, ти ще встигнеш побути сама,
повертатись до чистого дому,
бо, якщо там нікого нема,
то й смітити у нім нема кому!
Мамо, ти ще встигнеш побути сама
і читати книжки вечорами,
бо в дітей буде сво́я сім'я –
вже не треба будé їм мами.
Мамо, ти ще встигнеш побути сама,
ну а поки – переш та готуєш,
і від ранку до ночі одна
всю себе віддаєш і даруєш!
І я дякую Богу за те,
що дитинство пройшло без турботи,
що бажання моє любе
мама виконає, – хвилинка роботи.
Неповторні ці миті в житті
ми не раз ще захочем вернути.
І я дякую, мамо, Тобі,
що це щастя я зміг осягнути!

11.05.2025

ДИТЯЧА ЛЮБОВ

Дитяча любов до батьків – це любов дітей, які прагнуть зробити щось для своїх батьків. Якщо діти можуть жертвувати собою заради батьків і любити їх з ясным позитивним настроєм, прагнучи створити ідеальне оточення, в якому пробиваються паростки надії завтрашнього дня і немає місця відчаю, така чиста та щира дитяча любов буде мати цінність, яка необхідна для щасливої сім'ї.

Для люблячих батьків їх діти є найвищими представниками світу. Коли ви любите дітей, ви власноручно відчуваєте батьківську любов, і більше того, відчуваєте та розумієте Божу любов. Це первісний прояв почуттів. Людина, в якій не було дітей, не тільки не зможе відчутти батьківську любов, але й не зможе зрозуміти Божу любов. Її любов не стане досконалою.

Заради дітей батьки готові віддати своє життя. Життя з'являється з любові, отже висновок такий, що заради справжньої любові жертвують життям.

Батьківська любов є основою дитячої любові та щастя. Батьки, ставши єдиними в істинній любові, дають народження дітям і хочуть виховувати їх саме в такій любові.

Наша найбільша відповідальність стосовно наших дітей полягає не тільки в тому, щоб дати їм зовнішню освіту, але й у тому, щоб дати їм життєво важливі елементи істинної любові, що зроблять їх духовність досконалою.

* * *

Давно позаду роки молоді
І досвід певний за плечима,
Та досі є кохання у душі
І пристрасть ніжна, незгасима!
Кохання – це не якийсь собі проект,
Це серця і душі спонука,
Якби кохання мало інтелект,
Не почуття було б, а якась наука!
Ніхто не вивів формулу кохання,
Ніхто любові теорему не довів,
Любов – не тема наукового пізнання,
Любов – це найвищий дар богів!

15.06.2025

* * *

Умійте один одного берегти,
Бо потім буде не доречно й пізно...
Цінуйте миті, що прожили,
І обійміть один одного ніжно-ніжно...
Навчіться любити й прощати,
Не гніватись, не ображати...
Частіше добром відповідати
І один одному допомагати...
Життя нам дається лише раз,
Що буде далі, здогадатись не важко...
Тож долайте вершини, як той верхолаз,
І будь благословенною, життєва стежка!

20.06.2025

ЛЮБОВ ВРЯТУЄ НАС

Війна змінила нас усіх ...
Ми не будуємо планів на майбутнє...
Частіше молимося...
Радіємо кожному прожитому дню...
Ми навчилися цінувати елементарні
речі: воду в крані, тепло і світло в домі,
тихий ранок... Все це стало дуже важливим для нас...
Вранці ми телефонуємо всім рідним і друзям...
Виявляється, вони для нас – найдорожче,
що ми маємо... У нас одна мрія...
Одна на всіх – щоб скоріше це все закінчилося.
Щоб настав МИР в нашій країні...
Щоб ожили вулиці в наших містах
і всі повернулися додому.
Ми обов'язково витримаємо!
У нас вистачить сил, терпіння і нервів...
А поки що бережимо себе і своїх близьких!
Любіть один одного, бо саме любов врятує нас!

* * *

Ой горе нам, горе...
Не Україна, а криваве море...
Паничі нас грабують...
Б'ють, катують, не шкодують...
На війну нас посилають.
А самі, як інваліди, з країни тікають.
Наші діти на війні окопи копають,
А вони гроші пакують...
Та й мільйони збирають...

Як Шевченко написав —
Пророцтвом нас попереджав:
«На праведній Своїй Землі
Ми в Раю пекло розвели...
Лани братами оремо
І їх сльозами поливаєм...
А в Бога іншого благаєм...»
Та й не крадіть ви, ненажери,
Всякі чиновники-депутати, мери...
Бо буде лихая ваших дітей доля...
Не потрібно вам гектарів поля...
Всім вистачить землі —
І святим, і грішним, тобі і мені...
З'явились ми на світ по Божій волі...
Нічого не візьмемо, як прийшли,
Так і підемо — голі...
Нема святого на землі...
І боляче, і прикро, тай сумно мені...

28.06.2025

* * *

Цінуйте речі не за те,
скільки вони коштують,
а за те, скільки вони значать...
Бо за гроші можна купити все,
крім тепла людського серця.
Бо найцінніше в житті —
це людське тепло...
У будь-який час року,
у будь-якому віці
воно ніколи не буває недоречним.
Його ніколи не буває багато.

Неважливо, в якому ти живеш світі,
важливо, який світ живе в тобі.
Твори добро і воно
обов'язково до вас повернеться.

04.07.2025

Я ВАС ЛЮБИВ

Я вас любив, ой Боже мій!
А ви чомусь сміялись з мене....
Літав за вами, як та тінь...
Мене ви називали ніжно:
«Мій супермене!»
Не осягнули ви красу,
Не оцінили чисту душу.
На вас я хрестик покладу,
Про це я вам зізнатись мушу.
Я вам писав про почуття,
А ви забрали мою душу...
Я вас любив більш, як життя!...
Любого з'їм за вас і вкушу...
За вас молився у каплиці...
У Бога ласки я просив...
Лиш залишилися відрізки-миті...
І купа не сказаних чи обірваних слів...
Якесь не людське це життя...
І все у нім уже дістало...
Лише з'являється почуття...
І тут воно за мить пропало...
О Боже милосердний мій!...
Колючка колить у моему боці,

Та й спокушає той пекельний змій,
І скалка, що стирчить в моєму оці...
Я хочу жити, як колись,
Без вас і вашого дихання...
Забути все, на якусь мить...
Це є моє таке прохання...
Верніть ви серце, я молю,
Най голуб рознесе шляхами —
Любив колись, більш не люблю...
Дорога стала поміж нами...
Я передам дарунок вам —
Цей вірш, написаний від болю.
Душа моя — любові храм
І увійти туди нікому не дозволю...

25.06.2025

* * *

Ніхто не бачить твоєї болі,
Що може бути сильніше сліз.
Мовчи, бо слова твої є голі.
Де виліз, там бігом і зліз...
І нігті ріжуть шкіру в кров,
А з серця долинає: «Мене прости».
В цій грі жорстокій, з іменем — Любов,
Ніхто не постраждав, ні Він — ні Ти...
І очі вже блищать, навколо тишина...
У серці чомусь неспокій і страх.
А він прошепотів: «Ти навек моя!»
І злетіла в небо душа, як птах!

18.07.2025

РУДАНЕЦЬ ОЛЬГА ІВАНІВНА

Народилася 25.02.1956 року. Живе і працює в Коломиї. Голова Конгресу української інтелігенції Коломийщини, відповідальна секретарка Коломийського міськрайонного Товариства «Просвіта» імені Тараса Шевченка, заслужена працівниця культури України, членкиня НСЖУ. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2023 року (№28 - №34).

* * *

Вже пересвідчилась не раз —
Душа черствіє від образ,
І щоб тягар цей не нести,
Ти їх на волю відпусти.
Ти не приймай їх до душі,
Вони ж тобі такі чужі...
Не з тих світів, не з тих октав,
Хтось необдуманно завдав.
Тебе болить? Переболить!
Зніми з душі цей камінь вмить.
І хай не точить та іржа,
Що здатна вбити без ножа,
На смуток й відчай приректи...
Невже це їй дозволиш ти?
Радій життю! Спивай цю мить!
Ти ще жива, поки болить.

* * *

Скаженієте? Скаженійте!
Врешті знищить Вас дикий сказ!
Ви по-іншому не умієте,
Адже людяність — не про Вас.
Врешті-решт, як щури болотні,
Загризете самі себе...
Це ваш вирок, невідворотність,
Вищий присуд самих Небес.
Нас знекровлює ця жертовність —
Наша місія — від Творця.
І гуртує тверда готовність:
Ми стоятимем до кінця
Переможного, осяйного
Щоб вже раз — на усі віки!
Бо любов нам дана від Бога
З Його ласки, Його руки.
Бо любов нас веде до бою,
Бо за нами наш рід увесь!
Бо народжуємо Героїв
І для Світу, і для Небес!
Скаженієте? Так вам треба!
Просто, іншого не дано.
Бо над нами є Бог і Небо,
Й правди нашої знаменО!

* * *

«Лиш боротись — значить жить...!»

Іван Франко

І це мине. Бо все минає.
І прийде день. І заяснить.
Бо пори все життя триває...
Бо «лиш боротись — значить жить!»
Як хвиля, біль той наростає,
Так, наче в жилах кров кипить.
А розум серцю промовляє,
Що «лиш боротись — значить жить!»
Цей біль не кожен подолає,
Когось настигне судна мить...
Та не здавайся, ти ж бо знаєш,
Що «лиш боротись — значить жить!»
На розпач, відчай час не гаєш,
Хоч серце рветься і болить,
Сама себе перемагаєш...
Бо «лиш боротись — значить жить!»
Надії й віри не втрачаєш,
Що прийде день і заяснить,
І смерть життям перемагаєш,
Бо «лиш боротись — значить жить!»

* * *

Без тебе світ давно програли б в карти
І не важливо: де король, де туз,
Бо в смертоносній оргії азарту
Зійшлися психопат і боягуз.
Ти не дозволиш їм вершити долі,
Ціною волі нашої і втрат,
Щоб цим недОлюдам вже більш ніколи

Не засвербів диявольський азарт.
Ти зранена, знекровлена, зболіла,
Але ніким нескорена, жива!
Не одногО тирана пережила
Й знов над тобою драма світова.
І поки, світе, ти не став банкрутом,
Ставай за нами і згуртовуй стрій!
Зі світовим терористичним спрутом
Ми, згуртувавшись, виграєм двобій.
І світовий порядок запанує —
Світ без насильства, кривди і тривоги.
Нехай ця небезпека нас згуртує,
І переможе Україна й Бог!

* * *

*Відгомін в душі на мистецьку акцію «ПЕРЕХРЕСТЯ»
в арт-просторі Наталії і Романа Захарчуків*

На перехрестях Вічності й епохи
Космічний вітер ще змітає пил...
Між вами — світ, розділений на двох,
Осяяний проміннями світил.
Ще добрий Бог — таланти роздає.
І вам вділив із щедрої руки.
Один — на двох, і кожному — своє...
У сповитку отримали батьки.
Зійшовся світ на перехресті доль,
Чи, може, так вже склалися зірки.
У кожного була своя юдоль
У бистроплині вічної ріки.
Два береги, а поміж них — ріка.
Без них вона не знала би русла.

Розлилася б в озерцях і ставках
Й до моря своїх вод не донесла.
Так ваш талант, розділений на двох,
Підсилив хвилю, збурих течію,
І надихав творіння Ваше Бог
Красою, що залишив у Раю...
Бо на землі, на перехрестях доль,
В долині смутку, болю і сльози
У кожного із нас своя юдоль...
Ти, Господи, еси на Небесі.

* * *

Підступна нечисть влізла в нашу хату,
Нав'язуючи нам смертельний бій.
Ми стоїмо, без права програвати...
Ще вчора – Фаріон, сьогодні – Парубій!
Ще ніби вчора ми були єдині
І Референдум – то був вибір свій!
До чого доборолися ми нині?
Ще вчора – Фаріон, сьогодні – Парубій...
Весь час нас методично розділяли,
Не розбереш, де свій, а де чужий.
І по одному мовчки прибирали...
Ще вчора – Фаріон, сьогодні – Парубій.
Гуртуйся, націє, поки не пізно,
Не дай зламати оборонців стрій.
Ми стоїмо за рід свій і Вітчизну,
В строю і Фаріон, і Парубій!

30.08.2025

СТРИМБИЦЬКА МАРІЯ ВАСИЛІВНА

Народилася 21.06.1958 року в селі Красна Надвірнянського району Івано-Франківської області, де й проживає і працює вчителькою християнської етики. Спеціальність: українська філологія. Авторка двох духовних книжок. Щодня веде духовну рубрику у Фейсбуці. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2021 року (№25 - №34).

* * *

Як Вас, татусю рідний, згадаю —
Чую, як цимбали у душі грають.
Та мелодія для мене, як бальзам,
Відпустити із душі не дам.
Поки буде серце моє битись,
Буду за Вас, таточку, молитись.
Ви так швидко залишили світ —
Вже й мені постукав такий вік.
Що я можу нині татові сказати:
— Хочу з Богом жити, не здаватись...
Є багато мрій, бажань і сподівань.
Дочекатися ще правнуків бажаю...
Нині правнучок Ваш один місяць має.
Радість у родині... Бачите все, знаєте.
Батьків не вистачає, хоч ми вже дорослі,
За них молитви Господу заносим.
Щоб відбулись зміни, стало краще жити,
Будемо про це Всевишнього просити,
З Богом жити, у молитві єднатись.
Прийде на поміч, треба тверду віру мати!

15.06.2025

* * *

Зранку, після сну, коліна свої приклони,
Хай щирі молитви несуться за Мир.
Відкрий своє серце, запроси Духа Святого,
Щоби день провести з Богом, у Любові.
Пресвяте Серце безмежною Любов'ю палає,
Благання душевні від своїх дітей приймає.
Наша Матуся Небесна — Цариця Миру
Хоче, щоб люди жили у мирі, щасливо.
Усе залежить від нашої свободної волі.
Беремо Духовну Зброю і з Вервицею до бою.
Вона без промаху вміло по ворогу стріляє,
Кожне Зернятко атаки супостата відганяє!

13.06.2025

* * *

Сьогодні поринула у Квітучий сад,
Де райський куточок, де Божа благодать.
Садочок в чеснотах, сльозами омитий,
Спокійно тут, умиротворено і тихо.
Любов і мир перебувають у домівці —
Все завдяки красивій і тендітній жінці.
Вона наш стимул, як приймати виклик долі,
Завжди й у всьому підкоряється Божій Волі.
Так хочеться частіше зустрічатись,
Цей затишок духовний відчувати.
Подяку скласти за колосальний труд,
Просити кріпості для ніжних рук.
Господь Єдиний про всі проблеми знає,
Як біль нестерпний по кісточках стріляє....
Бджілочка невтомна без відпочинку
Над новим випуском працює без зупинки.

«Джерельні Дзвони» в популярності зростають,
На дзвін гучний все більше читачів збирають!
Довгих літ, наша Мадонно, подруго, сестричко,
Хай щедрими Ласками Господь обміє личко.
Витре сльозинки із очей таких красивих,
Щоб Ви життю раділи, довгий вік прожили!
Щоб ми могли ще довго з Вами зустрічатись,
У творчості рости, подяку Господу складати!

11.06.2025

* * *

*Світлій пам'яті в день 47-ї річниці
дорогої донечки Лесі.....*

Кораблик по життю пливе,
Бурхливі хвилі рвуть причали.
Одинадцятий рік нема тебе,
Час із роками гоїть рани...
Ти в пізнанні тих Божих Правд,
А ми в долині сліз блукаєм.
Ще безліч нескінченних справ,
Щоби зустрітись, ми їх здолаєм!
Я, доню, усвідомлюю тепер,
Теж прагну осягнути Небо.
Всевишній полюбив тебе,
За відданість забрав до Себе!
Я знаю, що тебе болить,
Ти молишся за долю України.
За беззаконня світ терпить,
Щоб схаменулись, Бог зсилає війни!
Тому ти, люба донечко, молись
За весь народ, з тобою Божа Ласка.

Даєш нам настанови: гріхів стережись!
Життя із Господом – найбільше щастя!

11.06.2025

ГЕРОЮ УКРАЇНИ

Наші думки летять на поле бою,
Де чорні круки збираються юрбою.
Хмаринка ніжно покриває тіло,
Щоби від спеки не згоріло.
Рідне село накрили чорні думи,
Кожна родина наповнена сумом.
На людський погляд...ще досить молодий...
Василько в Бога Ласки заслужив.
Герой! За друзів своє життя поклав,
Його Господь в Свої Хороми забрав.
Наш Василько більше двох років
Сни наші беріг і мирний спокій.
Поклін низький складаємо батькам
За сина, що за Україну життя віддав...
Хай молиться за нас в Небеснім Троні,
Щоб жити разом у Вічному Домі!

07.06.2025

СЛОВО ПРО ЖУРНАЛІСТІВ

Підхід до праці професійний,
Без фальші і брехні – надійний!
Хто розуміє, той достойний похвали...
Лиш треба достовірну інформацію нести.
Бо слово може вбити, честь забрати...

Про це постійно треба пам'ятати!
Навішати «лапші на вуха» дуже легко,
Не важко заслужити собі пекло.
Цінити треба розум й мудрість Божу,
Хто вірно служить Богу і народу,
Несе повсюди правду, не лукавить,
Того Господь ще за життя прославить!

06.06.2025

* * *

Літо посміхнулося у вікно мені,
Ясним свіжим подихом торкнулось душі.
Манить мене, кличе, як в казку веде,
Все навкруг ожило, вуликом гуде.
Пробудись, всміхнися, подивись, як мило
Червень в колісниці поспіша сміливо.
Він везе для тебе прохання із Неба,
Любов'ю зігріти усіх людей треба.
Серденько Ісуса в променях ясніє,
Хоче, щоб Любов'ю всі серця горіли.
Серця людські стигнуть, почуття маліє:
«Одна лиш на Тебе, Господи, надія!»
Де нема любові, там пуста в душі,
Злоба і ненависть панують в сім'ї.
Шукаємо правду — брехнею живемо,
Ніби в роті чисто — плюємось змією...
Чого зазіхаєм на людське добро?
У себе зробили гадюче кубло.
Так масно говорим, що крила ростуть,
Захочем літати, та вмить упадуть...
Хто зможе підняти і Руку подати?
Звичайно, Господь прийде рятувати.

Серденько Ісуса відкрите для нас:
«Приходьте до Мене, чекаю Я вас!
Любов'ю огорну всі людські серця».
Любов Ця бездонна не має кінця,
Пірнеш у глибінь — залишишся там:
— Не буду служити я іншим панам!
Один в мене Бог, що Царює у Небі,
До Нього звертайтеся у кожній потребі.
Як Люблячий Батько, обійме тебе,
Гріхи всі простить і до Дому візьме!

03.06.2025

ПРИЄМНІ СПОГАДИ

Літо на порозі — весна не пускає,
Перед самим носом двері зачиняє.
Бачу уже тепло, вогонь розгориться,
Ох, як я не хочу, можуть посваритись.
Весну дуже люблю — червень мені ближчий,
В цей місяць дозволив Господь народитись.
Так! В місяці червні, але не в капусті,
І навіть на крилах не принесли бузьки.
Родилась я в хаті, так тоді було,
Під спів солов'їний вставало село.
Яка була радість — родилась дитина,
У мами і тата були вже два сИни!
Із червнем пов'язані ниточки життя —
В цей місяць народилась донечка моя.
Багато ще було яскравих моментів,
Я дуже радію — прийшов місяць червень!

01.06.2025

СТРУК ЯРОСЛАВА ДМИТРІВНА

Народилася 28.03.1964 року в селі Середній Березів (Косівщина), де і проживає. Вчителька зарубіжної літератури Стопчатівського ліцею Косівського району Івано-Франківської області. Письменниця, поетеса. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2011 року (№11 - №34).

БРАТИ

Літо видалось спекотним, а останні дні на фронті були надто гарячі. Ротації давно не було. Виснажені та стомлені бійці тримали оборону.

Парамедики, ризикуючи власним життям, рятували життя інших. Побратими цинили їхню відданість, невтомність і справжній професіоналізм. Дорожили ними і берегли, як могли. Серед парамедиків були досвідчені, які пройшли бойове хрещення, і зовсім юні, які вчора лише закінчили медзаклади і прибули на фронт.

В одному із батальйонів ЗСУ служив молодий парамедик Денис з позивним "Малюк". Його життя докорінно змінила Революція Гідності. Хлопець поряд із дорослими брав участь у протестах, відстоював своє європейське майбутнє. Особливо молодого юнака захопили дії парамедиків.

Після повномасштабного вторгнення ворога Денис пройшов курси домедичної підготовки, залишив навчання в університеті і поїхав на фронт. Уже на Херсонщині

потрапив в стабпункт, де була просто варениця поранених, від легких до важких. Тут і відбулося його бойове хрещення. Поряд із досвідченим лікарем працював на медаваці, спав по 4-5 годин, а інколи і півгодини.

Згодом став членом екіпажу на позашляховику, який заїжджав максимально близько до поля бою. Команда парамедиків працювала за принципом "хапай і тікай", їхня мета — довести пораненого до наступного етапу порятунку максимально швидко.

Одного разу довелося транспортувати поранених до військового госпіталю. Серед важкопоранених був військовий з такими ж голубими очима, як в Дениса, і чимось нагадував йому батька. Виявилось, що вони однофамільці, тільки різні імена, роки народження та місце проживання.

Їхали довго, понад вісім годин. Поранений то приходив до себе, то марив. Але згодом, відкривши очі, мовив: "Малюк..Це ти .." І знову знепритомнів. Нічого дивного Денис не помітив, це був його позивний. Колись в дитинстві так назвав його один хлопець, про зустріч з яким він мріяв багато років... Їхали довго, машина ламалася, здавалося, що мотор бере останні акорди. Важкопоранений боєць марив, а Денис згадував дитинство...

Літо... Ставок... Старий собака Дружок. Пригадав зустріч із незнайомим хлопцем на велосипеді, старшим від нього років на п'ять. Давно це було. Скільки років уже пройшло. Та зустріч запала Денисові в пам'яті.

Згодом машина повернула за ріг вулиці, поряд стояв госпіталь. Денисові спогади перервалися. Треба було швидко залишати поранених і повертатися. Але машина, яка їхала останні кілометри ривками, їхати далі не могла. Треба було чекати до ранку, поміняти хресто-

вину, бо повертатися не було на чім. "Бойова машина виїшла зі строю", — зажурено мовив водій.

Парамедики віддали поранених в надійні руки і відпочивали. Світало. Перші промені сонця торкнулися Денисового обличчя. Хлопець підвівся, відвідав бійців, яких вчора привіз. Їх прооперували і тепер їхньому життю ніщо не загрожувало. Раптом сивий чоловік з голубими, як в його тата, очима поманив Дениса до себе.

— А памятаєш ставок? Дружка? Хлопця на велосипеді?

— Так... Це ви?

— Це я... Твій брат...

Денис подумав, що боєць знову марить.

— Так. Твій брат, — зовсім спокійно відказав чоловік.
— Тільки трохи пізніше я розповім тобі все...

Денис повернувся в стабпункт, але думки про брата не давали йому спокою. Через місяць він знову опинився в тому самому госпіталі і в сквері зустрів дивного чоловіка, схожого на батька. І лише тепер він дізнався правду, яку від нього чомусь приховували так багато років. Виявилось, що в батька була іще одна родина, в якій ріс його старший брат Максим. Тільки сімейне життя не склалося. Молоді люди розійшлися і кожен із них створив свою сім'ю. Максимова мати поїхала до Італії, зустріла там кохання всього свого життя. Педро, так звали її нового чоловіка, був щедрий, піклувався про неї, згодом в них народилася Софі, а Максим ріс з бабусяю. Батько, одержавши розлучення, одружився вдруге з дівчиною з сусіднього села. В молодій парі народився хлопчик, якого назвали Денис. Максим сумував за батьками. Мама часто дзвонила, передавала подарунки. Батько відвідував його, а потім кудись зник.

Одного разу Максим підслухав розмову бабусі з сусідкою. Жінки говорили тихо. Але хлопець зрозумів, що у батька нова сім'я: дружина, син. І тому він більше не приходив до нього... І така злість охопила його на брата, який живе з його батьком на Великій Балці, так називали невеликий хутір в сусідньому селі.

Довго вагаючись, Максим захотів побачити брата, хоча який він йому брат, і відомстити за батька. Адже це він в усьому винен. Це через нього батько не приходив. Можливо, через нього поїхала мати... Всі свої болі Максим подумки виливав на малога.

Одного разу, коли бабусі не було вдома, розпитавши сусідських хлопців про Велику Балку, вирішив відвідати її. Їхав спочатку асфальтною дорогою, на якій була яма на ямі, потім звернув велосипедом вліво, проїхавши іще два кілометри, опинився у Великій Балці... Серед лісового масиву побачив озеро, підїхав ближче. Там хлопчина вудив рибу.

Підійшовши зовсім близько, не дуже ласкаво спитав:

- Що, клює?
- Щось не дуже, — почув у відповідь.
- Тебе як звати?
- Денис.
- А прізвище?
- Тихий.

В голові у Максима роїлися недобрі думки. Йому так хотілося штовхнути малюка у воду... Та тільки він зробив декілька кроків, як собака, який лежав неподалі, піднявся, настовбурчив шерсть і готовий був уже кинутись на Максима. Максим, побачивши небезпеку, охолов. Сів поряд із Денисом.

— Ти сам рибалиш? — спитав згодом малого.

— Ні... З Дружком... Самого не відпускають, — почув у відповідь.

— Гм... Бояться...

Тим часом Денис вийняв пакет, там були яйця, огірок, сир. Він їв сам і пригостив гостя. Добре проголодавшись, Максим не відмовився та почав розпитувати про школу, друзів і, звісно, батька. І тут все зійшлося. Це був його син, якого він так ненавидів і тепер не знав, як вчинити. Раптом Максим спитав:

— Ти батька любиш?

— Дуже люблю і кожен день відвідую його, — відповів Денис.

— Так у батька є іще одна сім'я, — промайнула думка у Максима.

— А поведеш мене до нього?

— Добре...

Денис склав вудку, заховав її в куцах. І хлопці попрямували до села... Максим посадив малого на раму велосипеда, хлопці мчали вузькою стежкою, потім сільською вуличкою. Іще здалека побачили церкву.

— Уже зовсім близько, — підбадьорював Максима Денис.

Хлопці опинилися на кладовищі. Максим нічого не розумів. Денис підбіг вперед і зупинився біля пам'ятника, на якому було викарбувано прізвище батька, а з мармурової плити посміхався молодий чоловік.

Максим остовпів. Це був його батько. Хлопці стояли мовчки. Кожен із них згадував свого батька, а по щоках текли сльози. Трохи оговтавшись, Денис спитав:

— А в тебе є батько?

— Тепер немає, — сумно відповів Максим. Раптом він

обійняв Дениса, пригорнув його до грудей і мовив:

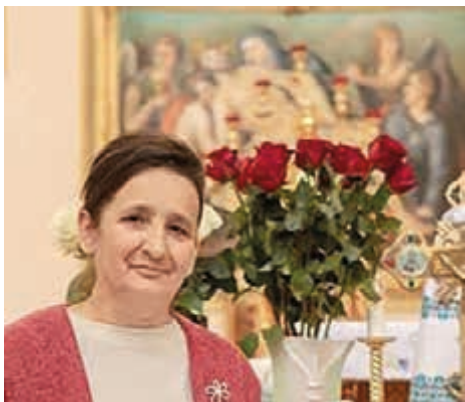
— Тримайся, Малюк...

Максим часто тікав із дому на Велику Балку до озера, ловив там рибу разом із Денисом і називав його Малюком.

Денис так і не зізнався, що вони рідні брати. Згодом їхні дороги розійшлися, кожен обрав свій шлях у житті. Максим довгий час жив в Італії, але повернувся після повномасштабного вторгнення ворога на рідну землю. Денис переїхав з мамою до міста. Пройшли роки і доля звела їх знову, щоб більше не розлучатися надовго.

Денис повертався на фронт і дуже радів, що брат, який загубився, тепер знайшовся, який був важкопоранений, вижив.

Максим мріяв познайомити Малюка зі своєю родиною.

ТИМОФІВ МИХАЙЛО МИКОЛАЙОВИЧ

Народився 24.10.1944 року в селі Мишин Коломийського району Івано-Франківської області. Мешканець Коломиї. Український фольклорист, виконавець на народних музичних інструментах (фрілька, флюяра, дідик, джоломіґа, зозуля, ребро, сопілка, тилинка, вабці); диригент, композитор, педагог, лавреат багатьох музичних конкурсів; член Коломийського осередку НТШ (Наукове товариство імені Тараса Шевченка — всевітня українська академічна організація, багатопрофільна академія наук українського народу, від 1998 року). Відмінник освіти України (2007), заслужений майстер народної творчості України (25.05.2009). Учасник альманаху «Джерельні дзвони» від 2024 року (№32, №34).

ПРИСВЯТА

* * *

Цариці музики — Скрипці та її струнам

Грає скрипка — плаче серце
І вогнем душа палає...
Журний спогад — сліз озерце...
Скрипка також душу має.
І голівку кучеряву,
Шийку, талію і груди.
Будоражить кров, уяву —
Ділять радість з нею люди...

МІ – ЛЯ – РЕ – СОЛЬ

(Акровірш)

Місяць вусом став лоскоче,
Лящ до Щуки заграває –
Речі милі їй шепоче,
Сольну пісеньку співає...

* * *

*Патріархові скрипкової музики на підгір'ю
Василеві Тимофіїву-Дудчакові і двом
народним артистам України:
Василеві Попадюку та Іванові Кавацюку*

І космос лле зі скрипки Тимофіїв,
І будить дух в сопілці Попадюк.
Вторує цій небесній гармонії
Й цимбалів срібло сипле Кавацюк...

(Михайло Тимофіїв)

* * *

*Знаному в Україні поетові-гумористу
заслуженому артистові України
Миколі Васильовичу Савчуку*

Бажаю Савчуку Миколі –
Веселому поету з-під Карпат
Щасливої творчої долі
І успіхи примножити в стократ...

(М. Т.)

* * *

*п. Миколі Сільському, заслуженому
діячеві мистецтв України*

Володар ніжного бельканто —
Щоб Ти надалі так співав,
Щоби сам Пласідо Домінго,
Почувши спів Твій, шапку зняв!

(М. Т.)

КОРОЛЕВА НОЧІ

*Першій виконавиці моїх пісень для бандури,
випускниці Київської консерваторії
Наталії Яців (акровірш)*

Я цвіт шукав серед купальських трав,
Цілющу квітку королеви ночі,
І подумки я палко так бажав
Віч-на-віч глянути у карі очі...

Нехай лиш раз той вогник спалахне,
А далі — біль, і з цим змиритись мушу.
Той дивосон миттєво промине,
А спогад вічно буде гріти душу.

(М. Т.)

НАТАЛІ

*Знаній поетці, лавреатці літературної премії
імені Леся Гринюка Наталії Тимофіїв*

Ти людям мила й зватися могла б — «Людмила»,
Хоч личить Тобі теж ім'я — «Наталка».
У колі друзів — скромна й чарівлива,
Мов серце маків Польова Русалка.
Тобі поети вірші присвятили,
Ти — джерело снаги й дороговказ в імлі.
На Твою честь вже й оперу створили,
Журнал на Твою честь назвали — «Наталі».

(М. Т.)

* * *

*Народній артистці України, співачці
Антоніні Червінській з Кропивницького*

Там, де Ятрань круто в'ється,
З-під каменя б'є вода,
Там піснями чарувала
Степовичка молода.
Знає світ і Україна
Про небесний дар її:
Як співає Антоніна —
Замовкають соловії...

(М. Т.)

* * *

*Народному артисту України, професору
ЛНМА п. Тарасу Баранові*

Тарас і Березень, як Сонце і Тепло,
Як нероздільні, суть, душа із тілом.
Сто літ живи й твори — хай що б там не було!
Бо робиш Ти святе й велике діло!

(М. Т.)

ВІКОНЦЕ

(Скорочено)

***Під горами хата стояла,
В хатині віконце було.
А з того віконця дівчатко
Дивилось на наше село.
Я гірко, як мамині сльози,
Збирав колоски на стерні,
А з того віконця дівчатко
Рукою махало мені.
Шукав я святами розради,
На серці тривожне й сумне.
А з того віконця дівчатко
Додому гукало мене...***

Дмитро Павличко

* * *

В селі не був років з десять,
А може й дванадцять.
Дівча мало п'ять-шість рочків,
Тепер — вісімнадцять.

Їду собі автобусом,
А в голові гадка:
Чи впізнаю те дівчатко,
Чи є ще та хатка?

Лиш приїхав, кинув оком —
Є все так, як було.
А як глянув у віконце —
Серце ся здригнуло.

Збоку стоїть стіжок сіна,
Скошена отава.
А в віконці, наче сонце, —
Дівчина, як пава.

Брівки-змійки, очка сині,
Білюське личко.
«Вийди надвір, — проказую,
Я — Дмитро Павличко».

Але вона — ані кліпне,
Так, ніби не чує.
Стоїть собі край віконця,
Ані в вус не дує.

А це що за чудасія,
Що за придибашки?
Треба, певно, знак подати
Голосочком пташки.
*(Лунають голоси горлиці,
Горобця, соловейка).*
(Дівчина не реагує).

Та як би це виманити
З хати Василю?
Зараз тричі закукаю
У цю окарину.

Закукаю у зозульку,
Ще й файно заграю,
Може, вийде дівка з хати —
Всю надію маю.
*(Лунає голос зозулі, далі —
гуцульські мелодії).*
(Жодної реакції).

«Нащо було у дитинстві
Ручкою махати?
А тепер про все забула
Й не виходиш з хати!»

Сів я собі під копицю,
Узяв сопілчину,
Та й заграв я про Карпати
Й про милу дівчину.
(Грає сопілка).

Чим би тебе, солодашко,
Та й причарувати?
Певно, треба у фрілочку
Весільну заграти.
(Лунає весільна).

Може їй щось пороблено?
(Став собі гадати).
Попробую ще для неї
На ребрі заграти.
(Голосить ребро).

Аж це мене вже заїло!
Скидаю вітрівку,
Посягаю у тайстрину
Й беру дубельтівку.

Зараз я її заграю
Файної такої:
Що ми такі паровані,
Як горнятка двоє...
(Дівчині байдуже).

Вже додому Василина
Мене не гукає,
Бо про неї Йван Попович
Частенько співає.

Щось ти дуже гонорова.
Думаєш, що хитра?!
Зачекай, ти ще згадаєш
За Павличка Дмитра!

А потім я взяв цимбали,
Поклав їх на цапа.
І так гатив балцятками,
Аж тряслася хата.
(І тут невдача).

Може в неї щось зі слухом?
(Поможи їй, Боже!),
Або, певно, заручена,
Та й вийти не може.

Ну, остання спроба, Дмитре,
Піддай серцю жару —
Бери-ко Ти, хло', у руки
Найдовшу флюяру!

І тут двері відчинились,
Скрипнуло ворині —
Летить моя Василючка,
Як на крильцях, д'міні...

* * *

Ще й тепер та Василючка
Файна молодичка...
Вже довіку не забуде
За Дмитра Павличка.

Михайло Тимофіїв

*Жартівливі коломийки озвучені на святкуванні
80-річчя видатного українського поета, лавреата
Національної премії України імені Тараса Шевченка
Дмитра Васильовича Павличка у його рідному селі Стопчатів
Косівського району Івано-Франківської області 19.09.2009 року.*

ТИМОФІВ НАТАЛІЯ ІВАНІВНА

Народилася 01.05.1978 року в селі Мишин Коломийського району Івано-Франківської області, де й проживає і працює вчителькою української мови та літератури в місцевій гімназії. Авторка одної поетичної збірки. Лавреатка літературної премії імені Леся Гринюка. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2003 року (№3 - №34).

* * *

Вона любила ніжні звуки скрипки...
Кохала мелодійний шелест слів...
Вона гортала днів цікавих зшитки...
А він її понад усе лелів...
Вона любила вечори й світанки,
Босоніж так по крижаній росі...
Вона любила каву спозаранку
Й цілунки, рясно вплетені в косі.
Вона любила його дужі плечі
І подих на розніженій щоці...
Дитячі витівки і помисли старечі.
Метелик на порепаній руці...
Його украли злісно і ганебно.
Як серце, душу вирвали з грудей!
Лиш темінь, порожнеча. Тихо й щемно

Посеред пам'яті загублених алей.
Осиротіли ранки, дні та ночі...
Оселя повдовіла в одну мить...
Полуда впала на мрійливі очі.
Клітина кожна відчаєм щемить...
Вона любила ніжні звуки скрипки,
А їх ковтнув злий контрабас війни.
Не може віднайти тієї нитки,
Щоб полатати дні та вечори...
Сховала світ за вицвілу фіранку.
Кришталь роси — не вартісний того...
Вже не смакує кава спозаранку
У вимірі, що не вберіг його...

* * *

Натільний хрестик, так пропахлий потом,
І спомин — мов розсіяний туман...
Свята невинність змішана з болотом
Підошвами, що сновигав тиран.
Його тулю до серця, як до рани,
На зцілення надіючись щомить.
Проходять повз запроданці й варави,
Я видихаю: ніби не болять...
Натільний хрестик обпікає душу
І руку, пам'ять крушить нанівець.
Я промовляю: мушу, мушу, мушу
Стояти посеред вовків й овець.
Його натільний хрест збива з орбіти
Життя, і часу, й відстані, й вогню...

Не гасну я, бо змушена горіти,
Зневіреним я віру віднайду!
Болить натільний хрест — як опік, рана,
Як пам'ять, що обвуглена дотла.
І оскал лютий хижака-тирана.
У згнилій пащі — молода весна.
Натільний знак — він як зіезда, міся,
Вселя воскреслу віру в одну мить.
Розквітне Україна, мов лелія.
А з вірою вже зовсім не болить!

* * *

Війна знову нівечить душі,
Обпікає залізним тавром
Миті щастя. В вухах беруші,
А у серці — пам'ять колом —
Заіржавілим, прокаженим.
І запечена кров на губах,
Виє пам'ять вовком сказаним,
Навіваючи біль і страх.
Скільки їх, безнадійних, безкрилих,
Вже без посмішок, мрій та сліз...
Скільки їх зла війна народила
І відправила в пекла круїз.
Скільки їх, що народжені з болю,
З диму, вибухів, згарищ, вогню...
Скільки їх, що так снили про волю?..
Чи ж бо я їх усіх віднайду?..

* * *

Я виживу, поза всіма правилами смерти,
Всупереч законам війни...
Глибоко дихатиму, коли раптом захочеться вмерти,
Шукатиму ревно правди сліди.
Виживу попри прогнози і бачення,
Воскресну, навіть коли умру,
А все інше наразі немає значення,
Я переможу цю війну.
Хоч весь світ буде стурбованим
Глядачем на аренах боїв...
І байдужим, невмотивованим
Споглядальником чорних днів.
Виживу поза всіма теоріями,
Бо я — практик слова і дій.
Дим над розквітлими магноліями
В раї тихому барв і мрій...
Пишуться знову нові сценарії...
Незавидна у мене роль!
Але марно: святі аномалії
Прищепила мені любов,
Подарована батьком, сином,
І народом, що фенікс-птах!
Я відроджуюсь сизим димом,
Рясно стеленим по світах!
Не підвладна твоїй свідомості,
Хижий враже, безстрашна я!
Не приречена невідомості,
Бо безсмертне моє ім'я!

Ти лютой, навісній, хоч трісни,
Бо попереду в тебе крах!
Не діждешся жаданої вісти.
Нездоланна я у віках!

* * *

Усі, хто загартовані війною,
Не відречуться волі ні на йоту!
Тебе, Іудо, вроджений москвою,
Назад повернуть у багно-болото.
Усі, кому війна обтяла крила,
Здіймуться у блакитній високості,
І зшиють пошматовані вітрила,
І зцілять враз побиті болем кості.
Усі, хто пошматований війною,
Возродяться із правди й благодати,
Щоб світ покрити барвистою габою,
Щоби ясніше за усіх сіяти.
Усіх, кого війна зіткала з віри, —
Сталеві, мужні велети-гіганти.
Відроджуються з попелу й руїни,
Щодня й щоночі ревно несуть варту.

* * *

Вдивляюся в очі перехожих,
Шукаю зЕлені та блакиті,
Відгомін днів погожих,
Що спогадами сповиті...
Шукаю сіро-мрійливих,
Чи карих, виразно-впертих...
Шукаю веселих, щасливих,
Без остраху наглої смерті!
А бачу лиш тьмяні-тьмяні,
Тривожні і надто стерті...
З полудою втрат, печалі,
Із боязню круговерті...
Знекровлені і зболілі,
Крихкі, ніби ледь божевільні,
То чорні, як ніч, то зблідлі,
Та вільні, як степ, та вільні...
А як же цвіли зіниці,
Дитячі, юначі, зрілі,
Допоки безликі ординці
Не хлинули знавіснілі...
О Боженько, маєш силу
Зіниці знов засвітити!
Зіслати нам миру, миру
І віру в серця вселити!

ТИМОФІЙ ГАННА ПЕТРІВНА

Народилася 14.05.1968 року в селі Нижній Березів на Косівщині, де і проживає. Технолог лісопилного виробництва. Членкиня літературного об'єднання при публічній сільській бібліотеці «Березівські літературні посиденьки». Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2020 року (№22 - №34).

* * *

Болю не стало менше...
Відчаю...чи тривоги...
Знову летять ракети...
Світ забуває Бога?!
Люди, що сходять з глузду...
Ті, що на боці зла,
Думають, що всесильні?
Що Бога уже нема?
Світ там, де правлять гроші,
В серці святого нема.
Боже, лиш дай нам сили
І захисти нас від зла...

01.02.2025

* * *

Москалі горітимуть в пеклі!!!
Не нині, не завтра...колись
За Янголів всіх Небесних,
Що тихо пішли увись..

Вони горітимуть в пеклі!
Бо смерть принесли і руїну...
І хто їм дав таке право,
Щоб нищити нашу Україну?
Вони горітимуть в пеклі,
Бо сміли війною до нас прийти.
Лиш дай нам, Господи, сили
Щоб вистоять... Й Перемоги!

10.06.2025

* * *

Свята та небесна
Неймовірна краса,
Тут відпочиває
І відновлюється душа...
Біль, що стискає серце,
Десь за хмари помандруй...
Боже, Ти милосердний,
Душу мою полікуй...

28.05.2025

* * *

Життя триває... Живіть на позитиві...
Хоча важкі в нас ночі й дні,
Не треба пліток, заздрощів, інтриг,
Бо й так багато болю на землі.
Життя триває... Яюсь треба жити,
У просторах тривожного буття
Моментом кожним щирим дорожити
І вірити в щасливе майбуття...
Життя триває... Хоч летять ракети
І знов везуть Героя на Щиті...

Хоч біль і сльози серденько стискають,
Та треба вірити в краще у житті.
Життя триває... Й просто треба жити,
Радіти сонцю й свіжій каві зранку,
Молитись Богу і просити в Нього,
Щоб дочекатись Мирного Світанку.

15.06.2025

* * *

Ну що, Європо, ти таки проснулась!
Бо поки спала ти в містичнім сні,
Україну нашу орки розпинали
В Гостомелі, у Бучі, в Ірпені..
Ну що, Європо! Ти таки проснулась
І більш не зможеш ти спокійно спати,
Бо зло страшне, що вилізло з болота,
Прийшло нас нищити й вбивати...
А Світ? Що Світ, стурбований, як завжди,
А хтось вже й згоден Україну поділити.
Їм не треба надра, землі, гроші...
А наші діти просто хочуть жити!!!
Ти чуєш, Світе! Просто хочуть жити!!!
Бо наш це край і наша це земля!
Маленькі Янголи хай не злітають в небо...
Хай в наших діток буде світле майбуття!!

05.04.2025

* * *

Світ, де панують гроші,
Безжальний і злий,
Там вже немає хороших,
Лиш би гаманець тугий,

Світ, що не чує болю,
Світ, де нема співчуття,
Світ той цінує владу,
А не людське життя.
Світ трохи сходить з глузду...
І на підмурках Землі
Жити вчимося знову,
Щоб не загубитись в імлі...
Знаю, розвіється морок,
Лиш би Віри й Надії чуть-чуть,
Будем сіяти квіти знову
Й вірити...що зійдуть...

25.06.2025

* * *

Відпусти і прости всіх отих,
Що кидали у спину каміння,
Відпусти, почекай,
Щоб відновилось серцебиття,
Відпусти, хоч нестерпно і важко,
Щоби далі іти і читати сторінки життя...
Щоби далі іти, відпусти всі тривоги і болі,
Дай же сили мені, і терпіння, і світлих думок,
Любий Боже, прости всі гріхи і провини,
Щоби мріяти знову у сяйві небесних зірок.
Щоби далі іти, там, де сонце, і бурі, і грози,
Відпустити весь біль...чи можливо? Напевно, що ні,
Але треба іти нам назустріч цікавим прогнозам,
Що ж чекає нас завтра отам, вдалині?..

*

*

*

Хліб Святий хай буде в кожній хаті
І Свячена паска й калачі,
Житній, що пекла колись бабуся,
Неймовірний запах із печі.
Хліб Святий хай буде в кожній хаті,
Молимоьь щоднини «Отче наш»,
Маєм хліб – то ми уже багаті,
Й Божа ласка огортає нас.
Скільки ще треба праці і турботи,
Щоб сонце гріло й дощові краплини,
Щоб росло і наливалось колосся
На полях з маленької зернини.
На полях, де вибухи лунали,
І горіла стомлена земля,
Колоски святі у тім вогні палали
Від руки страшного москаля.
Земля відновиться, бо має вона силу,
А ми засіємо усі отак, як треба,
Весна знов прийде, все розквітне,
І будем сіяти, як під Мирним
Українським небом.

ЮЩАК УЛЯНА МИРОСЛАВІВНА

Народилася 27.01.1986 року в селі Сопів, де і проживає. Спеціальність: фінансист. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2021 року (№24 - №34).

* * *

Якби ж то знати, де бере початок
Чумацький Шлях між зоряних світів?
Чи хтось колише в небі янголяток?
Чи сплять вони, чи їм не треба снів?
Якби ж то вміти йти по вертикалі
І Всесвіту пізнати глибину,
Чи зникли б наші всі тоді печалі?
Чи ми б тоді забули про війну?
Якби ж то знати відповіді вірні,
Якби ж то знати правильні шляхи,
Прислухатися голосу сумління
І визнати усі свої гріхи...
Чи висохнуть колись криваві ріки?
Коли сповна відчуеть благодать?
Чи знайдемо від горя цього ліки?
Якби ж то знати, ох, якби ж то знать...

04.02.2024

* * *

Гартуєш, мій Боже, мене, наче сталь,
Корюся святій Твоїй волі,
А може, мені Ти готуєш медаль
За всі ці страждання і болі?

Як важко на серці – втішаєш мене,
Нагадуєш – «Вір, все можливо...»
Даруєш надію – «Це скоро мине,
Але тільки вір, це важливо!»
А я, маловірна, котрий уже раз
Борюся з своїми страхами,
Чи зцілиш, мій Боже? Мабуть ще не час,
Бо ще не гояться всі рани...

24.05.2024

* * *

Я б не змогла й частини того болю
Стерпіти, що за мене Ти терпів.
Прийнявши від Отця Небесну волю,
Поніс Свій Хрест без марних зайвих слів.
Прийняв без слів, в молитві і в покорі
Кожен удар, що Тіло розсікав,
Принижений, слабкий, в вінку терновім
Ти все одно про мене пам'ятав.
Ти спраглий був, страшні були знуцання,
Та Серце наповняла лиш любов.
Мій розум не збагне Твої страждання.
Мій гріх – то спис, що бік Твій проколов.
О, як збагнути? Як же зрозуміти
Цю Кровну Жертву, Смерть і Воскресіння,
І ту любов, що здатна все стерпіти,
Даруючи нам прощення й спасіння?

18.04.2025

* * *

Так хочеться душу в порядок привести,
Позбутись ненависті, зла,
Не в силах вже більше тягар важкий нести,
Він спалює душу до тла.
Так хочеться серце до купи зліпити,
Посіяти віри зерно,
І силою віри його захистити,
Щоб більш не розбилось воно.
Так хочеться хаос думок розігнати,
Розставити крапки над «і»,
Щоб сумніви врешті сміливо здолати,
До Того прийти, Хто вгорі.
Та як перемогу над страхом здобути?
Де правду нарешті знайти?
Така безкінечна дорога спокути,
Не знаю, чи зможу дійти...

18.02.2025

* * *

Якби ми могли обирати,
Які можемо бачити сни,
Лягали спокійно би спати,
Не снились б уривки війни.
Не снились би дрони, ракети,
Ні вікна розбиті, ні кров,
Вві сні не боялись б померти,
Шепочучи в такт молитов.
Не снились би дітям тривоги,
Батькам – їх загиблі сини,

Не плакали б ми до знемоги,
Клянуци і ночі, і сни.
З реальністю сни ці сплелися,
Ми б вибрали інше буття,
Щоб сльози і кров не лилися,
Щоб снилась не смерть, а життя.

23.02.2025

* * *

Чудувались горобці:
«Нащо витівки оці?
Хочем сонечка й тепла,
Чи ж зима була мала?
Досить снігу й завірюх,
Всі закутались до вух...
Ми ж замерзли, весно, чуєш?
Знову з квітнем бешкетуєш!
Ці дивацтва припиняй
І про роль свою згадай.
Он – померзли перші квіти,
Це ж твої кохані діти.
А поглянь на нас, пташок,
Нам цей холод – справжній шок!
Тож подумай про всіх нас,
Примхи вже сховати час.
Будь чарівна, як колись,
І на квітень більш не злисьь.
Будь ласкава, будь привітна,
Будь нам, весно, тепла й світла!».

08.04.2025

* * *

Так ніхто не кохав, тільки квітень весну –
Відчайдушно і віддано, щиро,
Дарував їй тепло і усмішку ясну,
І щороку він вірив у диво.
Він стелив їй до ніг міриади квіток,
Серенади співав про кохання,
І у поміч йому розливав цвіт бузок,
Солов'ї щебетали зізнання.
А вона, та весна, ой примхлива була,
Словом – жінка, ну що тут сказати?
Квітню вічну любов обіцяла вона,
А сама намагалась втікати.
Насипала йому снігу сорок кошів,
А могла й блискавиці кидати,
Але квітень чекав, але квітень терпів,
Бо кохання уміє прощати.

21.04.2025

* * *

А я ще не знаю, куди приведе
Ця стежка, що стрічкою в'ється,
Веде нас, коханий, мене і тебе,
Бо долею нашою зветься.
Тримаю за руку і впевнено йду,
Байдужі життя буревії,
Без тебе втрачаю, з тобою знайду,
Кохання, як квітку, лелію.
Ні простір, ні час не завадять мені
З тобою щасливою бути,

Хай зникнуть назавжди всі думи сумні,
Зумієм лихе обминути.
Пліч-о-пліч здолаєм всі труднощі ми,
Пройдемо крізь випробування,
І страшно не буде у часі пітьми,
Нам в допомі стане кохання.

* * *

Хтось підкорює гірські вершини,
У походах щастя віднайде,
Ну а комусь милий чай з шипшини
Й клумба біля хати, що цвіте,
Хтось шукає папороті цвіту,
Біля сонця місце щоб знайти,
Ну а когось тішили би діти,
Щоб не було в хаті самоти.
Хтось присвячує життя своє кар'єрі,
Забуваючи про людяність чомусь,
Хтось життя малює на папері,
Щоб копійку мати хоч якусь.
Всі ми різні. Кожен з нас шукає
Своє щастя, сенс свого буття,
Та, на жаль, не кожен пам'ятає,
Як потрібне серцю каяття.
Бо усе, що є, колись минеться,
Бо вперед невпинно стрілки йдуть,
В кожному сумління хай озветься:
«Якщо ти людина – нею будь».

* * *

Хай буде щастя тому, хто не заздрить,
Хто не байдужий до біди чужої,
Хай буде щастя тому, хто не зрадить,
Хто руку простягне тому, хто в горі.
Хай буде щастя, в кого серце добре,
Хто помагає щиро, безкорисно,
В кого нема ненависті і злоби,
Хто не нашкодить ближньому зумисно.
Хай буде щастя тому, хто розрадить,
Хто співчутливо другу допоможе,
У час важкий підтримає, порадить,
Над злом завжди добро хай переможе.

10.07.2025

ЯХНЕВИЧ ОРИСЯ МИХАЙЛІВНА

Народилася 17.10.1947 року в селі Семенівка Городенківської ОТГ на Івано-Франківщині. Українська письменниця, поетеса, авторка пісень та півтора десятка власних книжок. З дитинства невиліковною хворобою прикута до ліжка. Членкиня НСПУ. Лавреатка літературних премій імені Тараса Мельничука та Григорія Никифорука. Нагороджена почесною відзнакою «За подвижництво в культурі Прикарпаття». Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2024 року (№32-№34).

ГОСПОДНЄ ВОЗНЕСІННЯ

Велике свято Вознесіння!
Христос піднявся на небеса,
Щоби було для всіх спасіння,
Щоби для всіх цвіла яса!
Відкриті навстіж церков двері,
Храми наповнені людьми!
Господь велів нам жити в мирі
Й більш не вмиватися слізьми...
Христос-Спаситель вольність світу
Вже від сьогодні нам дає,
Много застільного привіту,
Щасливих зустрічей, що є!

29.05.2025

ВЕРБА І КАЛИНА

Моя Україна –
Верба і калина,
Це чари п'яного бузку.
Озера й потоки,
Ворони й сороки
І це ще не все на віку.

У мирному небі
Журавка і лебідь...
О дружба народів землі!
Затишна хатина,
Любов батька й сина
І рідних святі мозолі.

Щаслива домівка –
Вівця і корівка...
Святково накриті столи.
Пісні світанкові,
Зірки вечорові
Нам в душу навік залягли.

Без тебе, країно,
Моя Україно,
Нема і не буде життя.
Хай там за кордоном
Тих доларів – тони,
Нам тут в ріднім краю
Цвіте майбуття!

01.06.2025

РОКСОЛАНА

*Україна й Туреччина –
історична дружба*

Буде в світі процвітати
Наша Галичанка:
З Рогатина, славна Настя,
У Вас – Роксоланка!
Ах, як щиро укріпилось
Це ім'я у діток!
Й набира ще більш розгону,
Наче пил із віток!
Ім'я бранки Лісовської
Вже стає піснями
І все вище, лебедино,
Лине над віками!
Прапор – символ України
Майорить в Стамбулі!
А рашисту в чудо-зміні
Наші спільні «дулі»!
Ось де слава, гордість країн, –
Туреччина з нами!
Любов ближнього і святість –
І дівчат реклами!

02.06.2025

КНИГИ – ТОМИ ЛЮБОВІ І ТЕПЛА

Стелаж наповнений книжками,
І що не день – то все нова...
І я читаю вечорами –
Вже й не сприймає голова...
Хоч я в мурах – на сонці груди,
В очах розвіюється мла...
О, не втечу від вас нікуди,
Томи любові і тепла!
Своєю силою земною
Мене ведете у Едем,
І я стаю цвітом, весною,
І маєм те, чого не ждем...
Ні в космосі, ні на дорозі
Не загублю своє ім'я,
Тож хай згасаю у тривозі,
В піснях-віршах оновлюсь я!...

30.05.2025

ТРОЯНДА

Так несподівано й неждано
Таку ж багряну, наче кров,
Вручив мені ти не троянду,
А знай – саму палку любов!
Її тулю я до обличчя,
До вуст, очей і знов до губ,
О, чим так пахне літній вечір
І твій лляний русявий чуб?

А місяць цей, що полум'яно
Впірнув і вплив з-за дібров...
О світе мій, душі трояндо,
Це все на щастя, на любов!

04.06.2025

Я – ЩАСЛИВА!

Може й Ви щасливі, але я – щаслива!
Ще таких щасливих не було в житті!
Наді мною – червня синя неба злива
І Ви, мої друзі, на творчій путі.
В холоді чи в спеку з Вами відчуваю
Енергійну міцність, душевний вогонь,
Той, що щедро діє й серце наповняє, –
Іде, мореплавно, з ласкавих долонь.
О, багато в світі річок, озеречок,
Та «Джерельні дзвони» – піснею щодня!
Уже не одному прийшли до вподоби
І стали прологом, мов одна рідня.
Горджуся сім'єю з села Ковалівка,
А найбільш, що маю, – Боєчко у дар!
Красуня Марія, донька Іванова,
В творчому пориві, мов волосожар.
Йдуть в бібліотеки, на полиць книгарень
Гарні альманахи із щасливих рук.
Кожна особистість, без уявних марень,
Відчуває простір, крил могутніх – звук.
ЦЕ МОЄЇ ДОЛІ – НЕБЕС СРІБНІ ЗОРІ!

09.06.2025

НАШЕ МАЙБУТНЄ

Триматися! Тільки триматись!
І голосну мову плекати,
А значить лиш так сподіватись,
Що щастя прибуде до хати.
Живу у краю незалежнім,
Де ще несвідомо б'ють «гради»,
І в лихові, горі безмежнім,
Нема нам спокою, розради.
Та діла не слів – порятунок
Іде від держав для України.
Найкращий життя подарунок –
Піднятися гордо з руїни!
Із мрією тільки радіти,
Нащадкам любов передати...
Так! Наше майбутнє – це діти,
Це мир, сон спокійний і мати!

25.05.2025

ВРАНИШНЯ РОСА

Не гостювала я на морі,
Ніколи полем не брела,
Але завжди в своєму горі
Весела, збуджена була!..
Шукала щастя у роботі
(Якій себе всю віддаю)
І, може, в сто двадцятім поті
Знайду оте, що так люблю.
Не милувалася зірками,

З коханим стежною не йшла,
Але було, що під дощами
Раділа й мальвою цвіла!..
Вози рипіли на дорозі.
Моя коляска — під вікном...
І я, що так рясна на сльози,
Ловила світ, як у кіно.
Прекрасна мить: сади розквітлі..
Забувши про печаль і сум,
Складаю вірші чисті й світлі,
Що вбрали вранішню росу.

25.05.2025

БУДЕМО СТІЙКИМИ!

Над моїм Покуттям небо пацьоркове!
Чуєте, рашисти, вам усім на зло!
Трощите українські лікарні і школи,
В дітей забираєте батьківське тепло.
О, страшного горя ви нам наробили!
Скільки нині болю в тих, що без рук, ніг...
Але знай, що ждуть нас Спасителя сили
Й над Дністром, в Карпатах з піснею пікнік!
П'єм воду джерельну, не ту з оболонки,
А з бутель прозорих, що й в пітьмі іскрять...
А столи накриті для сина і доньки,
Для тих, чії руки в єдності дзвенять!
Будемо стійкими в Божій Благодаті!
Будем відзначати й дальше такі дні!
Бо ще наші предки при такому святі
Були гонорові й в танцях запальні!

30.06.2025

СЛК «СУЦВІТТЯ»

АНДРЕЙЧУК МАРІЯ АНДРІЇВНА

Народилася 18 травня в селі Лісна Слобідка Коломийського району Івано-Франківської області. Філолог. Працює в ВПУ-14 міста Коломиї. Літературна редакторка газети «Гомін» (з січня 2024 по лютий 2025 року) та альманаху «Суцвіття» (№3, 2024). Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2022 року (№26 - №34).

* * *

Мені сьогодні...ах — це не важливо.
Із вдячністю стрічаю новий день.
Хіба що світить сонце особливо,
Несуть вітри потік рясних натхнень.
З надією вдивляюся в майбутнє.
Не сію сум за тим, що вже пройшло.
Лишила все найкраще, незабутнє,
Щоб квітами у серці проросло.
Ціню щирість, тепле спілкування,
Підтримку, несподіваний дзвінок.
І вдячна долі за нове світання,
Та кожен уже вивчений урок.

* * *

Снують дощі в травневому мовчанні:
Туди-сюди, а хто їх уже жде.
Мов диваки у вічному вигнанні —
Авжеж, либонь, хтось прихисток знайде.
Що десь не так, то, може, і на краще,
У цих дощів своє нестримне «я».
І знову ранок п'є їх тихо натще,
А вітер в шибку слізно «вуаля».
То все мине, загубиться у часі.
Дощі дощами — кожному своє.
Якби ще знати, що у нас в запасі...
Ще кілька днів у травня точно є.

* * *

Жасминові кущі — червнева врода,
І повний дзбанок теплого дощу.
У сутінках блукає прохолода
Й смакує ароматом досхочу.
Втікає день в смарагдові заплави,
Волочить за собою теплий слід.
Схилили плечі вже дозрілі трави,
А тіні підпирають небозвід.
Та зовсім близько неспокійна тиша
Тремтить немов натягнута струна.
Лиш вітер скрушно далями колише,
Ну як так, літо...літо і війна.

* * *

День жалоби... Чорна хустина.
Як багато цих днів, Боже!
Чом так швидко ота дитина

Вже до неба... Вже янгол... схоже...
Усе більше тенета смерті:
— А кого б то іще впіймати?
Світять зорі тужливо-одверті,
То чиїсь, може, батько, мати...
Тихо гупає біль у скроні,
І свіча пломенить журбою.
А біда, навіть на припоні,
Все не має ніяк спокою.
Хто ж то править усім цим? Люди?
Там хіба що людська подоба.
Сновигають тіні повсюди:
То ті душі, що вже у Бога.

* * *

Ти маєш право піти,
Ти маєш право лишитись.
Щось втратити, щось знайти,
І, зрештою, навіть втомитись.
Як тісно серед юрби —
Зірвати усі кордони,
Не стишуючи ходьби,
Відкинути забобони.
Шукати свої стежки
І жити десь не за планом,
Смакуючи залюбки
Прочитані вже романи.
Ти маєш право на те,
Що робить тебе щасливим.
Поглянь: черешня цвіте,
І мріють весняні зливи.

* * *

В цих бузкових тонах так багато травневої втіхи.
Просльозились дощі. Що не день, їм не йметься ніяк.
Приміряють сережки розлогі, крилаті горіхи.
Трохи холодно, але нехай уже буде і так.
Сентименти давно розгубила подряпана тиша,
В мокрих травах спинився її необдуманий хід.
Напівсонний світанок розмірено спокоем дише.
В час такий сокровенний його турбувати не слід.
Перемиють дощі всі травневі тони аж до глянцею.
У повітрі розчиниться щемний, п'янкий післясмак.
Вже готується літо із вітром до першого танцю,
А йому то таке, він же знає — без нього ніяк.

* * *

Любий травню, нарешті зустрілися! Скучила...
Нещодавно гроза твій прихід триумфальний озвучила.
Тебе втішно вітає бузково завітчана вулиця,
А розніжене сонце навстріч тобі лагідно жмуриться.
Ну, присядь, ти з дороги, — поп'ємо чайку, поговоримо.
Ми з тобою ще пройдемоь нашими славними горами.
Закружляємо пристрасно в танці під теплою зливою,
А то якось я ніби й забула, як бути щасливою.
Десь далеко «ку-ку» по просторах незримих розноситься,
Соловейко своїм «фіть-фіть-тьох», ох і явно заноситься.
Твоя щира присутність теплом у думках розливається.
Я люблю тебе, травню, і хай про це світ весь дізнається.

* * *

Іще долоні пахнуть первоцвітом,
Земля струсила щойно з пліч сніги.
А вже душа малює зустріч з літом
І маками устелені луги.
Розбудить сонце тишу на світанку,
Росою вмиє приспані боки.
А вітер поведе її, мов бранку,
У світ широкий — потім навтьоки.
Ми всі на щось чекаємо в мовчанні:
Хтось мить коротку, хтось багато літ.
І згадуємо в тихому зітханні,
Як млосно пахне ніжний первоцвіт.

* * *

Усі протоптані стежки — до літа,
І те мовчання, де забракло слів.
Ранкова прохолода вже зігріта
Теплом самозакоханих вітрів.
Снують медові пахощі лугами,
Солодким трунком ваблять диких бджіл.
По росах сонце босими ногами
Прямує, підібгавши свій поділ.
Десь теплі ночі сплять в покоях тиші,
Рожеві заколисуючи сні.
Все ніби звично — літо...але інше,
І вже якось неначе й інші ми.

* * *

Ну що там, червню, бавиш грози?
Колишеш в затінках громи?
І перекреслюєш прогнози,

Які очікуємо ми.
В покосах мліє стигла втома.
Для тебе спека то таке:
Це ж літо, ти у себе вдома;
Воно спокусливо-п'янке.
Суничним смузі криєш спрагу,
Гортаєш теплі вечори.
І розпаковуєш наснагу:
— Ану побільше, на, бери!
У тобі все прекрасне, знаю:
Короткі ночі й, ах, ці дні!
Я спокій в тобі відшукаю,
Зізнайся, червню, — так чи ні?!

* * *

А я живу у цім облуднім світі:
Який вже є, бо іншого нема.
Смакую літо в сонячнім zenіті,
Сльозу ховаю в тишу крадькома.
І ти живеш: вдихаєш свіжі ранки,
Купаєш в теплих radoцax жалі
І згадуєш ті милі забаганки,
Коли ми були зовсім ще малі.
Коли волошки мліли в стиглім житі,
Навперебій строчили цвіркуни...
Які то були безтурботні миті!
Тепер, яюсь, і ми уже не ми.
Отак живемо — лиш би не зболіти,
Не загубити людськості в собі.
А як би ще хотілося зоріти
Комусь у цій пораненій юрбі.

БАРНЕЦЬКА ОКСАНА ІВАНІВНА

Народилася 31.01.1968 року в селі Ліски Коломийського району Івано-Франківської області. Закінчила середню загальноосвітню школу в селі Коршів Коломийського району. Працює в Італії. Учасниця і лауреатка багатьох літературних проектів і конкурсів. Друкувалась у часописі «До світла» (Італія), в альманахах «Суцвіття», «Дотик», «Колобок», «Українська історія в хокку», «Відтінки медоквіту», «Окрилені Музою». Друкується у місцевій періодичній пресі. Авторка п'яти поетичних збірок. Членкиня спілки літераторів Коломиї «Суцвіття» і Асоціації поетів-ронделістів України. Лауреатка літературної премії імені Михайла Кучірки (2024). Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2018 (№20-№34).

В ТВОЇХ ОБІЙМАХ (Рондель)

В твоїх обіймах зупинився час.
Душа в твоїх обіймах не старіє.
У почуттях бажання серце мліє.
Весна коханням розцвіла для нас.

Замріяно звучить весняний вальс.
Нам сад під ноги білим цвітом сіє.
В твоїх обіймах зупинився час.
Душа в твоїх обіймах не старіє.

Змахнув крилом задуманий Пегас,
Та мить таку тривожити не сміє.
Вже захід сонця низько багряніє,
Чекає небо зоряних прикрас.
В твоїх обіймах зупинився час.

2025 рік

ВЖЕ ТАК ДАВНО

(Рондель)

Вже так давно. Вже так багато літ
Душа моя наповнена тобою.
Під звук п'янкий, в мелодіях прибою,
Кохання в серці залишає слід.

Тепла весна дарує вишні цвіт.
Світанок сяє сонячно росюю.
Вже так давно. Вже так багато літ
Душа моя наповнена тобою.

Давно змінився наш навколо світ.
Старіють верби в тиші над водою
І спогади нам не дають спокою,
А мрії кличуть в сонячний zenit.
Вже так давно. Вже так багато літ.

2025 рік

НЕ ПОСПІШАЙ...

(Рондель)

Співає дзвінко в тиші водограй.
Сади втішають яблуневим цвітом.
Весна в турботах крутиться над світом,
А серце просить знов: не поспішай.

Не поспішай... Не поспішай, не покидай
Бо все одно не розминешся з літом.
Співає дзвінко в тиші водограй.
Сади втішають яблуневим цвітом.

Душа благає день: Не відлітай,
Замри в красі, що квітне пишно містом...
А вітер носить полем, гаєм, лісом
Мелодії весни із краю в край.
Співає дзвінко в тиші водограй.

2025 рік

КОЛИ ДУША ГОВОРИТЬ З НЕБЕСАМИ

(Рондель)

Коли душа говорить з небесами,
Уста мовчать у тиші німоти.
Тоді свої думки читаєш ти,
Різцем пера карбуєш їх рядками.

Не розказати почуття словами,
Як тільки крок лишився до мети.
Коли душа говорить з небесами,
Уста мовчать у тиші німоти.

Хоч дні летять усі в рядок за днями,
Ти не боїшся більше висоти,
Бо в саяві ніжнім білої фати
Знов серце оповите голосами.
Коли душа говорить з небесами.

2025 рік

* * *

Земле рідна, колиско і доле,
Скільки ще ти побачиш штормів?
Скільки ще пошматоване поле
Забере найдорожчих синів?
Сотні раз ти вмирала і знову
Воскресала на зло ворогам.
Відбирали у тебе і мову,
Щоб вклонялась чужинським царям.
Ти віками горіла любов'ю
До свободи, до волі в серцях.
Незалежність відстояла кров'ю
У розстріляних селах й містах.
А весну розриваючи навпіл,
Над містами реве грім гармат.
І німіє душа від тих залпів,
І здригається стомлений сад.
Плаче обрій весняний дощами.
Розцвітає верба. Сняться сни,
Що вертають з війни вже до мами
Найдорожчі, найкращі сини.
Земле рідна, сумує калина
І від грому проснулись гаї.
Б'ється нині велика родина
За життя, за любов, солов'їв...

15.03.2025

* * *

Так сумно й боляче душі, бо зло
Багато літ жене народ світами.
А віру в серці, мрії і любов
Ще неможливо зміряти словами.

Безсонна ніч і в спогадах вогні.
Молитви Богу шлем за Україну.
Народ страждає, гине на війні.
Сини найкращі знов у небо линуть.
В тумані сивім смуток і журба,
Як ріки ллються сльози удовині.
Горить земля, триває боротьба
За мирний ранок й сонце в Україні.

24.02 2025

* * *

Розквітає ранок квітами барвінку,
Обіймає в тиші сонячним крилом.
Що запишу нині в життєву сторінку,
Щоб душевний спокій ніжився теплом?
Гори задиміли у весняних грозах
І світанок сяє білий, як туман.
Котики вербові шепчуться у лозах,
Може, також пишуть свій новий роман.
Задзвеніли струни десь на небокраї,
А відлуння чути у душі моїй.
Всі надії щирі серце пам'ятає,
Є багато в ньому нездійснених мрій.
Спогади, як хвилі, з поглядом печальним,
В мареві гортають всі минулі дні,
А весна втішає запахом духмяним,
Грає промінь сонця на моїм вікні.

08.03.2025

* * *
Весна в садах, весна в душі,
А серце сповнене надії.
Чекай, мій квітню, не спіши,
Не розгуби всі мої мрії.
Не відлітай, а запроси
В політ з тобою мою долю.
Світанок, зітканий з роси,
Хай вбереже мене від болю.
Зелений шум. Цвітуть лани.
Весна розправила вітрила.
Ще вчора – все було, як сни.
Сьогодні у душі є крила.

21.04.2025

* * *
Цвіте життя у батьківській усмішці,
Щасливі сльози ллються по щоці.
Дитя біжить назустріч по доріжці,
А він тримає квіти у руці.
Про мить таку він мріяв кожний день.
Гостинці прикупив для найрідніших.
Забилось серце ритмами пісень
Від почуттів найкращих, найніжніших.
Цей рідний двір і кущики калини,
І біля хати яблуневий цвіт,
Обійми щирі рідної дитини –
Все захищав уже багато літ.
Від куль ворожих мав багато ран,
Душа боліла за утрату брата.
Беріг у серці пам'ять про Майдан
І вірив – буде ворогам відплата.

Світити буде сонце для землі!
Звучати буде пісня солов'їна!
Знов розцвітуть у мирі всі гаї!
У Славі буде жити Україна!

19.02.2025

* * *

Епоха зла руйнує рідний світ.
Обпалені війною дні і ночі.
Байдужа смерть до зовсім юних літ,
До сліз отих, що заливають очі.
Знов літо плаче краплями дощу.
У згарищах міста і у руїнах.
Десь чути крик: «Ніколи не прощу...
Лиш перед Богом стану на коліна...»
Немов пісок крізь пальці йде життя —
Для когось перший день, комусь останній.
Сьогодні ми — основа майбуття,
А всі ідеї губляться в тумані.
У серці мрії, а в душі печаль.
Стають хрести у пам'яті рядами.
Земля свій біль і невимовний жаль
Теж може розділити тільки з нами.
Сумні сплелися й світлі кольори.
Танцює вітер з пухом тополіним —
Навіть тоді, як гаснуть вечори
В словах п'янкх під поглядом невинним.
Згорає день, ховається у дим.
Торуємо свій шлях уперто нині.
Хай знають ті, хто був глухим, німим...
Зійде знов сонце в нашій Україні!

17.06.2025

ГОРОДЧУК НАТАЛІЯ ЄВГЕНІВНА

Народилася 21.12.1972 року в місті Коломия. Заступниця директора філії та учителька математики Коломийської філії №3 Коломийського ліцею №4 імені Сергія Лисенка. Членкиня Спілки літераторів Коломиї «Суцвіття». Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2024 року (№31 - №34).

* * *

Цвіте акація... Дарує аромати.
І звеселяє літа перший день.
А на війні... Там знов ревуть гармати.
Пташиних не почуть навкруг пісень.
Цвіте акація... Вдивляється у небо.
Шукає в хмарах сонце і красу.
Собі кажу: «Триматися! Так треба!
Зітри з очей непрохану сльозу!»
Цвіте акація... Всміхається калина.
Пашіє біля хати бузина.
Шпаки летять в садочок на гостину.
А в серці сумно... Важко... Йде війна...

* * *

Дитячий погляд...
Погляд зраненої долі...
Серйозний й по-дорослому сумний.
Цей погляд вже побачив ріки горя
Й обличчя віроломної війни.

Дитячий погляд...
Бачив дуло автомата
І лязгіт зброї металевої вже чув.
Цей погляд встиг з підвалів визирати.
І слухав літаків ворожих гул.

Дитячий погляд...
В ньому біль перестороги,
Бажання щастя, спокою та миру.
Він виглядає та чекає перемогу,
Щоб посміхнутися весні квітучій щиро.

* * *

Спекотне літо... Червень владарює...
Вже трави скошені дрімають у копицях.
І маки квітнуть... Бджоли хазяйнують...
Краплинка сонця посміхається в зіницях.
Спекотне літо... Липа духмяніє...
Цвіте акація край лісу білосніжно.
Легенький вітерець на крилах віє.
Акорди оживають в серці ніжно...
Спекотне літо... Червень владарює...
І линуть понад Прутом в небі хмари.
Цей світлий день Господь усім дарує.
Зелені свята мають дивні чари...

* * *

Я так люблю дивитися на зорі,
Які шепочуть в світі неозорім.
Їх загадкову слухати розмову,
Вони, мов люди, мають свою мову.
Люблю блукати в мріях десть високо,

Казкові в космосі знайти дороги.
На повні груди дихати, творити,
Із зорями віч-на-віч говорити.
Шукати рими у небесній далі,
Забути, хоч на хвильку, про печалі...
Можливо, відновити душу вдасться
Й впустити у життя промінчик щастя.

* * *

Ой, була я в чистім полі.
Квітнуть пишно маки.
Тут гуляє вітер, воля,
Зеленіють злаки.
Сходиться з землею небо
Горизонтом синім.
На душі до болю щемно,
Прийшло літо нині.
Посміхнулося довкола
Медоносним цвітом.
Буйні трави стали в коло,
Щоб вітати літо.
Ой, була я в чистім полі,
Тут наснага й сила.
Тут гуляє вітер, воля,
Виростають крила.

* * *

Ліс вабить, ліс чарує, ліс зове...
Його дзвінкому підкоряюсь зову.
Вмить дощик звеселив усе живе,
Посіяв прохолоду скрізь ранкову.
Ліс вабить, ліс чарує, ліс зове...

Десь в'ється понад яр грибна стежина.
Пташиний спів над горами пливе,
І кличе дивовижна полонина.
Бадьорий настрій, відчуття п'янке
У кожному куточку тут вирує.
Ліс вабить, ліс чарує, ліс зове...
І позитив думкам моїм дарує.

* * *

Нікому не писала славні оди,
Але сьогодні все ж я напишу.
Йому, який землі дарує вроду,
Весняному цілющому дощу.
Він теплий, він привітний, він красивий,
Вмиває личко квітам і траві.
Бува холодний й дуже вередливий,
Співає дзвінко по асфальту: «Селяві!»
Летить із вітром, звеселяє хмари,
Ніколи не нудьгує, не мовчить.
Він має загадкові ніжні чари,
Дарує світу неймовірну мить.
Весняний дощ. Ти музика природи.
Бриниш піснями різних кольорів.
Немає некрасивої погоди —
Душа твого так любить серця спів.

* * *

Мамині руки. Ласкаві та ніжні.
Пахнуть мелісою і чебрецем,
Словом п'янким коліскової пісні,
Спеченим хліба смачним буханцем.
Мамині руки все вміють на світі:

Миють, малюють, готують щодня,
Роблять уроки, вирощують квіти,
Доні гаптують нове вишиття.
Мамині руки візьму у долоні,
Теплі шептатиму щирі слова.
Вже сивина посріблила всі скроні,
Злинули в небо птахами літа.

* * *

«Я візьму той рушник», – тихо-тихо співаю.
Пісню цю неймовірно люблю.
Наче справді рушник до душі пригортаю,
В ласці маминій ніжно тону.
Я візьму той рушник. Кольорові узорі
Звеселяють серденько моє.
Він про долю мені та кохання говорить
І наснагу для щастя дає.
Я візьму той рушник. По стежині ступаю.
Вся купаюся в квітів красі.
Про життя, про любов, про матусю співаю,
Вдячна Богу за миті усі.

КЛЮЧІ ВІД ЩАСТЯ

Ключі від щастя вже давно я маю,
Їх бережу, немов безцінний дар,
В майбутнє двері тихо відчиняю,
Лечу на крилах до високих хмар.
Шукаю щастя в кожній миті, слові,
У погляді, у квітах та у снах,

У літніх днях, задумливій діброві,
В своїх красиво пройдених літах.
Надіюся на краще в цьому світі,
Плекаю в серці віру та любов,
Щоденні миті, сонечком зігріті,
Дають наснагу, крила знов і знов.
Кохана я, замріяна, щаслива,
Радію від такого багажу
І прагну, мов мала дитина, дива,
Життя краплину кожну бережу.

15.06.2025

* * *

Серпневий ранок в шибку заглядає,
Діждатись ранку — це щаслива мить.
Щодня душа тривожиться, щемить —
Війна її на друзки розбиває.
Несуться дні в шаленій круговерті,
Життя стежина болем обросла.
Та віримо, розсіється імла,
І не затиснуть світ лещата смерті.
Серпневий ранок в шибку заглядає,
Благословенна сонячна пора.
Блакитне небо, хмарок дивна гра...
Надія щира в серці оживає.

05.08.2025

ДАНИШ ЛІЛІЯ МИКОЛАЇВНА

Народилася на Рогатинщині. Живе і працює в Коломиї. Медик. Свої перші літературні спроби зробила в дитячому віці. Неодноразово друкувалася в місцевих часописах. Вибрані твори увійшли до альманаху «Суцвіття», збірки поезії медичних працівників «Серця білих янголів» та альманаху «Джерельні дзвони». Авторка повісті «Коли розцвітає лаванда». Крім художнього слова, захоплюється виготовленням флористичних картин та художньою вишивкою. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2020 року (№23, №34).

ЛЮБИ СЕБЕ

Люби себе такою, як ти є,
У кожному подиху, у кожному жесті.
Нехай душа співає і живе,
А серце б'ється в вільному оркестрі.
Не слухай тіней сумнівів і слів,
Що хочуть загасити твоє світло.
Ти — вільна, справжня, ти — без зайвих меж,
Твоя краса — і сильна, і привітна.
Ти — всесвіт, що вміщає мрій політ,
І кожна грань твоя — немов коштовна.
Твій голос — хвиля, що ламає лід,
А сила — тиха, глибока й невтомна.
Хай кожна крапля, що з очей спливе,
Омиє серце від важкої втрати.

Хай кожен спогад, що болить й живе,
Дарує силу знову все прийняти.
Не бійся плакати – сльози, як дощі,
Змивають біль, лишаючи надію.
Нехай зростуть у серці ясні дні,
А ти знайдеш для себе справжню мрію.

ЖИТИ, ДИХАТИ ТА ВІДЧУВАТИ

Жити, дихати та відчувати,
Не просто бути, а горіти,
У словах і тиші існувати,
І кожну мить душею гріти.
В моєму кроці – сенс мого життя,
У кожному подиху – надія,
І навіть біль – це теж частина «Я»,
Яка веде мене крізь мрії.
Я вдячна світу навіть за дощі,
Що змиють сум з мого обличчя,
І розфарбують день в нові вірші
Та зникнуть різні протиріччя.
Бо кожен ранок дарує новий шанс
Знайти в житті свій власний танець,
Я розкладу поміж рядків пасьянс,
Хай сяє кришталевий ґлянець.

МЕЛОДІЯ ДУШІ

Люблю коли для мене грає саксофон,
А ніч вкриває моє місто шовком снів.
В його акордах бачу спогадів мільйон,
І кожен – мов тепло написаних листів.

Шовковий вітер грає пісню на гілках,
Де кожен подих — мов перлина у росі,
Летить поміж зірки, кружляє нічний птах,
Щасливий шлях шукає в зоряній красі.
І я ступаю в світ, де тиша — мов акорд,
Де кожен звук — як дотик до душі живий.
Де погляд мрій веде мене, мов ніжний лорд,
В долину, де цвіте світанок чарівний.

НОВИЙ ДЕНЬ

Ти знаєш, що сьогодні новий день —
Повітря свіже, ніби перший крок,
І сонце вийшло з хмар, як із пісень,
І все навколо — наче добрий знак.
Я йду вперед, де простір і весна,
де кожен крок — мов обіцянка дня.
Де кожен звук, мов музика жива,
Веде мене крізь тишу і слова.
Це мій світанок, мить одна з усіх,
Коли душа злітає понад світ.
І серце б'ється в ритмі світлих днів,
Де кожен крок — це відголос надій.
Я слухаю, як дихає земля,
І бачу шлях, що ще мені пройти.
В мені росте безмовна сила дня,
Що вчить любити й вірити, й цвісти.
У кожному листі — спогад і пора,
Несе мене крізь простір, що живе.
І кожна мить, мов чиста акварель,
Малює серцем те, що не мине.

Я відкриваюсь простору й вітрам,
Несу себе, як пісню в майбуття.
І кожен ранок — все, як перший раз,
Вдихаю запах нового життя.

ВИШИТА ДОЛЯ

Я вишиваю долю кольоровими нитками,
Її мережу посеред життя свого.
Я вистилаю шлях свій різнобарвними стежками,
А в серці зберігаю світло й джерело.
Тут кожна нитка — мрія, а кожен вузлик — спомин дня,
Все переплелось в тиші, наче у полоні,
Де моє щастя і мій біль — мов музика й безодня,
Немов пісні лунають в серці в унісоні.
Я вишиваю час, що не повернеться назад,
І сподівання, що в душі ще тліють.
Я творю візерунок — мов живий уклад,
Де кольори, немов слова, ще мріють.
Я вишиваю дні, що ще прийдуть до мене,
І тих, кого давно уже нема зі мною.
В стіжку з'єднаю час — минуле й сьогодні —
Живою ниткою, простою і земною.
Це біле полотно — мій світ, мого життя дорога,
Де поміж стібками проростає віра,
Де кожен хрестик — крок, де кожна тінь — тривога.
Де кожен порух — душі моєї міра.
Я вишиваю день, в якому ніжно сонце грає,
І ніч, що шепче з неба зоряні слова.
І голос серця, що в кожному шві лунає —
Моя молитва ніжна, тиха і жива.

ПІД ЗНАКОМ БЛИЗНЮКІВ...

Під знаком Близнюків я народилась,
Несу в собі вогонь і легкість хмар.
То в тишу йду, то радісно всміхнулась —
Мій світ мінливий — це небесний дар.
В мені думки — немов пташині крила,
Летять у простір — далі, вище, знов.
І серце тихо правду говорило,
Що я живу, коли в мені — любов.
Я вишиваю день свій кольорово,
У візерунках — мрії і жура.
Нитками слів плету собі обнову,
Щоб сяяла душа, мов та зоря.
Я з пелюсток збираю дні прозорі,
У кожнім — світло, ніжність і краса.
В думках моїх — світанки і простори,
І тиха віра — вічна, як роса.
Я вчуса бути світлом серед тіні,
Не загубитись в сутінках буття.
У кожнім дні знаходжу дивні скрині,
Де зберігаю сутність і життя.

ЦВІТЕ ПІОН В МОЇМ САДУ

Цвіте піон в моїм саду,
Немов вогонь у ніжнім сні —
До тебе, милий, я прийду,
Таке буйання навесні.
У кожній квітці — ніжний знак,
Що серце мліє не дарма.

В тобі мій спокій і мій смак,
Моя весна, моя зима.
Під шелест пелюсток густих
Зігрію душу у словах,
Бо ти — єдиний з-поміж всіх,
Хто втихомирює мій страх.
Твій голос — лагідна струна,
Що в серці тихо виграє,
І в кожному погляді — весна,
І в серці крига розтає.

ЛІТНІЙ ВЕЧІР

Обнімає літній вечір мою мрію,
У повітрі пахне тиша і трава,
Я лечу туди, де зірка вже зоріє,
Де для щастя є надія і слова.
Хай несе мене ця тиша між світанки,
У душі — мовчання, ніжне, як весна.
Сни пливуть, немов човни в яснім серпанку,
І веде мене дорога осяйна.
Обіймає ніч замріяні дерева,
Іскри зоряні вплітаються в слова.
Пливе по небу тиха колискова,
І в серцях любов і спокій ожива.
А коли зійде над обрієм надія
І розтане ніч у сяйві теплоти,
Я згадаю все, що серденько леліє,
І черпну любов з джерельної води.

ДОЛІНСЬКА ЮЛІЯ ВАСИЛІВНА

Народилася 28.08.1939 року в селі Ліски Коломийського району Івано-Франківської області. Мешканка Коломиї. В минулому працівниця дошкільного закладу. Дитяча письменниця і поетеса, авторка пісень і багатьох дитячих книжок. Лавреатка літературних премій імені Марійки Підгірянки, Леся Гринюка та Михайла Кучірки. Учасниця альманаху «Джельні дзвони» з 2013 року (№13 - №34).

МИНУТЬ ТРИВОГИ, ГОРЕ, ТЕРПІННЯ

Зарваниця нас з любов'ю жде,
Нам на душі так світло, урочисто.
В молитві кожен затишок знайде,
Нас омофором захистить Пречиста.
Дорога простелилась рушником,
Вже соняшник на полі відцвітає,
Нас потішає світлим килимком,
Пречистій Діві вся земля співає.
Нас не страшить ні вітер, ні гроза.
Ми віримо, що Матір нас чекає,
А в тім блаженстві проситься сльоза,
Дністер під мостом пісеньку співає.
Там всі душею відпочинем ми,
Відкинемо печалі і тривоги.

Прийми, Пречиста, нас дітьми,
Ми молитвами встелимо дороги.
Молитись будем за своїх дітей,
Неси, Пречиста, просьби до Ісуса.
Хоч в нас багато різних просьб, ідей,
До Тебе, все ж, з надією хилюся.
Це наш автобус – молитовний дім,
Свій омофор здійсмає тут Пречиста.
Ми віддаємо щирий свій поклін,
Успіння днина – світу урочиста.

ОЙ, ХТО, ХТО?

Сніги, замети, білизна
Вповила Україну.
Селу прадавня ціна,
Туди думками лину.
Сьогодні Миколая – храм,
У Ліски серце кличе.
Всі односельці духом там,
Дарма, що вітер свище.
Та не поїду в сніжну даль,
Боюсь морозу й стужі.
Не пуцу в душу жаль-печаль,
Ми маєм бути дужі.
Аж тут дзвінок: «Ми ждемо
Машиною вас з вокзалу.
Глядіть, чудовий, зимовий час,
Збирайтесь не помалу».
Наш поїзд ревно послужив,
У Коршів поспішався.

З нас кожен святом дорожив,
Шофер довіз, старався.
Та щира пісня: «Ой, хто, хто?»
В душі, в серцях лунала.
Не був зневірений ніхто,
Всіх Віра надихала.
Рідненьке, предківське село,
Накритий стіл з любов'ю.
Все в душах згадками цвіло,
Наснаго, будь зі мною.
Невістка, зять, дочка, сини,
Єднання з братом — сила!
Всіх, Миколаю, пригорни,
Орисько, будь щаслива!
Онучок тихо так сидів,
З ним котик муркотливий.
Цим святом кожен з нас радів,
Був щирий, довірливий.
То ж, чоловіче, привикай
До звичаїв лісківських.
Моя колиска — це мій край,
Часи повчань найліпших.
Люблю стежки знайомі я,
Зі святом всіх вітаю!
Казковий ліс, горби, поля
У віршах оспіваю.
Святителю, благослови,
За всіх нас заступайся.
Родиначко моя, живи!
В святкові дні стрічайся.

НЕ СУДИ

Не суди і судимим не будеш,
Слово – вітер, його не вернуть.
Вислів злий, то по собі ти судиш.
Злі слова щастя в дім не несуть.
Судять всіх: і царів, й президентів,
Прокурорів, героїв, послів.
На місця керівні претендентів
Всім осудних вишують слів.
Судять тих, хто безмірно багатий
І бездомних голодних бомжів.
Всіх, котрі до маєтків завзяті.
Як же розум ще не здорожив?
Судять тих, що лише народились,
Що рівняються до ангелят,
Молодят, що лиш поженились,
І веселих грайливих малят.
Судять жінку, що ходить в надії,
Й те маля, що в утробі живе,
Історичні тривожні події,
Все, що в побут приходять нове.
Судять діти своїх найрідніших,
Тих, що їх породили на світ,
Що навчали стежок найсвітліших,
Що вели до родинних доріг.
Судять тих, що давно повмирили,
Не бояться гріха й засторог.
Не суди, щоб на суд ми не стали.
Хто на правді вже – судить їх Бог.
В злих серцях є осуджувать мрія.
Ця ж бо дія з віків не проста,
Як Пилат звершив суд для Христа.

ОСЕНЕ, ПА-ПА!

Осінь, зачастили вже дощі:
Де ви ходите мокрющі?
Стало сумно, тоскно на душі,
Де птахи поділися співучі?
Підпеньки чому ще не ростуть?
Ті чудні мохнатії голівки?
Вже айстри ні жоржини не цвітуть,
Чом не чути дримби і сопілки?
Осінь йде, чалапає дощем,
Ворон ходить, бродить в полі пішки.
Хоч повітря свіже, в душах щем.
Діток манять яблука й горішки.
Ваблять погляд хризантеми нам,
Чи веселка опустилась з неба?
Це дарунок сонцю і світам:
Цвіт для людства — захист і потреба.
Хочеться виспівувать пісні,
Жаль, роти закрила міцно маска.
Може знищать віруси дощі?
Нам листопад — неземная ласка.
Круки в небі б'ються і кричать,
Вже близьенько відчувають зиму.
То не круки — наші дні летять.
Дітки ждуть ковзанку любиму.
ОСЕНЕ, КРАСУНЕЧКО, ПА-ПА!

МИЛІ СПОГАДИ

Вийду влітку на грядки,
Там квітують нагідки,
Наче сонечка ласкаві,
Всі оранжеві, яскраві.
Тут матусю я згадала,
Що любові нас навчала
І до бджілки, і до вітки,
До кожнісінької квітки.
В грядці квіти чорнобривці,
Стигли яблука на гілці.
Влітку кіт заліз на вітку,
А цвіркун співав всю нічку.
Як черешні достигали,
Всю увагу притягали.
Лиш до них сягало око,
Бо це було так високо.
Але мати завжди пильна:
Мудра, лагідна, всесильна.
Нам черешні рве, кидає,
Чесності, добра навчає.
Кожен плід, як намистинка.
Ой! Скотилася сльозинка!
Серце жаль стиска? Пробачте!
Я сплакнула. Ви не плачте.

ДОСІНЧУК ЛЮБОВ ОЛЕКСІЇВНА

Народилася 10.09.1965 року в селі Малий Ключів Коломийського району Івано-Франківської області. Живе і працює в місті Коломия кастелянкою в дитячому садку, кравчиня і реставратор старовинного жіночого одягу. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2020 року (№23 - №34).

ВЕСНА-ВЕСНЯНОЧКА

А весна -весняночка
По землі крокує,
Чарівна паняночка
Нам тепло дарує.
Від її тепла й любові
Розцвітають квіти
Й ніжні почуття у серці,
Як ж тут не радіти.
У садах всюди лунає
Серенада від пташок,
Й нашу душу зігріває
Сміх веселий діточок.
Весна сіє добро всюди,
Щоб були щедрі жнива,
Щоб в любові жили люди,
Щоб був мир, а не війна.

28.03.2025

МІЙ ВІТРЕ НАДІЇ

А ти летиш з-під зарева небес,
Несеш тепло й весняні мрії,
Легкий, щасливий і повен чудес,
Такий бажаний, мій вітре надії.
Ти несеш теплий подих землі,
Яка оживає й надихає нас всюди,
І радіють весні всі великі й малі,
Хочуть щастя і миру всі люди.
Зігрій, вітре, мою душу теплом,
Хай у серці любов розцвітає,
Й чаша життя наповниться добром,
А все зло і біда всіх нас оминає.

02.03.2025

МОЄ КОХАНЕ ЛІТО

Моє чарівне кохане літо
Вже душу мою відігріло,
Гарячою любов'ю оповило,
Світло й тепло в душу поселило.
Хоче, щоб щасливою я була
І любов у серці завжди берегла.
Красою неймовірною огортало,
Всі квіти землі мені дарувало.
Кохане літо з присмаком любові
І ніжним дотиком до серця.
Й такі п'янки обійми вечорові,
Де пристрастю переповнені відерця.

З захопленням вдивляюся у небо,
Краса неймовірна — очей не відвести.
В невидимому просторі стільки любові!
Так хочеться цю мить навіки зберегти!

05.07.2025

ЛІТЕЧКО РАДІЄ!

А моє літо-літечко радіє,
Із сонечком гайнули на ставок.
Там вітерець із хвильками фліртує
Й запрошує усіх у свій танок.
Сонце дивиться у водяне люстерце
І бачить там красиве сяйво й блиск.
Хвильки біжать із радістю у серці
До бережка, де вітерець припишк.
Ось починається веселе дійство,
Промінчики із хвильками біжать.
Та вітерець їх доганяє швидко
І нумо весело всі разом танцювать.
А моє літо-літечко радіє,
Як нічку зоряну так ніжно обійма.
Золотий місяць між зірками сяє,
І на землю спадає світанкова роса!

12.07.2025

СМУТОК ДУШУ ОГОРТАЄ

Як смуток мою душу огортає,
Сльоза солоні біжить по щоці.
Коли від болю серце завмирає,
Листи благання я пишу Тобі.
Так я відразу отримую розраду,
Переношу весь біль свій на папір,
Шукаю теж собі слушну пораду,
Проблемам всім наперекір.
Ти знаєш, що в моїм серденьку
І сили, й духу додаєш мені.
Мій люблячий небесний Батьку,
Мій Боже у небесній вишині!
Твої повчання з радістю приймаю,
З Тобою завжди всі мої думки.
В молитві низько голову схиляю,
Щоб славу й честь Тобі нести віки!

20.09.2023

ДУША ПОЕТА

Душа поета — це скарбниця,
Яку поезія тримає на плаву.
Чиста, як прибрана світлиця,
Я нею кожен день і мрію, і живу.
В душі поета слів розмай
Й великий спектр кольорів.
Читачу, з легкістю читай —
Любов'ю й серцем він творив.

Поезія — моя улюблена дитинка,
Яку я відчуваю навіть в сні.
Вона завжди леліана й любима,
Віддячує натхненням по всі дні.
Поезія — цілюща чистая водиця,
Яка продовжує моє життя,
Невичерпна в душі криниця
Дає мені надію й майбуття!

22.03.2023

Я ЛЮБЛЮ МОРЕ

Я люблю море — воно дивовижне,
Таке неосяжне і таке величне.
І незалежно, чи холодне, чи тепле,
Мені воно миле і дуже приємне.
Море моїх мрій дарує мені крила,
А кораблик надій має білі вітрила.
Так зачаровує його сила й краса,
Як зустрічаються хвилі і небеса.
Його грайливі хвилі котяться до мене,
Підіймаючи білі гребені з піни.
Мені так весело бавитися з ними,
Вони натхнення додають й снаги!

17.07.2025

ДУТЧАК ЛЮБОВ ПЕТРІВНА

Народилася 12.03.1961 року в селі Скопівка Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Працює в КП «Іванофранківськвітло». Лавреатка літературної премії імені Михайла Кучірки (поета, засновника і багаторічного учасника Спілки літераторів Коломиї «Суцвіття»). Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2022 року (№26-№34).

* * *

Хотіла сьогодні я тих привітати,
Хто в книги закоханий й любить читати,
Хто має багато книжок на полиці,
Той, мабуть, що знає усі таємниці.
Бо з книгами можна до зір долітати,
А ще океанських глибин досягати,
А скільки цікавого й мудрого в книзі,
Із нею мандрують в чудові круїзи.
Розумні думки ми із Книги черпаєм,
Є ті, хто вночі з нею спати лягає,
Тому нині Книзі я дякую дуже
І тим, хто до неї давно не байдужий.

ВІТАННЯ ФІЛОЛОГАМ

А Ви такі закохані у слово
І цю любов передаєте всім,
З Вами приємно так вести розмову,
Вітаю, друзі, нині з Вашим днем.
Передаєте далі ту науку
І мудрість сієте Ви по святій землі,
Назустріч простягаєте нам руки,
Тому на світі Вам нема ціни.
Якщо б не Ви, не вміли б ми писати,
Не прочитали б жодної із книг,
А я би вірші не могла складати,
Не існувала б зараз я без них?
То ж вдячна дуже, Вам уклін доземний
За той Ваш труд, Ви творите дива,
Живете Ви на світі недаремно,
Скажу сьогодні: честь Вам і хвала!
Здоров'ячка міцного і поваги
Від тих, кого навчаєте роки,
Любові, щастя і повік наснаги,
Поводирі Ви наші й Маяки!

* * *

*Присвячено діточкам,
які загинули від страшної атаки ворогів*

В скорботі нині вся країна...
Душа у кожного болить,
Бо є на те у нас причина,
Зів'яв невинний зовсім Цвіт.
Такі малесенькі сердечка,

В бутонах було їх життя,
Як пташенятка у гніздечку,
Бо ще летіти не пора...
Батьки хотіли, щоб щасливі
Малі кровиночки були,
Та вберегти їх не зуміли,
Убили клятї вороги.
Ну що зробили комусь діти,
Що так їх знищили умить?
Ніхто не хоче пожаліти,
Бо світ собі спокійно спить.
Чому б катів не засудити?
Ще мало доказів в нас є?
Невже це важко так зробити?
Чи досі фактів не стає?
Безжальні іроди, безбожні,
Здоровий глузд відсутній в них,
Не розумію, як так можна
На душу брати тяжкий гріх?
Ніхто нам в цьому не допоможе,
Біда чужа їх не болить,
Надія лиш на руку Божу,
Тільки вона нас захистить.

* * *

Тримайся, мила! Плакати не можна!
Ти чуєш? Прошу я тебе!
Я впевнений, що ти у мене мужня,
Ти зараз тил.... Тож бережи себе...
Так сталось... Вибач... Я не винуватий...

Що вас самих залишив на землі,
Що зараз ти за маму і за тата,
Що вам без мене свята там сумні.
Але повір, моя Чарівна Квітко,
Завдяки Богу, все переживеш,
Ти мусиш... Чуєш?
Ти, немов та нитка, сім'ю ведеш,
Її не розірвеш.
Здаватися немає в тебе права,
Потрібно вчитись жити так, як є,
Собою я наш рід увесь прославив,
А ти сім'ю підтримуй, Серденько моє.

* * *

Якби хтось знав, як скрипку цю болить,
І як у неї часто струни рвуться....
Та вона грає.... Музика звучить....
Якщо до струн тих пальці доторкнуться.
Лише не кожний здатний на таке,
Щоб відтворити те, що в її серці.
А змінюють мелодію роки,
Але, на щастя, скрипка не здається.
І хоч сумна мелодія бува,
Любов і почуття в ній не зникає,
А це тому, що скрипка є жива
І світ навколо себе відчуває.

* * *

Стоїть матуся й слухає весну,
І що вона цікаво відчуває?
Та, звісно, свою душу голосну,
Здається, на весь світ душа ридає.
А серце що? Пекучий в ньому біль,
Ніякі ліки вже не допоможуть,
В волоссі видно сиву заметіль,
Усе навколо маму цю тривожить.
Свого синочка втратила вона,
То зараз всі чужі їй рідні стали,
В одну сім'ю їх об'єднала ця війна,
А щастя особисте у них вкрала.
Коли побачить в хаті побратимів,
Здається, що синок її прийшов,
Так тепло поспілкується із ними,
І ніби рану залікує шов.
Та й побратими зразу зрозуміють,
Коли згорьованих побачать матерів,
Лише вони їм співчувати вміють,
Хоча в мовчанні... Бо немає слів....
А мати ця пригорне до серденька,
Проникне в кожну душу молоду
І запитає хлопців потихеньку,
Коли її провідати прийдуть.
Буде на них чекати з нетерпінням,
Розраду і пораду в них знайде,
Бо лиш вони і Бог її спасіння,
То ж при такій підтримці не впаде...
А ми молитви свої подаруймо,
Попросим Бога, щоб додав їй сил,
Як б'ється її серденько, відчуймо
І добрим словом затамуймо біль.

* * *

*Хоч давно вже не маю випускників,
але вірш написала. Побачила, що
сьогодні в багатьох школах свято
Останнього дзвоника і захотілося
повернутися в минуле....*

Кружляють нині в небі журавлі
І пташенят з гніздечка випускають,
А в школі нашій любі вчителі
В широкий світ дітей благословляють.
Ці діти схожі так до пташенят,
Бо мусять вже самі якось літати,
Допитливістю очі їх горять
І так бажають більше щось пізнати.
Та в декого ще крильця замалі,
Не відросли і зовсім не зміцніли,
Так важко відірватись від землі,
Тримає їх батьківська пуповина.
Та час прийшов, здійматись треба в вир,
Тож вдячність Вам, шановні педагоги!
Ви їх Маяк і їх Орієнтир,
Та вказівник на правильну дорогу...
Тому я тут від імені батьків,
Хочу спасибі від душі сказати,
За те, що прикладали скільки сил,
Зуміли всього доброго навчати.
Дай, Божечку, здоров'ячка усім,
І пробачайте юних вихованців,
Хай щастя прийде нині в шкільний дім,
І сонце посміхається Вам вранці.

* * *

Не люблю я себе рекламувати,
Хоча ви заперечите мені,
Бо скажете, а вірші виставляти,
Хіба це не реклама твоя? Ні?
Ні! Писати далі буду...
Допоки б'ється серденько мое
І не боюся ваших пересудів,
Бо кожний робить на землі своє.
Багато хто пишається красою,
А хтось кар'єри на землі здобув,
А я стараюсь бути лиш собою:
Проста, але із морем почуттів.
Люблю людей, поезію, природу,
Стараюсь добро у світ нести,
Але найбільша моя насолода,
Коли слова набрали висоти.
А саме, коли їм надали крила,
Там народилась музика жива,
Тоді, повірте, я стаю щаслива,
Бо голос у словах почула я.
Мені приємні ваші вподобання
І, звісно, після них коментарі,
А коли пишу комусь привітання,
Від цього легше робиться мені.
Пишу я не для того, щоб хвалитись,
Щоб рахувати кількість голосів,
Душі даю своєї вам напитись
Й посмакувати ніжних почуттів.
Без віршів жити далі я не можу,
А як вони піснями зазвучать,
Тоді мені здається, що я схожа
На тих пташок, що в небесах летять.

КНИЖКО БОГДАН КІНДРАТОВИЧ

Народився 04.03.1947 року в селі Корнич Коломийського району Івано-Франківської області. У віці 5-ти років сім'я переїхала в Коломию. Там закінчив восьмирічну школу №3 та середню школу робітничої молоді №1. Працював художником-оформлювачем на підприємствах міста. І лише з 1999 року живе в Ковалівці. Член Міжнародної асоціації художників України та Спільки художників «КОЛО-МИ-Я», поет. Автор понад півтори десятків книжок. Активний учасник благодійних аукціонів на підтримку ЗСУ. Лавреат літературної премії імені Михайла Кучірки та Леся Гринюка. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2014 року (№14 - №34).

ЗАСІЄМО ЗЕМЛЮ ЛЮБОВ'Ю

Хотів би я засіяти
Всю землю любов'ю,
Та москалі заливають
Україну кров'ю.
Люди мріяли щоденно,
Щоб у щасті жити,
Тепер мусим у Господа
Миру нам просити.
Та що миру? Перемогу
Треба здобувати,
Бо без неї Україну

Нам не збудувати.
Засіваєм потом землю,
Хай всім людям родить,
А проклятих москалів
Най вона не плодить.

В ДУШУ ПРОТЯГОМ ВІЙНУЛО

В душу протягом війнуло,
Війна підкралася до нас,
Життя, як дишло, тягне сили
І нас шмагає повсякчас.
Над нами хмари позвисали,
Така якась журба в мені,
А за вікном дуби шепочуть,
Нагадують ті гарні дні.
Берусь за пензлик і малюю,
Природа манить — вже весна.
Ціную кожен день прийдешній,
Чи буде завтра? Хто це зна?

* * *

Я не хочу повертатись
В дні, коли весна буяла.
Вкрита росами вона
І зірка ясна нам сіяла.
Та все ж згадались оті дні
І серденько моє забилось,
А сонце ясне, як колись,
Ще так яскраво нам світило.
А зорі падали в траву,

Освічуючи рясні роси,
І я закохано вдивлявся
На ті, заплетені ще, коси.
А весна таки буяла,
В юність цвітом зацвіла,
Та я думками повернувся,
Щоб знову поруч ти була.

* * *

Дружина вийшла за поріг
І сіла на причілок біля хати,
А я думки ще висловить не зміг,
Мені уже не в силі їх тримати.
Ще не перейшов у серці щем,
Думок багато просяться на волю:
Чого ж ти, Українонько моя,
Занапастила свою долю?
Над нами зловісна тишина,
Заплакала верба, розколота снарядом,
Нависла вселенська німота,
Порушена раптово кулями і градом.
Таке життя, живем, як в круговерті,
Пронизує давно у серці біль,
Москаль не може зупинитись
І підсипає в рани чорну сіль.
Отак думки зібралися в намисто,
Дружина Вервицю Святу перебира,
В молитві просить Перемогу Україні...
Що буде завтра? Всевишній тільки зна.

* * *

Горить Україна моя —
Вона завжди: моя і твоя.
Хай згине навіки
Та клята орда,
Що нищить, плюндрує,
Аж стогне земля.
Та прийде той час,
Що воскресне вона,
Відродяться доли, ліси і поля.
Незалежною стане
Від гніту кремля,
Цвістиме країна МОЯ І ТВОЯ.

* * *

Земля тримається за небозвід,
Нема тому почину,
А я їду за ними вслід
І десь-не-десь спочину.
Ген-ген іде весна
Із примхами погоди,
Та радість переповнює серця,
Не дивлячись на всі незгоди.
Чарівна веснонько-весно,
Пройшла через всі прогнози,
Переборола на своїм шляху
Вітри, сніги й морози.

* * *

Я завжди з тобою —
Ти, як мак, розквітла.
Країна в молитві
Тягнеться до світла.
Важко нам зірвати
Пути віковії,
А за нами правда
І з нами надії.
Воїн наш незламний
Потопив есмінець,
Бо кожен сміливець —
Справжній українець.
Рідна наша земле,
Скарбе наш безцінний:
«Слава Україні!» —
Цей клич наш незмінний.

ПАМ'ЯТІ НАШИХ ОДНОСЕЛЬЧАН, ЯКІ ЗАГИНУЛИ НА ЦІЙ ВІЙНІ

СТРАЖНИКУ ВОЛОДІ

Він, як живий, думками
З ним ми розмовляєм,
Хоч і життя його вже десь
У місячнім серпанку.
Володя дивиться на нас із висоти,
Поки не впали зорі спозаранку.
Хто би що не говорив,
Він допомагав усім охоче,
І дотепер він ніби серед нас,
Його тепло ще душу нам лоскоче.
Вишитий рушник, поверх портрета,
Барвистими шовковими нитками.
Він, як живий, лиш чорна стрічка
Нагадує, що він уже не з нами.
Кожен, хто поліг за Україну,
Я думку цю з молитвою читаю.
Напевно, воїнів усіх Бог сам узяв
І помістив серед святих у Раю.

МИКОЛІ МОРОЗЮКУ

Пишу посмертного листа,
Та цього вже тобі не треба.
Душа полинула увись,
Туди, далеко — аж до неба.
Для нас, Миколко, ти — живий
У спогадах і, навіть, в мріях.
Журба залишилась у нас,
Сльоза затрималась на віях.
На небі стало більше Янголом одним,
А на землі додалася могила.
Сивіють з горя матері,
Терпіти біль уже не в силах.
Наш Миколка, він — Герой!
І з неба він все бачить і все чує,
Та разом з нами, мабуть, теж
Над лихом цим горює.
Країну нашу нищить ворог,
Вона не та, що була колись.
Ти, сину, ближче там до Бога,
За Україну помолись.
Схиляють голови у шані
Твої друзі, рідні, земляки.
Ми зробимо усе для того,
Щоб було так, як мріяв ти.

КОСЮК ГАННА ІВАНІВНА

Народилася 10.11.1960 року в селі Молодятин Коломийського району Івано-Франківської області, де й проживає і працює бібліотекаркою. Авторка чотирьох поетичних збірок. Лавреатка літературної премії імені Михайла Кучірки. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2020 року (№22 - №34).

ОБІЙМИ МЕНЕ, ВЕСНО

Обійми мене, весно,
Як у юних літах,
Щоб серденьком відчула
Дотик твій на устах.
Щоб душа милувалась,
Як колись, в сяйві літ –
Чи то так вже здавалось,
Чи то інший був світ.
Пригорни мене, весно,
Сумувати не дай.
У травневім розмаю
Ту веснянку зіграй,
Що колись вечорами
У вишневім саду
Враз мене чарувала
Таку ще молоду.

О! Не дай мені, весно,
Десь забутись на мить.
Пробуди сонну думку,
Хай радіє, не спить.
Поцілуй мене, весно,
Рясним дощиком вмий,
Посміхнись первоцвітом,
Теплим сонцем зігрій.
Подаруй мені, весно,
Юних спогадів звій.
О, життя, ти прекрасне!
Лиш його зрозумій.

25.04.2025

О ЮНІСТЬ МОЛОДА, ЧАРІВНА

О, юність молода, чарівна!
Тендітна, світла, золота,
Куди ж звернула ти, царівно,
Де загубилась, дорогà?
Чи ж я тебе не шанувала,
Чи посмішкою не цвіла?
Чи радості не уділяла —
Чом же ти поруч не ішла?
На перехресті зупинилась,
Злегка рукою повела,
Мов заповіла, щоб молилась,
Щоб доленька не підвела.
І я крізь сонце, холод, спеку,
Зелені трави і стерню,
Несу у світ, мов той лелека,

Вже літо й осінь золоту.
Та в мареві сонної ночі
Мені явилася ти знов...
Як любо посміхались очі,
І ніжністю квітла любов.
Весняний цвіт вві сні голубив,
Розкішний запах дарував,
Казковий світ мене не нудив,
Щось неповторне малював.
Та хвилику усе майнуло,
До старості — один лиш крок.
О, юносте, прекрасна, мила,
Жаль, неповторний твій урок.

26.04.2025

КРИНИЦЯ МАМИНОГО СЕРЦЯ

Сплітаю з спогадів вінець,
Струмком тихеньким думка ллється,
А мені душу солодить
Криниця маминого серця.
Ловлю дитинства промінець,
Де стільки маминої ласки,
Де кожна мить дає взірець,
Життя малюють диво-краски.
В маминій посмішці ясній
Я пізнавала щирість й теплоту.
Кланяюсь, мамочко, Тобі
За ту любов безмежну й доброту.
В Твоїх натруджених руках
Мої долоньки біль знімали,

Читала я в Твоїх очах,
Яку Ти радість відчувала.
А роки йшли, час пробігав,
В житті мене Ти всьому вчила.
І хто б мене бува спитав —
Мені матуся дала крила.
В приємних спогадах весна
Стежиною в минуле в'ється,
А мені душу зігрів
Криниця маминого серця.

09.05.2025

ЛЮБОВ'Ю КВІТНУТЬ ВИШИВАНКИ

В краю Карпатським солов'їнім
Файно танцюють гуцулянки.
Де так, як в нас на Україні,
Любов'ю квітнуть вишиванки?
В кожнім узорі — відблиск долі,
Вишитий в різних кольорах.
Як все підібрано доволі
І радість сяє на очах.
Чудовий настрій, світлі мрії,
Щиро дарують покутянки.
Лиш тільки в нас на Україні
Любов'ю квітнуть вишиванки.

15.05.2025

БУЛИ МИ ТАМ...

Булò ми там, куди нас кликав час,
Де все від вибухів палало,
Де доля вибирала більшість з нас,
Й життя в руїнах погасало.
Де до кісток проймав всіх жах війни,
І на очах трьохсоті помирали,
Де в окупованих місцях отих
Двохсотих з болем залишали.
Як серце рвалось, плакало, пекло,
До божевілля доходило,
Нічим зарадити вже не могло
І виходу не знаходило.
Ой, скільки цвіту нашого лягло
По напрямках із Півдня й Сходу?!
Та пропади вже прóпадом війна
З насінням прóклятого роду!
Булò ми там, куди нас кликав час,
Де життя з смертю коливалось,
Де вже надія покидала нас,
Та сила волі не здавалась!

23.05.2025

БАРВИСТЕ ЛІТО НА ПОРОЗІ

Барвисте літо на порозі
Весноньці оду виграє.
Травень прощально вже в дорозі
Всі права червню віддає.
Дарує рай лісів зелених,

Розкішний вид квітучих трав...
– Продовжуй челендж, любий брате,
Саме твій час уже настав.
Всміхнулось літечко ласкаво,
Весну з любов'ю обняло.
– Ти не сумуй, світись яскраво,
Рік пробіжить, як не було.
Літа минають в круговерті,
Все віддзеркалюють своє.
І кожен місяць славний, в тренді
Красу свою змальовує.

25.05.2025

СЛОВО РІДНЕ, ТИ МЕНІ ВІД БОГА

Слово рідне, ти мені від Бога!
З тобою я крізь все своє життя,
Мов словесна вишита дорога
Стелилась в різні часи буття.
Слово рідне, ти мене голубиш,
Відкриваєш світлі почуття,
У душі думки квапливо будиш,
Пєстиш, мов маленькеє дитя.
Слово рідне, ти мене навчаєш
Крізь призму довгих неповторних літ,
Мов тепло у серденько пускаєш,
І любов'ю повниться весь світ.
Слово рідне, ти мені даруєш
Щасливі миті, зустрічі ясні.
Знаю, ти і долю розмалюєш
І мені явишся уві сні.

Слово рідне, ти мене тривожиш,
З трепетом лягаєш на папір,
Мов до неба руки щиро зводиш
І благаєш: «Згинь від нас, вампір».
Щоб земля ввінчалась мирним духом,
Й мова рідна залунала звідусіль,
І лилася милим дзвінким звуком,
На добро благословила хліб і сіль.
Слово рідне, ти мені від Бога!
Ти мого народу оберіг,
Для душі найвища нагорода,
Мудрістю овіяна з доріг.
О, слово рідне! Мово рідна!
Ти неподільна в нас, єдина і свята.
Володарко всіх поколінь, привітна,
З тобою квітне Вкраїна моя!

21.02.2025

ХАЙ НАША ДОЛЯ КВІТНЕ

Все буде так, як Бог велить,
Хоч як життя вкрай гіркне.
Під дзвони Великоднії
Хай наша доля квітне.
Хай земля наша свята
Змете з лиця ворожий дух.
Молим й благаєм: «Боже наш! —
Почуй молитви наші вслух.
Хай з чистим Світлим Воскресінням
Настануть мирні гожі дні.
І хай за Божим повелінням

Лунає гасло: «Шлюс* війні!»
Крах окупантам-ворогам,
Проклятим ще від роду,
Противникам кількох століть
Українського народу.
Зміцни, Боже, захисників,
Героїв наших смілих.
Хай перемога обійме
Й великі переміни.

20.04.2025

* кінець

КОСТЮК ЛЮБОВ БОГДАНІВНА

Народилася 07.05.1981 року в селі Корнич Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Радіотелефоністка. Героїня радіотелепроекту «Унікальна людина» (27.09.2024). Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2023 року (№29 - №34).

* * *

Гірко плаче калина, течуть сльози рікою,
Діти гинуть сьогодні у нерівному бою...
Гірко плаче калина, бо кричати не вміє,
Не говорить червона, але все розуміє...
Гіркота проникає у болючії рани,
Так болить, серце коле, та боліти не стане.
Гіркота проникає та пече зсередини,
Гине цвіт, гинуть діти, гинуть цілі родини...
Гірко плаче калина, гілочки опустила,
Почорніли вже грона, на могилі могила.
Гірко плаче калина та листочків не має,
Пече сонце із неба, вітром не повіває...
Пече сонце із неба, воно зовсім не гріє,
Запікаються рани, кров червона жевріє.
Пече сонце із неба, прийшла люта година,
Кат катує, вбиває, а яка є провина?
Гірко плаче калина, лиє сльози дощами,
Не пригорнеться син до своєї вже мами.
Гірко плаче калина, її серце розбите,

Зі сльозами кричить: «Діти мої, ой діти...»
Зі сльозами кричить, та ніхто не почує,
На коліна паде, та ніхто не врятує.
Зі сльозами кричить: «Боже милий, помилуй»...
Не червона уже, опустилися крила...
Гірко плаче калина, течуть сльози рікою,
Діти гинуть сьогодні у нерівному бою...
Гірко плаче калина, бо кричати не вміє,
Не говорить червона, але все розуміє...

* * *

А він такий ще молодий
На фото зовсім він дитина.
Лиш жити, легеню, тобі,
Та не побачить мати сина...
А він такий ще молодий,
Злітає усмішка яскрава.
В сльозах, у болю та журбі,
Стрічає сина нині мама...
А він такий, ще молодий,
Здійснив політ у синє небо.
Нагрудні знаки на труні,
Хіба комусь це зараз треба?..
А він такий, ще молодий
Йому б гніздечко своє вити...
І б'ються в стріху ластівки,
До хати люди носять квіти.
А він такий ще молодий,
Словами важко описати.
Стікають сльози на папір,
Що відчуває зараз мати?..

* * *

Не цурайся дому свого,
Хай він буде не таким...
Не таким, як ти хотіла,
Та навіки це твій дім.
Не цурайся роду свого,
Бо цей рід твоє життя,
Хоч бувають і тривоги,
З ним іди ти до кінця.
Не цурайся батька й мати,
Бо дали тобі життя,
Будуть завжди обіймати,
Хоч і виросло дитя.
Не цурайся днів прожитих,
Бо найкращі є вони,
З ними будеш вічно жити,
Безкінечно, без біди.
Не цурайся ти нікого,
Як би важко не було,
З Богом у легку дорогу,
Хай там буде лиш добро.
Не цурайся ти країни,
Там, де нині ти живеш,
Розправ плечі міцно-міцно
Та неси свій тяжкий хрест...
Не цурайся дому свого,
Хай він буде не таким...
Не таким, як ти хотіла,
Та навіки це твій дім.

27.05.2025

ПРИСВЯТА ТАТОВІ

Пишайся мною тепер, тату,
Я досягла нині багато,
Я добре вмю вже писати,
Та зошити не буду рвати...
Я досягла твоєї цілі,
Та марні мої вже надії,
Я досягла, та зовсім пізно,
На мене дивишся ти грізно...
Могла б тобі вірші читати,
Та я не маю більше тата...
На камені мій нині вірш,
Ціна його – маленький гріш...
Ціни йому зовсім немає,
Бо його тато не читає...
Та що й читати, він сумний,
Нестерпний біль, такий нудний...
Я досягнула твої цілі,
Та ці вірші мені не милі...
Слова на камені стоять
Чотири роки і мовчать...
Чотири роки ми без тебе,
Та я пишу і без потреби.
Але пишу, бо ти хотів,
Не вистачає просто слів...
Чотири роки, довгих роки,
Де біль панує та неспокій,
Чотири роки, як ти там,
Де вічний спокій й світлий храм?
Ти прилітай хоч на хвилину
Та обійми свою родину,

Вві сні тобі я прочитаю
Про щось прекрасне, так бажаю...
Хоча прекрасного і мало,
Країна плаче, застогнала...
І камінь каменем вкриває,
Може й там краще, а хто знає?

* * *

Житомир...Ні, це не картина...
В страшній реальності людина,
Вогонь і смерть, нема поради,
А з неба б'ють нещадно «гради»...
Житомир... Жах, пітьма і біль,
Тут нападають звідусіль,
Тут сморід, пекло і тривога,
Дорога стелиться до Бога...

Дорога в пекло, а чи в Рай,
Заплющуй очі, вибирай...
Тут смерть стоїть і гучно дише,
Куди, правіше чи лівіше?
Ущент стоїть розбита хата,
У ній немає більше тата...
А поряд друга догорає...
«Мамо, ви де?» – синок гукає...

Позаду третя ще горить,
Згорають діти у цю мить...
Тріщить усе, по швах тріщить,
А світ мовчить, просто мовчить...

Прокинься, світе, досить спати,
Тут гинуть люди, палять хати.
Прокинься, світе, чи глухий?
А чи байдужий, чи який?

Прокинься, світе, подивись,
Нема тут щастя, як колись...
Нема дітей, людей немає,
А Україна догорає...
У тебе добре, я радію,
Та подивись, як тут я млію...
Не чуєш, світе, добре спиш,
А я ховаюся, як миш...

В брудних й сирих сиджу підвалах,
Знову бомблять і знову спалах...
Спи, світе, що тобі лишилось,
Тобі таке певно й не снилось...
Житомир... Ні, це не картина...
В страшній реальності людина.
Вогонь і смерть, нема поради,
А з неба б'ють нещадно гради....

25.05.2025

* * *

Кричіть про Сумщину, кричіть,
Та чиєсь серце підірвіть,
Кричіть так голосно, благаю,
Бо як кричати, вже не знаю...
Кричіть про нашу Україну,

Нехай живе, нехай не згине.
Кричіть про наших діточок,
Бо це жахіття, справжній шок...
Кричіть про воїнів, що в полі,
Кричіть про тих, що у неволі.
І про жінок наших кричіть,
Вони ж живі, їм треба жить...
Кричіть, прошу, лиш не мовчіть,
Нехай цей крик усі почують,
Знімайте шкіру свою ви,
Нехай в ній інші заночують...
Той, хто у ній не побував,
Не зрозуміє, не порадить.
Той, хто у ній не побував,
То посміхнеться, навіть зрадить...
Кричіть, а може і мовчіть,
Бо крику нашого не чують,
Байдужість у чужих очах,
Навряд чи нас колись врятують...

* * *

А ти втомився, кажуть, світе,
Тут за прилітами приліти...
А ти втомись від наших сліз,
Вже не важливо, хто приліз...
А ти втомився, так, я вірю,
Колись десь навіть розумію...
А ти втомивсь, а чи привик,
Іде на кров проклятий бик...

А ти втомився, так, я знаю,
Бо ця війна іде без краю,
А ти втомивсь, не твої діти,
Не твої люди та приліти.
А ти втомився вже давати,
Бо що із цього будеш мати?
А ти втомивсь, бо це копійка,
Тут гине Дмитрик та Марійка...

А ти втомився, нас забув,
Просто ногою тіло пнув...
А ти втомивсь, вже забагато
Стару нам техніку давати...
А ти втомився, та дарма,
Пройде він нас і раз, і два...
А ти втомивсь, на три у тебе,
Тоді й не буде вже потреби...

А ти втомився, Боже мій,
Не будь байдужим та не стій...
А ти втомивсь, ну що сказати,
Я хочу криком лиш кричати...
А ти втомився, відпочинь,
Бо ми не в силі вже й просити...
А ти втомивсь, важко, мабуть,
Просто нічого не робити...

* * *

Коли поезія торкається душі,
Душа, неначе квітка, розквітає,
І всі слова, що пишу чи читаю,
Відлунням серце зігривають ...
І вже дощі похмурі — не завада,
І вже сирени крики — не страшні:
Душа словами із людьми говорить,
Слова, як воїни в бою, стійкі ...
Коли поезія торкається душі,
В словах любов земна, а чи тривоги,
Душа через слова говорить з Богом,
Вимолює Україні Перемогу ...
Поезія — це вища нагорода,
Що обраним судилася Згори,
То ж бережимо цей безцінний дар!
Хай буде щедрою словесна ця дорога ...
Хай буде слово обраних, як криця,
Хай стане суттю й змістом їх життя,
Нехай приносить радість і надію
І стане кращим все людське буття...

САВ'ЮК ГАННА ІВАНІВНА

Народилася 22.10.1962 року в селі Матеївці Коломийського району Івано-Франківської області, де й проживає і працює в місцевій гімназії вчителькою української мови та літератури й об'єднаного мистецтва. Поетеса. Авторка одної поетичної збірки. Лавреатка літературної премії імені Михайла Кучерки. Учасниця альманаху Джерельні дзвони з 2020 року (№23 - №34).

З ДНЕМ ЖУРНАЛІСТА

Еліні Гоян присвячується

Нелегку дорогу обрала в житті —
Писати про все наболіле,
І права не маєш схибити з путі,
На яку так ступала несміло.
Правдиво і чесно висвітлюєш ти
Все те, чим живе Україна,
Як гинуть в боях її дочки й сини —
Напиши і про них неодмінно!
Я впевнена, Елю, що навіть тепер,
Коли ці рядочки мої прочитаєш,
Ти з правдою підеш на БТР (бетеер)
І гострим словечком його... доконаєш!
Тому я сьогодні бажаю тобі
Нести правду між люди високо,

Не ламають тебе хай дороги важкі —
Ти покликана жити й творити однако!
Успіхів, рідна, і здійснення мрій,
Легких тобі буднів і творчих доріг,
І тільки щасливих в роботі подій,
Щоб Господь завжди помагав і беріг!

06.06.2025

ВІТАННЯ МАРІЇ БОЄЧКО

Хай вітання будуть щирі
У цей чудовий день весни.
Живіть у радості та мирі,
Живіть у щасті без війни!
І хай стежиночка життєва
Буде легкою, без тривоги,
Хоч наша зустріч є миттєва,
Але розділена на двох.
Нехай біленьким цвітом вишня
Пригорне Вас своїм теплом
І хай із неба сам ВСЕВИШНІЙ
Віддячить Вам за все добром!
Хай будуть зустрічі цікаві
З талановитими людьми,
Ви не шукали в віршах слави —
Ви ними марили й жили!
Тому бажаю, як подрузі,
Ще довгих і щасливих літ.
А та зозуленька, що в лузі,
Вам накує життя без бід!

15.05.2025

НАША ДОЛЯ

Якщо дивитися реальності в лице
І говорити усю правду в вічі,
То розумієш, що життя одне
Й не проживеш його ніколи двічі.
А ми живем тепер у такий час,
Де на вагу у нас хвилинка кожна.
Цей світ наповнюйте любов'ю про запас,
Бо жити нам по-іншому не можна.
Люблю, надіюсь, вірю й знов люблю,
Тривожуся, що й сон мій пропадає.
А як згадаю про страшну війну,
То сльози ллю і молюся без краю.
Судилась нам та доленька гірка,
І кожен п'є свою із неї чашу.
Як боляче, що ноша ця важка
Дісталась дітям і онукам нашим.
Як би хотілось цей змінити світ
На світ добра, світ миру і любові,
Як би хотілось свій прожити вік
Без воєн, без тривоги і без крові!
Щоб діти повернулись до батьків,
Що віддавно чекають їх з дороги,
Щоб кожен матір і любов зустрів,
І тишу не порушував сигнал тривоги.
Щоб серце сиріт, вдів і матерів
Не обливалось кров'ю спозаранку,
Щоб гул ракет, «шахедів» не будив
Натомлену матусю на світанку.
Вона одна в молитвах берегла
Свого синочка, що давно не вдома,
Навколішки молилась до Христа,

Аж поки не спіткала її втома.
Тому благаю всіх, в кого душа жива
І сильне серце ще у грудях б'ється,
Нічого не вартує ні гроша,
Як та любов, що в матері у серці!

03.07.2025

ПРИСВЯТА ТАТОВІ

Принишки Ваші інструменти,
Ніхто їх в руки не бере.
Не цінували ті моменти,
Які життя нам подає.
Не змочить ноги у садочку
Холодна, ранішня роса.
Позаростали вже слідочки,
Стоїть неклепана коса.
В куточку тихо причаїлись
Сокири, кельма й «мастерок»,
СапИ без Вас всі потупились
І не клепає їх ніхто.
Нема лози вже біля хати,
З якої кошики плели.
Їх вже лишилось небагато,
Їх бережу, бо в них – це Ви!
Це Ваша праця до пів ночі,
Це рідні руки в мозолях
І аж потріскані до крові,
Це Ваш важкий життєвий шлях.
Не будить вже ранкову тишу
Дзенькіт важкого молотка.
Я в пам'яті повік залишу
Всі миті Вашого життя.

10.07.2025

ПАМ'ЯТЬ В ЮНІСТЬ ПОВЕРНУЛА

Хоч на мить повернути б мені
Ті світанки, що вдвох зустрічали.
В мене серце ще й досі щемить,
Бо ми долі своєї не знали.
А вона нам дала свій урок —
Не судилося бути сім'єю,
Та педколедж збирав нас удвох,
Й знову юність горіла зорею.
Той погляд прекрасних очей,
Дотик рук такий ніжний і рідний,
І злились в поцілунку уста,
А був день тоді дуже погідний.
Запах кави і смак твоїх уст
Я ковтаю з жадобою в серці,
І не раз ще туди повернусь,
Де щастя для двох були повні відерця.
Де, здавалося, світ обернувся для нас,
І звучала мелодія вальсу знайома.
Твій бархатний голос в душі не погас —
Мою душу він гріє у школі і вдома.
Хоч на мить повернути б мені
Ті миті щасливі з тобою,
Ті очі найкращі й такі осяйні,
Що п'янку впивались з любов'ю.
Та знаю: нема вже туди вороття,
Лиш пам'ять невпинно пульсує і б'ється,
Бо ти за межею, ЛЮБОВЕ МОЯ,
Але вічно залишишся в моєму серці!

03.08.2025

САША РУТА

Народилася 17.05.1977 року в селищі Яблунів, що на Косівщині Івано-Франківської області. Живе і працює в місті Коломия. Поетеса, художниця. Власниця салону вишиванок «Рута». Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2024 року (№31 - №34).

* * *

Не рухай те, що гоїлось вічність,
Нехай буде за сімома замками,
І не впускай туди свою наївність,
Не виривай дроти з душі кусками.
У карми всюди проросло коріння,
Воно вже задушило тонке горло,
На ніздрі падало тупе каміння,
І реготало з глузду дике коло.
Неволя вільною тоді буде здаватись,
Коли не розірвеш дебільні шрами,
Замок вже заржавів, пора признатись.
Не так все страшно. Кровоточать рани.

01.06.2025

* * *

На тлі надуманих історій
Я не шукаю більше дива,
Немає зламу траєкторій.
На полотні наступне читиво.

Знайшла уже, більше не хочу,
І що робити з цим, не знаю.
Я бачила колись пророче,
Від нього душу розриває.
Чи моя свічка вже згоріла?
Чи зник сьогоднішній терпець?
Я жила вперто, як уміла,
І це початок, не кінець!
На тлі потоку трансформацій,
З'явився на картині слід.
Вона вже інша. Без овацій.
Природна — як полин і мід.

09.06.2025

* * *

Не ображайте нікого,
Бо силі думки бути.
Мовчання — шлях німого,
А жало — клин отрути.
І потім надто пізно,
Минулого немає.
Майбутнє досить різне,
Теперішнє зникає.
У кадрах кінострічки
Сліпий не бачить раю,
У полум'ї зі свічки
Його життя згорає.
Енергія безсмертна,
У снах існує диво.
Сторінка перетерта,
І ліками є читиво.

10.06.2025

МІЙ ПОСТ

Усі ми єдине ціле... Життя — це дивна штука, підсвідомість також. Звичайно, що розказувати все про себе я не буду і не збираюся це робити. Було різне в моєму житті — добре, погане... Було і таке, з чого я не можу розгребтися ще до тепер... Була правда і була неправда. Були і є бесіди, плітки та шарахання від мене... Всім подіям та людям в своєму житті я вдячна за досвід.

Я вважаю, що кожна людина має розвиватися на духовному рівні. Ті експерименти, які я проводила і проводжу над собою, дають впевненість говорити про неймовірно потужні можливості нашої підсвідомості. Та все так не було... Були моменти «бомжування», такого запущеного і «смердючого» стану, хвороб і знищення себе, що дивно, яким чином можна було з того вилізти. Наслідки залишилися... Та в житті можливо все. Тому...

Життя красиве... Можна до нього прислухатися, і не чекаючи смерті і «вишеньок» в саду, виправляти помилки та змінити все в кайф і почати нарешті розвиватися. Радіти кожному дню і побачити навколо диво... Як це можливо при даних умовах та зовнішній ситуації, війні та корупції? Повірте, можливо! Більше на дану тему не говорю. Далі...

Душа має співіснувати з тілом для гармонії. З висловлюваннями, що головне душа, а тіло не має значення, я не згідна. Бо це оболонка, яка нам дана. У кожного вона різна. Та, як би правильно і коротко пояснити... Тіло треба тримати в тонусі також. Мені зараз 48 років. Вік свій не приховую. Для чого? Параметри, як книжка пише. Я їх зробила сама. І все так не було... Це не генетика (хоча їй вдячна також) і не просто так. Це щоденна ментальна, розумова та фізична робота, спорт. І не правда, що не вистачає часу. Він є в достатній кількості.

Кайфуйте від життя, спілкуйтеся з тими людьми, які не тягнуть вас вниз, а спонукають до розвитку! Уникайте негативу, не звертайте увагу на осуд. Випромініуйте та віддавайте в простір ту енергетику, яка надирає! Наповнюйтеся та будьте наповненими! Живіть!

* * *

Де є межа відрізка гри?
Де лінія розмітки стопу?
Це правда, що карма згори
Змиває лід крутим окропом.
Що так — не так, чи так — то так?
Придумане стає не грою.
І вже уява — це не знак.
Це вже реальність, що зі мною.
Тому життя — це гра, чи ні?
Бо штора привідкрила сцену.
І так, що лід топивсь в мені.
А я ступила на арену.

* * *

А я не знаю, для кого це митарство,
Може для чогось, може для мети?
Бо це не моє, не моє це царство,
Не так раніше мала я рости.
Не моє це буття, не мої кадри,
Не мій це фільм, не моє це життя,
А я так хочу відчувати фарби,
Щоб не було вже більше вороття.
Щоб не було питань, чи мені бути,
Бо це кохання не дає відзнак.

Є просто ми. Є ми і є отрута.
І є життя. У барвах без клоак.

* * *

Коли у мрії лікуються крила,
Назад вже дороги немає.
Міцна безмежність і сила
В коріннях нутра проростає.
І падають в прірву всі маски —
Не я, не мій голос, ні очі,
Душа адекватна в поразці,
Бо світлом насичені ночі.
У кроках вирує натхнення,
Любов так потужно штовхає,
Що шляхом летить сокровенне,
Воно мою мрію кохає.

* * *

Я повертаю собі свою силу.
Помста була надто жорстокою.
Холодом серце моє скопилось,
Стала душа без душі одинокою.
Я повертаю собі власні крила,
Вони мої, примотаю до тіла.
Ноги, пробиті на гострі вила,
Кроками йдуть, як би я не хотіла...
Я повертаю собі натхнення,
Воно німе і крикуче — дике!
Я повертаю своє, сокровенне!
Взуваю на стежці мої черевики!

* * *

Так хотіла би стати квіткою,
Може рутою, чи шипшиною.
Та я жінка з душевною міткою,
Із суцільною, не половиною.
Між мовчанням і криками хаосу,
Між проривом в енергію вічності
Мої терна зав'язані атласом,
А колючки народжують цінності.
Я не прагну ні руху, ні спокою,
Тільки ріст може стати довірою.
Не вертаюся задніми кроками,
Бо насичена повною мірою...

* * *

Є межа, після якої немає межі.
Тоді нога переступає через дріт.
Збираєш в серце всі свої ножі
І викидаєш геть смердючий ґніт.
Незрима сила — це і є любов,
Вона горить і ріже, та не тліє.
В емоціях жива у жилах кров,
І я живу! У крилах мої мрії.

СМЕТАНЮК ОКСАНА БОГДАНІВНА

року (№30 - №34).

Народилася 17.05.1969 року в селі Молодятин Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Бібліотекарка. Авторка поетичної збірки «Первоцвіт душі моєї» (2025). Лавреатка літературної премії імені Михайла Кучірки. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2024

* * *

Ми ті, хто проживає... вдруге... в віршах,
Для кого надих зісланий з небес.
Це нас гуртує незбагненна тиша,
Дивує дійсність барвами чудес.
У душах наших є незримі струни,
Що озиваються на порухи краси...
Ми маєм дар... Нам не потрібні руни.
Думки в нас світлі, чисті голоси.
Всі бунтівні, окрилені, завзяті...
Нас манить новизною чистий лист.
Ми – вартові невидимої варті,
Де зброя – слово, голос наш і хист!

МАМА – ТО СВЯТЕ

В моєму краї матір поважають.
У нас, в Карпатах, мама – то святе...
Цілюють руки, міцно обіймають
За ласку й ніжність, серце золоте.

Через матусю в світ приходять всякий.
Лиш знає Бог, яка тому ціна...
Хоч не чекає шани, чи подяки,
Вона у кожного у світі цім одна.
У СЛОВІ є обітниця від Бога
Про те, що шанувати слід батьків.
Щоб легкою була в житті дорога,
В достатку й мирі, в повнім часі днів.
Усі у світі ми – по суті, діти:
І немовля, і той, хто посивів...
Буде країна радістю бриніти
Лиш та, де поважають матерів.
Буде у ній і велич, і багатство,
Незламна сила, слава осяйна,
Дитинство мирне, непорушне братство...
Бо мати й Батьківщина лиш одна!

* * *

Десь у безмежній тиші
Ніжна душа не спить:
Пише красиві вірші
Чи пензлем спиняє мить...
І... може, якийсь добродій,
Вином підігрівши кров,
Напише до ста мелодій
На тему одну – любов...
Митець доглядає ниву,
Що видима лиш йому.
І спить лиш тоді щасливо,
Як «вип'є» терпіння Муз...
Як стомиться до знемоги
І праведним сном засне.

Знесилений, як з дороги,
Завершивши щось чудне.
Можливо, це навіть смішно:
На кпини за це візьмуть...
Та тільки у світі грішнім
У кожного є свій путь.
І доки живе планета,
І в вічність пливе цей світ,
Шануйте митця й поета,
Бажайте здоров'я вслід.
Бо він має власну ниву
І праця його важка,
Він робить усіх щасливими
І вартий хліба шматка.

* * *

А світ, немов негоди не було.
Ані дощів, ні вітру з колючками.
Життя по венах щастям потекло
І ранок зустрічає солов'ями.
Поволі зріє в листі виноград,
Трава вже мліє у густім валочку,
Врожаєм марить розімлілий сад
І вишеньки, мов дітки в сповиточку.
Кипить життя, невидиме для нас:
Гуде, дзумкоче, дмухає в сопілку...
Жук-невидимка «мучить»... контрабас,
Нервуючи спокійну добру бджілку.
Ще пахне млосно грядка полуниць,
М'який спориш лоскоче ноги босі,
Ще в літа ніби і нема границь,
Та з виноградом дозріває... осінь...

* * *

Давай, загубимось у травах, поміж квітів,
Удвох за руки побредем полями,
Так, наче ми з тобою знову діти
І все минуле сталося не з нами.
І не у нас мінялись стрімко дати
І це не ми, як справжні відчайдухи,
З останніх сил навчалися долати
Великі біди і маленькі скрухи.
Давай, з тобою віднайдем куточок,
Де пахне м'ята, досягають вишні...
Можливо, там захований місточок
В дитинство світле і до нас колишніх.
Нехай летять на стежку срібні роси,
А ніжна ружа сипле пелюстками.
Роки за нами — рівні, як покоси,
І поля того менше перед нами.
Хай кожна радість гріє, ніби спалах,
А всякий біль розвіється між снами.
Давай, загубимось в високих літніх травах,
І може осінь не прийде за нами...

* * *

Миготіли у травах роси
Самоцвітами без оправ,
І бешкетник-вітрисько босий
Легким дотиком їх збивав...
Пахло, наче у снах чи мріях,
Нижний легіт торкався чола,
Колихалась сльоза на віях
Від розчулення і тепла.

Серце слухало спів весняний,
Щастям повнилось через край,
Шепотіло так полум'яно:
«Все ще збудеться... почекай...».

* * *

Світ спокушує злом
То маскується різними звабами:
Грошолобством, вином
Чи бажанням судити життя...
Врешті-решт летимо,
Як од вітру пушинки кульбабові.
Без копійки в кишені
Лишаєм суетне буття.
Хтось палаців надбав,
Хтось мав хижу-землянку чи пагоду.
Мідяки потемнілі
Чи срібла шляхетність дзвінку...
Хоч миліше за все —
В пишні трави заплющеним падати,
Відображення неба
Торкатись у чистім струмку.
Розуміння життя —
Це не хитрість, байдужість чи лінощі.
А надія на Бога
І шана Його, як Творця.
Це бажання збирати
Вподобані вічністю цінності
І сумління своє берегти
В чистоті до кінця.

ШЕВЧЕНКОВІ

Прости нам, батьку наш великий,
За те, що вчилися не так,
І злий народ страшний, безликий
Нас обернув на неборак...
На прохачів у цьому світі,
А сам прийшов до нас з мечем.
Твої онуки гинуть, діти,
І кров козацька знов тече.
А треба було рів глибокий,
Залізні двері від москви,
То не прийшли б до нас насकोком
Оті... з бурятії й туви.
На нас би не напали зранку,
Коли ще спали діточки,
Не розірвали б вишиванку
На грудях матері й дочки.
Якби ми вчились так, як треба,
То вдосталь в нас було б мечів.
Просили б допомоги в неба,
А не в заморських паничів!
Якби ж то мову шанували,
Чужої — крихти не взяли —
Самі б у себе панували,
Чужинцям відкоша б дали!
Отож усім пересторога:
Борімось, браття, за життя!
Плекаймо мову, вірмо в Бога,
Бо лиш у цьому майбуття!

ШЕПЕТЮК МАРІЯ МИХАЙЛІВНА

Народилася 27.08.1958 року в селі Воскресінці Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Вчителька української мови та літератури. Письменниця, поетеса, учасниця і переможниця багатьох турнірів з шахів. Голова СЛК «СУЦВІТТЯ». Лавреатка літературних премій імені Леся Гринюка і Михайла Кучірки. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2015 року (№15 - №34).

НЕНАВЧЕНІ

Миколі так не хотілося покидати теплу хату сусіда, але що поробиш — треба іти додому. Люди не виганяли, але видно дурному, що готуються до сну. Дали натяк — іди вже. Микола ішов дорогою, ледве переставляючи ноги, мовби хтось якісь ладунки прив'язав до підшвів. Не іде, а шовгає. Збоку здавалося, що завеликі черевики і ступні не можуть їх відірвати від землі.

— А може щось із хребтом,— блиснула думка у чоловіка.— А може поперек нагадав про себе. А може... О, тих «може» могло б бути цілий віз, коли тобі засвітився сьомий десяток. Здається, що ще не такий старий, а сил немає зовсім. Чи робота, чи старість, а може таки хвороба знівечили його здоров'я.

Миколі зовсім не хотілося іти до тієї холодної незастигнутої кімнати. А надворі ще й мороз добре тисне, заглядає в кожну шпаринку.

— Чому не затопиш у хаті? Дров лінуєшся наколотити? — питає жінка.

— Не годен. Не лінуюся.

— Ти ціле життя байдикуєш. Думаєш, що Роман на-рубав дров.

— А він не може допомогти батькові. Я теж працював, ростив його.

— Буду я ще старому дров заготовляти. Хай сам дбає про себе. Не старий ще такий.

Мати не звернула уваги на колючі слова сина, бо вважала, що немає потреби. Це, мовляв, батько. До неї в дітей зовсім інше відношення.

У сім'ї було двоє дітей — син та дочка. Мати зо всіх сил старалася, щоб діти мали все, щоб ніщо не затьмарювало їхнє дитинство. Батько любив дітей, особливо дочку, бо була подібна до нього, як вродою, так і характером. Їхнім майбутнім він не переймався. Виростуть. Будуть якось жити. Подорослішали, а він постарів. Не помітив, як опинився в літній кухні, а сім'я жила в хаті. Спочатку вмикав газову духовку і було тепло. Одного разу приходять, а син із дочкою виносять з кімнати газову плитку.

— Ти газу багато витрачаєш, а грошей на оплату не даєш

— Та хіба я не заробив за життя, щоб у теплі жити?

Цих слів діти не чули, а Микола заспокоїв себе, що має електричну плитку. Чоловік не думав, що доля плитки така ж, як і газової плити. Тут жінка забрала плитку, бо світла багато витрачається. Отак чоловік опинився віч-на-віч із холодом.

— Сплю не роздягаючись, накриваюся ковдрою,— розповідає Микола сусідові.

— Але то все холодне, — реагує приятель.

— Так, холодне. Ще й повітря морозяне.

— Біда твоя. Просися до хати.

— Нема місця. Дочка з чоловіком. Син має окрему кімнату, жінка... Часто чую: старий, ти нам заважаєш. Плутаєшся під ногами. Ось так живу. Коли б до весни, до тепла.

Так рідні люди поводитися із чоловіком, коли той потребував трішки тепла — природнього та душевного. Жінка потакувала дітям, не присоромлювала, що то не старий, а тато. Він має право бути в будинку, бо теж вклав свої праці у будівництво оселі. Головне, як би він не вчинив, це батько, слово дороге і святе. Жінка почувалася в силі і не потребувала ніякої помочи. Вважала, що діти чинять правильно. Це собі тато. Із нею буде інакше.

Отак і пересидів чоловік зиму у сусіда. Чаю поп'є, щось тепленького похлепче, а навесні покликав Господь до себе. Мабуть, змилосердився Всевишній. Не дав можливості нагрітися в спекотне літо і не допустив, щоб чоловік горював наступної зими.

Справили похорон за чоловіком і батьком. Життя покотилося колесом у незвідані далі. Син Роман гайнув за кордон на роботу. Дочка влаштувалася вдома, просто вдома — нічим не займаючись і не переймаючись.

— Ти хоч би їсти зварила, поки я на городі, — спере-сердя говорила мама, ставлячи каструлі, приймалася готувати обід.

— О, а ти вже прийшла? А що, уже обід? Я думала щось приготувати, але класне кіно було.

— Не нервуй мене своїми кінами. Якщо будеш так далі поводитись, то чоловік тебе залишить.

— Чого мене має залишити. Він повинен сім'ю забезпечувати.

— Він повинен, а ти — ні. Дивись, до добра не дійде.

Щоб дочка ішла на город, мати не обмовилась жодним словечком. Вона наперед знала, що та не піде їй помагати.

— Я одна та одна. Нікому допомогти.

— А хто тобі має допомагати? Я за дитиною дивлюся, а чоловік на роботі.

— Дитина в школі.

— О Боже, скільки того города. Сади менше, якщо не годна справитись. За кілька днів посапаєш, ти швидко це робиш.

За кілька днів жінка висапала город. Сама зібрала урожай. Так було з року в рік. З дочкою не товкла воду в ступі, бо впевнилась, що не буде ніякої віддачі. Так і гарувала жінка сама на господарстві. Зять пішов до іншої, не міг змиритися з неробством дружини.

— Пропонують мені роботу доглядальниці,— поділилася новиною мама з дочкою.

— Іди. Що тут думати.

— А ти не збираєшся іти на роботу? — Подумки спитала жінка дочку, а вголос промовила, — подумаю.

Вона хоч би і спитала молоду жінку про роботу, то почула би цілий міх, що і на плечі не завдаш, відмовок.

Зателефонував син, що їде додому. Радісно на душі в жінки. Гостинців не сподівалася, але... не з порожніми руками приїде.

— У вас що, кави нема?

— А ти не привіз?

— Поспішав. Не встиг. Купите завтра.

Мама купила — за свій кошт, бо соромилася в сина просити грошей, а сам він не поспішав мамі давати. Попивав щоранку каву і поїхав, лишивши маму біля роз-

битого корита. Правда, забрав сестру на роботу. Чи надовго?..

– Як так можна – не привезти нічого мамі, хоч би якусь шоколадку чи мандаринку. Хіба мені багато треба?

– Що так холодно в тебе? – спитала приятелька, зайшовши провідати жінку.

– Економлю. З нинішніми пенсіями не розбіжишся.

– Діти твої за кордоном. Не можуть скинути тобі трошки грошей?

– Не можуть, бо мають свої клопоти. А я вже якимось перебуду – з Богом.

Лишаючись наодинці, а це часто буває, жінка вкрай ображена на своїх дітей, та не звинувачує себе, що так навчила їх.

– Може, онуки будуть піклуватися про мене, – з надією думала жінка. – Та де там, вони далеко. Роки силу забирають, а поваги і помочи нізвідки глядіти. Ненавчені, – останнє слово було кинуте у власний город.

Хочеш, щоб тебе дитина колись поцілувала РАЗ, тепер цілуй її СТО раз. Поцілуй, приголуб, нагодуй, навчи, покарай, якщо треба.

ЗАКОРДОННА ПОЕЗІЯ

БАКАЙ ЙОСИП ОЛЕКСІЙОВИЧ

Народився 10.05.1960 року в місті Ворохта на Івано-Франківщині. Мешканець Коломиї. Працює в Лондоні. Підприємець, волонтер, поет. Член Спілки літераторів Коломиї «Суцвіття». Лауреат літературної премії імені Михайла Кучірки. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2020 року (№22 - №34).

* * *

Лиш на світанні у Карпатах
З гори туман в долини йде,
Всі гори зорями обняті,
І, як мольфар, туман пряде.
Несміло фрількою* заграє
Джерельце, що з струмком біжить,
В трембіту гуцул трембітає,
Коханням серце так горить.
А в полонині вівці білі
І череда дзвенить навкруг,
Ватру запалять руки вмілі,
Арканом гори стали в круг.
А вітер грається з туманом,
Вже сонця промені горять,
Як легінь, стрімко сходить ранок,
Небес блакить торкає гладь.

* фрілька – сопілка (діалект)

Відлунням йде помежи гори
Та пісня щира, голосна,
Від залицянь сховались зорі,
Пастух кохання так стріча.

* * *

Зачервоніли в полі маки,
Як кров невинна на землі,
Волошки, наче очі мами,
В яких всі радості й жалі.
Ромашки сонечками в ряд
І незабудки сині-сині,
Усі нарядні, мов на парад,
Розсипав нам намисто червень.
Сховались в травах стрибунці,
Напій забутий — пахне ревень,
Гарцюють полем жеребці,
Росу збирають в збанки трави.
Живиця капає, як сльози,
Смерічок хвойний холодок,
Збирає небо літні грози,
Біжить до річки потічок.
Гриби вже перші на базарі,
Дари лісів вже продають...
Багаті ділять світ в азарті,
І всі до власних цілей йдуть.

* * *

Думки, як люди, дуже різні,
І кожна має власний шлях.
Вони є добрі, мудрі, грізні,
І влазять в голову, як цвях.

Думки є вільні, наче вітер,
Пташиний в небі в них політ.
Хто що хотів, оте і стрітив,
Хто не знайшов, іде у брід.
Думки грайливі і веселі,
На лицях бачимо ми їх,
Вони є грішні, благословенні,
Думки у діях – повний звіт.
Думки невидимі й нечутні,
А скільки сили є у них!
Вони – професори і учні,
Це код, це шрифт і штрих.
Дружіть і Ви усі з думками,
Вони є поруч днем й ночами,
Щоб працювали й берегли,
Як друзів, треба вибрати думки.

* * *

Ох ці нестримні почуття,
Вони нічим не оцінені,
У них є своя глибина,
Вони пророчі і блаженні.
Ми від народження у них,
Вони в крові, вони у генах,
У ситуаціях складних –
Це судді мудрі і учені.
Сплелись в гармонію вони
І грають струнами любові,
Вони, мов весни, розцвіли,
Це як життя першооснова.
В талантах бачимо ми їх,
В мистецтві, нашім спілкуванні,

У всіх емоція простих —
Вони, як наше існування.
Спасибі скажем небесам
За дар, який нам дали,
Що кожен вибирає сам,
Як почуття ті передати.

* * *

Ох доля ти доля, білет лотерейний,
І виграш не кожен у тобі знайде.
Ох доля ти доля, портфель ти потертий,
Дорога-циганка завжди тебе жде.
У долі спитати, на карти гадати,
І долю шукати, і де вона Є?
Любові і щастя в житті цім пізнати,
Хай воля й свобода завжди поруч йде.
Ох доленько-доле, ти будь благосклонна,
Ох доленько-доле, дай в світі пожить,
Тебе пошануєм, неначе Мадонну,
І пам'ять запише буття цього мить.
О доленько-доле, ти є життя поле,
Ти небо безкрайне і моря глибінь,
О доленько-доле, сяй, моя зоре,
І грій ясным сонцем, і в всесвіті лить.

* * *

Вітер птахом гонить роки,
Дні туманами, як міражі,
І душа просить спокій,
Все прожите, немов вітражі.
Храм, що у кожному серці,
І собор ми усі на землі,

І любові батьків джерельце
Напуває нас у житті.
Хоч лиш вишні і яблуні знають,
Пізнають, як приходимо в двір,
Як батьки, вони нас зустрічають,
З губ молитва несеться у вир.
Обіймемо хрести на могилах,
І свіча об'єднає теплом.
Ми пробачення просим в молитвах
За життя, що нам дали з добром.
І як птахи уже перелітні,
Ми живемо на двох берегах,
Всі події сприймаєм привітно,
Важим все на душі терезах.
У альбомах, де наші світлини,
І в касетах, і файлах усе,
А в душі лише щастя перлина,
Вдячні долі, яка нас веде.

* * *

Вже ситцем завітчалися поля,
І неба голубінь лягла в волошки,
І миру й спокою вимолює земля,
Щоб люди з совістю були хоч трошки.
Вже трави соком налились,
І скоро загудуть косарки,
На землю нотами дощі вже пролились,
І співом відозвались птахи в парках.
А день росте, як новий урожай,
І радує уже нас садовина,
А ми відстоюєм свій Рай,
Радіємо і бавимося, як дитина.

Живем і відчуваєм пульс життя,
Живем наперекір й заради,
І віримо у світле майбуття,
І світ, як Бог, дає щодня поради.

* * *

Цей світ усіяний словами,
Як перли чисті у росу,
Вони летять із вуст піснями,
Сплітають роки у косу.
Слова, як квіти, небеса,
Вони – цей простір, що із нами.
Слова – наш Бог, усі знання,
Це мудрість зібрана віками.
Слова – це код наш Д Н К,
Це магія, яку ми творим.
В словах є істина проста,
Думки, якими ми говорим.
Ну що здається ті слова,
Що від народження до тризни?
Це мова чиста і свята,
Це рід, це код Вітчизни!
Шануйте слово золоте,
Ви бережіть його, як скарби,
Воно є Бог, Воно святе причастя,
Ви дітям й внукам передайте.
І пийте з цього джерела –
Воно є чисте і цілюще.
Хай линуть, як любов, слова,
Слова – це Всесвіт невмирущий.

07.08.2025

КОРИЗМА ГАЛИНА КАЗИМИРІВНА

Народилася 07.11.1963 року в селі Замулинці Коломийського району Івано-Франківської області. Живе і працює в Мадриді (Іспанія). Поетеса, активна учасниця благодійних акцій на підтримку ЗСУ. Одна із перших ініціаторів створення в Мадриді творчого об'єднання «Наше слово». Переможниця багатьох всеукраїнських та міжнародних літературних конкурсів і нагород. Авторка чотирьох поетичних збірок та п'ятнадцяти пісень. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2018 року (№20-№34).

А ВСЕ НЕ ВІЧНЕ

А все не вічне. Час пливе рікою,
Під дзенькіт крапель весни відійшли.
Печаль ночей, що не знайшли спокою,
Опали цвітом, тихо одцвіли.
На вістрі днів тремтіло кволе щастя.
Розбите серце, як підбитий птах.
Згоїла рану небом і причастям
І стало легко на семи вітрах.
Так, все не вічне. В скронях вільно стало,
Як самотужки вирвалась з оков.
Вже сон-травою небо сповивало –
Мою пречисту стомлену любов.

* * *

Брехливі вислови, слова гладесенькі,
В новинах слухаю про «руській мір».
Хіба ж ви, нелюди, такі ріднесенькі,
Коли ракетами у кожний двір?
Коли спустошили будинки з школами,
Немає діточок, а був тут рай.
Гуляє вітер між вікон колами,
Про мирну дниноньку хоч не питай.
У кожну ніченьку, бодай вас приспано,
Вони ж не відають, що чинять зло.
Якої ж лютости у душах зібрано,
З'єднались варвари в одне кубло.
О люба правдонько, в земному всесвіті
Тебе відштовхують, на сміх цькують,
Я ще не бачила такої зверхності,
Що сіють нéуки і те пожнуть.

* * *

Гаптую крила, щоб у вись злетіти,
Туди, де голубінь твоїх зіниць.
А дощик не вмовкає дріботіти.
Усе мине під шепіт багрянниць.
Думок політ, як сад дощами вмитий.
Від тягаря звільняється душа.
Цілує промінь рими день прожитий,
Стікає дощ трикрапкою вірша...

* * *

Життя у нас не по прямій, як два лекала.
Латаєм долі ми удвох, в горнятках кава.
У тебе є свої стежки, свої вітрила,
І я у відчай не паду, бо маю крила.
Вже тихо вересень гряде. Ключ з журавлями.
Схиливсь додолу абрикос поміж стежками.
У тебе осінь і дощі, а в мене – літо,
Напевно, сняться нам обом липневі квіти.
Нікого в долі не виню. Життя, мов казка.
Щасливий ти, щаслива я... на цьому крапка.
І як, в майбутньому колись, присниться літо,
Той спогад згадкою в душі буде бриніти.

* * *

Теплий травень не дає спокою.
Вимріяла долю навесні...
Соловей рулади над рікою
Виливає в співи голосні.
Ніжний вітер грається в волоссі,
Білим цвітом юність нагадав.
Хто сказав, що в мене в серці осінь?
То не осінь, травень заблукав.
Приспані збудилися надії.
Пахне так любистком, чебрецем.
Рвуться у житті рожеві мрії
Поміж цвіту свіжим вітерцем.
В теплім травні видумала долю.
Снився опівночі хтось мені,
А тепер лиш піснею дзвінкою
Соловейко крає вдалині.

* * *

Писанка — яєчко, рук людських творіння,
В коломийському краї творять чудеса.
Стукає сердечко, мрія покоління,
Вироста на диво в ній жива краса.
Писанка — яєчко, мов гуцульська чічка,
Вишиті сорочки молодих дівчат.
З гір цимбалів звуки, швидкоплинна річка,
Прута передмова в з'єлені Карпат.
Писанка — яєчко дихає натхненням
І ведеться в колі мова затяжна,
І зростає роду тут гуцульське плем'я,
Це моя родина, серця первина.
Писанка — яєчко, великодня паска,
Сонечка промінчик в кошиках людей.
В ній молитва щира і всевишня ласка,
Боже Благовістя у прийдешній день.
Писанка — яєчко, в фарбах колориту,
Трішечки від сонця, а від нас — тепла.
Хочеться насправді просто в світі жити
В коломийському краї, близ мого села.

КВІТУЧА В МЕНІ — УКРАЇНА

Не хотілось чути: я — чужа,
Вчилася потроху говорити,
І складати в речення слова,
І бажалось бути тут і жити.
Вже сприймала місто — за своє,
І вбачались навіть «рідні» стіни,
А заплющу очі — й понесе

До моєї отчої країни.
Вже й ділила душу: тут і там,
Та ніяк вона не піддавалась,
Усміхалась горам і морям,
І сама одвіту в тім не мала.
Як мовчало небо в вишині,
Я щоранку сонце обіймала,
Десь глибоко в грудях, у мені
Батьківщина квітнула й буяла.
Говорила часто: все окей!
Й дарувала усмішки привітні,
Йшла одна із безліччю людей
І щасливу мить ловила в світі.
Вже й сама заплуталась в думках,
Наче — жила... Чи й жила піввіку?
Відчувала інколи: я — птах,
А ночами — за звичайну жінку.
Полюбили люди — за роки,
За добро, за людяність та вдачу...
А як вийдуть з місяцем зірки —
Забринить сльоза і ледь не плачу.
І стоїть перед очима край:
Змійкою дорога й житне поле,
А за полем, наче Божий рай —
Є село — що не забудь ніколи.
А у ньому хата, як весна,
Все така привітна, гожа, мила...
То — моя найкраща сторона,
Отчий дім — де мати народила.

28.07.2025

* * *

Як мені тут?
Не знаю, що вам сказати.
Наче у казці живу,
Та вдалині від хати.

Як мені тут?
Не знаю, як написати.
Магнолій жива краса —
Мені б ромашок нарвати.

Як мені тут?
Дасть Бог, різницю пізнати.
Чи зрозуміють люди?
Там — рідна, а тут — чужа ти

* * *

Яка ж краса ці лілії липневі!
В пахучих квітах — неба Божество.
Строкатий ранок у садах вишневих
З дощу краплинок оживляв єство.
У літніх травах пелюстки з росою,
Скупали хмари кожне стебельце.
Ці квіти, мамо, схожі із тобою,
Коли любов до кожного несеш.
А друга квітка — то Свята Марія,
Пречиста Діва з голубих небес.
В саду розквітла квітонька лелія
І наче з нею світ увесь воскрес!

Лілея третя – Матір Україна,
Благослови, Всевишній, ранній цвіт.
Яка ж вона близька і серцю рідна,
Що виростають крила у політ.
Ці білі квіти, що ростуть в господі
У маминім улюбленім саду.
Три мами, три голубки, три Любові,
Де більша є любов за цю?

18.07.2025

* * *

Важкий наш хрест і нести вже несила,
Кривавий шлях земних протистоянь.
А Бог дає, вдихає сущу силу
Й велику віру, на помилках знань.
Вчимося жити, кожен день наука,
Всі помисли наповнюєм добром.
Зламати нас – то недосяжна штука,
Ми боремося словом і пером.
Й тримаєм зброю проти супостата,
Величний дух – за волю і життя,
І буде Київ, й корогва хрещата,
Й благословенна прадідів земля!

МИХАЙЛЮК ОЛЕКСАНДРА ВАСИЛІВНА

Народилася в місті Косів Івано-Франківської області. Мешканка селища Печеніжин Коломийського району Івано-Франківської області. Медсестра. Працює в Італії. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2019 року (№21 - №34).

* * *

І незважаючи на всі лихі події,
Коли не хочеться дивитися новини...
Коли не хочеться, та тягнеться рука
Відкрити телеграм...бо думка лиш одна.
Бо думкою ти завжди ТАМ, удома...
Де зранені міста, поля і люди...
Де небо голубе...а там є дрони,
Ворожії ракети і прильоти...
А ти, на жаль, здавалося б в безсиллі
Укотре руки хочеш опустити.
Та голос внутрішній так чітко тобі скаже:
— Не смій, бо ТИ — частинка України, ти її крапля,
Ти її клітинка...борись, як можеш, з ворогом і вір!!!
То ж я борюсь, як можу, як умію...
Усім своїм страхам наперекір.

18.06.2025

* * *

Змінилися мої пріоритети,
І я змінилася, чого гріха таїть.
Все більше я захоплююсь сюжетом,
Який я проживаю у цю мить.
Бо вчора — вже минуле, завтра — в планах,
А те що зараз, те і є життя....

09.06.2025

* * *

А позаду дороги мої і стежки,
Як уміла, ішла я по них у житті.
А попереду мене також іще шлях
І незвідані мною світи.
А позаду усе, що уже відбулось...
Пережито і взято життєвий урок.
А попереду те, що ще треба пройти,
І я роблю туди свій крок.
А позаду...багато, багато всього:
Там і радість, і сльози...таке вже життя.
А попереду теж надважливий крок
У майбутнє мого буття.

11.05.2025

* * *

Є серце на світі, що повне любові,
Безмежне, як Всесвіт, бо там всі світи,
Бо там є Галактики, зіткані зорями,
Бо там є матуся твоя і ти.
І ніби все різне, але й однакове,
Любов'ю пронизаний мами весь шлях,
Він часто, буває, не знає спокою,

В роботі невпинній й думках.
Як діти маленькі — турботи дрібненькі,
Бо дітки у домі твоїм...
Та плинуть роки і приходять година,
Що й дітям пора уже йти.
А діти дорослі — посріблені коси,
Молитвою часто вібує душа...
Бо мама любов ту безмежну носить
Й пів світу трима на тендітних плечах.
Матусі рідненькі — то Ангели наші,
Натруджені руки і мудрість в очах.
Немає на світі чистіше любові,
Бо мама — то Всесвіту шлях.

27.03.2025

* * *

Для когось ти спомин дитинства,
Для когось кохання, що вперше,
Для когось ти — просто знайома,
А комусь розбила ти серце...
Для когось ти є найцінніша,
Найкраща у світі людина,
А комусь ти в сні приходиш,
І є на те свої причини...
Для когось ти зарозуміла,
Бо бачиш цей світ інакше,
Бо цінності в тебе інші,
Бо вмієш «давати здачі».
Ти інколи «біла ворона»,
А хтось поза очі каже,
Що дивна ти трохи людина,
Що маєш нелегкий характер...

Хтось любить тебе, хтось не любить...
Для смутку нема причини!
Відношення різне буває —
Вагомо лишатись ЛЮДИНОЮ.

15.04.2025

* * *

Спокійно...вдих і видих...лік до десяти...
Не дай емоціям поганим день в тебе украсти.
Не дай недоброму у душу увійти,
Не дай озлобленню ти ні одного шансу.
Спокійно...геть емоції жени,
Не дай їм брати верха над тобою!
Ти ж сильна! Ти ж із криці. Раз...два...три.
Спокійно, обміркуєш все без болю.
Поплачеш потім, даш волю сльозам...
Вони, бува, лікують трохи рани...
І підеш геть від тих, хто ображав...
Без зайвих слів, пояснення і драми.
Спокійно...дихай глибоко, вдихай,
Дай кисню у легені і у мозок.
Будь вищою від тих, хто нападав!
І мудрістю своєю переможеш!

18.04.2025

МОЇ ДУМКИ ВГОЛОС

І як вам спиться, виродки прокляті?
Як вам живеться, кляті москалі?
Плюєтеся ночами ви ракетами,
Вбиваєте беззбройних на зорі?...

Нема у вас давно нічо святого,
Тай звідки взяти святість сатані?
Ви ж любите, коли багато крові,
Коли міста і села у вогні.
А ви мене ненависті навчили,
І помсти лютої, й прокльонів у ваш бік.
І мова ваша теж мене збісила,
Чужинська, що прийшла на мій поріг.
Як я вас, клятї яничари, ненавиджу
Всім своїм серцем й фібрами душі
І всі прокльони, які є в цім світі,
Шлю я до вас і в днину, і вночі.
Бо ви нечисті, вбивці і катюги,
Злодії з петербурга і москви,
Проклята будь, немитая росія!
Аби ти згинула від нині й навіки.
А ще й свої, ті псевдопатріоти,
Яким війна – нажива і грошва,
Вони такі самі, як та сволота,
Бо й ними також править сатана.

25.05.2025

* * *

А ми живі в традиціях, у мові,
У крашанках яєчних й писанках,
У кошиках святкових Великодніх,
У випіканні Паски й у піснях!
А ми живі! Молитвами до Бога,
У вишивках прадавніх, в рушниках.
Нас хочуть знищити, але у нас є зброя –
Традиції, не згублені в віках!!!
А ми живі, бо хочемо ми жити!!!

Сіяти хліб, народжувать дітей!
В Великдень хочемо Паски святити,
Бо зло боїться сонячних людей!!!
Сіймо добро, даруймо щирість серця!
Згадаймо тихо тих, кого нема.
Хто в розквіт сил пішов туди...у вічність,
Кого забрала клятая війна...
А ми живі, допоки пам'ятаєм
Історію від прадідів-дідів.
Бо сила наша, поки зберігаєм
Традиції Української Землі.

20.04.2025

ОСТАФІЙЧУК АННА ІВАНІВНА

Народилася 26.12.1970 року в селі Космач Косівського району Івано-Франківської області. Вихователька дошкільного навчального закладу. Працює в Польщі. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2021 року (№25-№34).

* * *

Ранкова кава у старенькій хаті,
Проміння сонця в шибці й на стіні,
Немає, люди, чуєте, немає...
Такої любої місцини на Землі!!!
Трава зелена, яблуками вкрита,
Збираємо, духмяні й запашні,
Моя домівко, горами вповита,
Я пробіжуся радо по росі...
Начерпаю води з тої кринички,
Що колись тато викопав в землі,
Нап'юся досхочу цеї водички,
Яка солодка й пожитна мені.
Люблю я тут усе, цілую квіти,
Які у мами під вікном цвітуть,
Ну як же ж цьому раю не радіти,
Веселий спів пташок, джмелі гудуть...
Відкрию ширше вікна в своїй хаті,
Щоб запросити в гості все живе,
Тут прийдуть люди пісню заспівати,
Тут радість з миром в рідний дім ввійде.

Красо моя, Гуцульщино, Космаче,
Тобою я живу і тішуся завжди,
Моє тут серце і сміється, й плаче,
Тут все найкраще й неповторне навіки!!!

10.09.2024

* * *

Благословенні ті, що віддають,
Благословенні Богом і людьми,
Вони одразу те добро й пожнуть,
Бо за посіяним зберуть свої плоди!
Благословенні ті, що розуміють,
Що все в житті лише на мить твоє,
І щиро поділитися зуміють
Плодами, що Господь їм роздає.
Благословенні будьте назавжди,
Щоб ви могли ділитися з нужденним,
Живіть життя щасливими людьми,
Душа ж хай наповняється натхненням!
Благословіть усіх, хто біля вас,
Благословіть і тих, кого немає,
Бо невблаганний швидкоплинний час,
Й коли прийде кінець, ніхто не знає...
Тож тільки те, що тут ми заробили,
На цій прекрасній Матінці-Землі,
Ті вчинки, що могли, хотіли чи зробили,
Лише вони постелять стежку для душі!
Благословенні ті, що віддають,
Зі щирим серцем, лагідні й відверті,
Благословенні, бо щасливо йдуть,
І будуть покоління їх спасенні!

14.11.2024

* * *

Плачуть очі мої, плаче моя душа,
Ріки плачуть, навколо руїни...
Плаче мати моя, Україна Свята,
Й майорять прапорами могили.
Плаче, плаче Земля за своїми дітьми,
Що життя за життя віддають,
Закривають нас з вами від лиха грудьми...
В небо Ангели наші ідуть...
Не втирай, сину, сльози, вони ж бо святі!
Та й не витреш, хоч як не старайся,
Бо немає кінця оцій клятій війні,
Де людей убивають оті можновладці.
Світ брехливий, йому б тільки гроші,
Й незліченних скарбів, і землі та рабів,
То ж вбивають життя оті «ситії воші»
Й гриють дупи на березі моря свої.
Прийде, «плем'я прокляте», на вас Божа кара...
Зійде в Славі Господь, подождіть,
Й буде вам за усе, буде помста кривава,
Згине «кодло зміїне», що Світ цей гнобить!
Не втирай, сину, сльози, нехай я поплачу,
Бо Бог кожну сльозу витре Сам,
Я ще нашу Державу квітучу побачу,
Не пробачу лиш вбивцям й катам!

23.02.2025

* * *

Пішли до Бога діточки на скаргу...
Постали перед Ним святі і чисті!
Чому, Татусю, в нашій рідній хаті
Вбивають нас ті нелюди нечисті!???

Чому? За що? Нам ще б цвісти і жити...
І слухати спів пташки під вікном...
Кров безневинних навкруги пролита,
І стогнуть душі під війни крилом...
Невже, щоб просто жити, треба вмерти?
Хто ж в цьому світі править, розкажи?
Для чого людству розум? Щоб цей світ роздерти?
То де ж Любов, що має нас спасти?
Уже бракує слів... Мовчать народи...
Зачерствіли серця і відвернувся світ...
Нас знищують невігласи й потвори,
Яких навек проклятим став фальшивий рід!
А ми могли цвісти, як квітнуть квіти,
І на майданчиках дитячих чути було б сміх...
До Тебе ми принесли сльози України...
Почуй хоч Ти, ми припадаємо до Твоїх ніг.
Вона стоїть — наша чудова Ненька,
Чи чуєш наші щирі молитви!?
У битві ріки крові втратила рідненька,
Ти можеш, Тату, все — зійди і допоможи!!!
Зроби нас, Боже, Ангелами Світла,
Щоб ми закрили нашу землю від війни,
Щоби щасливо жили покоління,
І гралась мирно всюди діточки.

06.04.2025

* * *

А Вона плаче, плаче наша Мати,
Ті гіркі сльози падають дощем,
Їй боляче із неба споглядати
На знищення країни і людей...

Матусю наша, чом так Світ звіріє?
Чому на плечах тягарем війна...
Чи Людство схаменеться й зрозуміє,
Що лиш Любов'ю порятується Земля!?
А чи отак і будуть зло плодити,
Вбивати щастя, радість і життя...
Як же ж тоді по світі цім ходити,
Чому ще носить нелюдів земля?!
Питань багато, а ще більше рішень,
Які в кайдани злодії кують...
На глум народ наш підняли зловіще,
У груди Волі й Правді цвяхи б'ють!!!
Матусенько, Маріє, Мати Божа!!!
Як крається серденько у цей час,
Молись за нас, хай Бог нам допоможе,
Бо ще вогонь Надії не погас.

02.05.2025

* * *

Мій Господи, люблю Тебе всім серцем
І тихо йду дорогою життя,
Ти в спеку є для мене тим джерельцем,
Що душу мою спраглу напува.
Мій Господи, мій Батьку найдорожчий,
Як люблю чути голос Твій в душі,
А слово Твоє — то бальзам цілющий
У серденько вкладаєш Ти мені !
Мій Господи, Ти так людей, нас любиш,
Що Сина Свого для Спасіння дав,
І Святим Духом нас благословляєш!
І вічність в наші душі Ти уклав!

Мій Господи, допоможи любити,
І біль, і смуток, й радість у житті,
Я дякую Тобі, що можу жити
На рідній й найпрекраснішій Землі.

14.06.2025

* * *

А Мати вишивала рушничок на долю,
На щастя й на добро новій сім'ї...
У серці своїм все тулила доню,
Слова молитви лились з уст її.
Стелилась ниточка рівненькими рядами,
Стібочками рясніло полотно,
Стежечка, доню, не легка світами...
Та я для тебе вимолю добро.
Червоною я буду вишивати
І пишні візерунки укладу,
Моя дитино, світ тобі пізнати,
О моя доню, як тебе люблю!
Нехай цей оберіг з тобою буде,
Що вишивала темними ночами,
Ти маму пригадай, як важко буде,
І рушничок вклади під головами...
Я завжди, доню, буду біля тебе
В піснях, у віршах, в щирих молитвах,
І вдень, і вночі рушничок черлений
Тобі завітне радістю в руках!
В нім залишаю часточку душі
І замовляю лиш на Добру Долю,
Хай люди зустрічаються такі,
Як квіти вишиті на рушниковім полі!!!

11.05.2025

* * *

Іду я в літо стежкою крутою,
Що так і манить в гори і ліси,
Знайду під кущиком я сонечка краплину,
Підморгують весело ягідки...
А під високими смереками гриби
Ховаються, тож треба добре знати,
Не кожному покажуться вони,
Треба зуміти їх там відшукати.
Все вище й вище стелиться дорога,
Здається, в небо тягнеться вона,
Ось полонина навкруги розлога,
Покрита травами розкішними земля.
Тут можна дихати красою скрізь і всюди,
Тут відкривається у інший світ портал,
Тут час втрачає владу на безлюдді,
Тут відчуваєш вічності привал.
А ця краса, безмежна і нетлінна,
Захоплює усе моє єство...
Тут наша зустріч: Я і тепле Літо,
На крилах радості мене сюди несло!
Гей, Літо, я прийшла у рідні гори
Напитися із джерела води,
А ти мені даруєш скрізь пригоди
Й такі смачні та корисні плоди.
А я тобі хотіла розповісти про те, про се,
Та так і не зуміла, не змогла...
Сиділа в тиші під лапатим дубом,
Тобою, Літо, зачарована була.

14.06.2025

ПРОКОПІВ ГАЛИНА ОЛЕКСІЇВНА

Народилася 14.02.1970 року в селі Рунгури Коломийського району Івано-Франківської області. Технолог ткацького виробництва. Волонтерка, засновниця Благодійного фонду допомоги воїнам ЗСУ в Польщі. Членкиня СЛК «Суцвіття». Лавреатка літературної премії імені Михайла Кучірки. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2019 року (№21 - №34).

А ХЛОПЦІ ГИНУТЬ...

А хлопці...гинуть...чуєш?..
Хлопці гинуть...
Там...без комфорту
Й навіть без краси...
За ті всі кошти
Дронів б їм купити...
Або СТАРЛІНГ..
Їх можна ще спасти..
Бо той москаль щодня
Все ближче, ближче,
Стирає в попіл парки і хати...
Лишає після себе попелище...
Де вже ніщо не зможе зацвісти...
Одумайтесь, благаю, недалугі...
Не парки нам потрібні і двори...
Спорядження купуйте для військових...
Живими щоб вернулися вони...

2025 рік

ПРИСВЯТА ДЛЯ ГАЛИНИ

Ти справжня Жінка-Українка,
Хоча й живеш на чужині,
Вітчизни рідної кровинка —
Вона завжди в твоїй душі!
Ти служиш вірно Україні
І помагаєш ЗСУ,
Купуєш дрони, їм потрібні,
Щоб несли службу нелегку!

Створила Фонд для допомоги,
Вже дронів сто на фронт придбала,
Дай, Боже, Миру й Перемоги!
Захисникам всім нашим — СЛАВА!
І волонтерам наш уклін
За їх труди в тривожний час.
Ми Україну бережимо —
Вона лише одна у нас!

Й тобі, землячко дорога,
Хай Бог в усьому помагає,
Твоя хатина і земля
У рідному селі чекає.
Чекають друзі по перу,
Подружки, син, наш рідний край...
І я тебе, рідненька, жду...
І ти про нас не забувай!

08.08.2025
Марія Боєчко

НОВІ ІМЕНА В ДД-34

БОЙЧУК КАТЕРИНА ВАСИЛІВНА

Народилася 03.10.1954 року в селі Коршів Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Учителька української мови та літератури. Волонтерка. Членкиня СЛК «Суцвіття». Лавреатка літературної премії імені Михайла Кучірки. Друкується в спілчанській газеті «Гомін» та в місцевій пресі. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2025 року (№34).

УКРАЇНИ

На просторах твоїх війна шаленіє:
Сльози й горе, руїни, страждання без меж.
Я люблю, як ти цвітом весняним лелієш,
Стократ більше люблю серед вибухів і пожеж.
Батьківщино, свою відчуваю провину
За всі рани твої, за полеглих синів,
І молюся за тебе, вкраїнська родино,
Хай прокляття впаде на твоїх ворогів.
Україно, тебе не покину ніколи,
Дарма ваблять до себе далекі світи.
Я ще більше люблю тебе в муках і болях,
Ти зорею мені і в стражданнях світи.

Рідна земле, ти в серці моєму навіки,
Я щасливою бути без тебе не вмію.
За кордоном течуть хай медовії ріки —
Я в тобі і з тобою про завтрашнє мрію.
Він прийде неодмінно — той радісний час:
Ти прокинешся, рідна, у росяній тиші
З перемогою, з миром привітаєш всіх нас!
Про любов я тобі знов писатиму вірші.

* * *

Душі торкнуся словом,
Багаття розпалю,
Закличу на розмову
Все те, що я люблю.
Люблю я цвіт весняний
І осені печаль,
І сонця схід багряний,
І синю неба даль.
Люблю безмежжя поля
Й зелену велич гір,
Ласкавий шепіт моря
Й закличне сяйво зір.
Люблю я книг премудрість
І сцени таїну,
І музики чарівність
Серця торка струну.
Люблю я рідну пісню
І танець запальний,
Люблю все українське,
Скарб найдорожчий мій.

Люблю, бо українка.
Як можна не любити?
Мого життя стежинка:
Для України жити.

* * *

О Господи, втамуй мій біль
За тих, хто у бою загинув,
Втри сльози матері старій,
Що не діждала свого сина.
Дитя до себе пригорни,
Що сиротою нині стало.
Дівчину, Боже, обійми,
Війна коханого забрала.
О Господи, охорони
Тих, хто тепер на полі бою,
Нехай не гинуть більш сини.
Надія наша лиш з Тобою.
Ти тільки гніву не вгашай
І ненависті до рашистів,
Сили і мужності додай
У душі воїнів пречисті.
А тим, хто вже пішов від нас,
Воюючи за Україну,
Вклонімось низько в горя час,
Бо кожен з них за нас загинув.
Хай про них пам'яті свічки
В серцях ніколи не згасають.
Безсмертя й слава їх вінки,
Повік герої не вмирають.

* * *

Цінуйте матерів, коли вони живі,
А не тоді, як лиш у сні приходять.
Нехай, допоки з нами на землі,
Їм щедро щастя і утіха родять.
А щастя ж їх у чому? Щоб жили
В спокої мирі та достатку діти,
Щоб онучата, наче мак, цвіли:
Розумні, чемні, як тут не радіти.
Бо їй самій хіба багато треба?
От аби знати, що потрібна їм,
Щоб, дивлячись у вечорове небо,
Вдихати спогадів солодкий дим.
Пригадувати, як вони зростали,
Цвіла душа ласкавістю, теплом.
І скільки тих ночей недосипала,
Як зберегла, щоб не стрічались з злом.
Все в клопотах, турботах і в роботі,
Та якось все здавалося легким,
Знайти для себе часу було годі,
Хоч місяць був тоді таким ще молодим.
А нині вже років не полічити,
Та дякувати Богові за все.
Тільки б частіше приїжджали діти...
Он ластівочка звісточку несе.

* * *

Я можу бути ніжною й ласкавою,
Я можу бути гордою й зухвалою,
Я можу бути білою лебідкою,
А деколи із колючками квіткою.

Я можу бути доброю і чуйною,
Я можу бути злою і отруйною,
Я можу бути кицькою й тигрицею,
Цукеркою, а іноді гірчицею.
Я можу бути навіть шоколадом,
Але з усім тим важко дати раду.
Найкраще залишатись просто жінкою,
Реальною, земною, а не зіркою,
А головне – дозволити собі
Собою бути в щасті і в біді.

ПРИСВЯТА СІЛЬСЬКИМ ЖІНКАМ

Я б пам'ятник звела жіночій вроді.
Не тій, що із салонів фальшкраси,
А тій, що розцвітає на городі
У діамантах крапельок роси.
Тій, що на кухні порається вміло,
Встигає господарці дати лад,
Горить в руках у неї всяке діло,
Троянди квітнуть, стигне виноград.
Я б пам'ятник звела красі жіночій,
Яка про себе забуває дбати.
Теплом і добротою сяють очі,
Та ніколи в люстерко заглядати.
Лице обвітрене, міцна засмага
І поту крапельини на чолі,
Проста і скромна, а в очах відвага
Добро й красу творити на землі.
Я б пам'ятник звела рукам жіночим,
Які в щоденній праці закрубили.

Її цілувати мало є охочих,
А я б вклоняюсь їм щодня хотіла.
Ті руки манікюрів не зазнали,
Перстені дорогі — то не для них,
І мозолі в них схожі на медалі,
До них молитись би, як до святих.
Я б пам'ятник звела жіночій пісні,
Яка із уст тужливо ніжно ллється.
Немов душа співає у тиші благовісній —
Це мова її люблячого серця.
Сільська моя мадонна-трудівниця,
Ти найпрекрасніша з усіх жінок.
Хай хтось красу шукає в інших лицах,
А я тобі сплету калиновий вінок.

* * *

Вклонімося матері, що сина жде з війни,
Її надіям і її чеканням,
За Україну проливають кров сини,
А матерям лишається страждання.
Вона ж його випроводжала на війну
І закликала всі небесні сили,
Молитвами його вбирала у броню,
Щоби вони його живим лишили.
І до останнього надіялась вона,
Що син прийде, повернеться додому.
В її волосся запліталась сивина,
Вона чекала, забуваючи про втому.
І він прийшов усупереч всьому,
Як кажуть, нам по вірі нашій дасться.

Вони удвох перемогли війну,
Син матір обійняв – і це найбільше щастя.

* * *

Милуюсь квіткою, завжди дивуюсь,
Як досконало все Господь створив.
Від крапельки роси до гір могутніх,
Весь світ – це незбагненне царство див.
Нам дано жити серед цих чудес,
Скарби черпати із землі й пісень.
І вдячним будь за те, що нам з небес
Господь щораз новий дарує день.
Цю тишу світанкову, усміх сонця,
Маленької пташини голосок,
І дощику сльозинки у віконці,
Й пшениці життєдайний колосок.
Дитячі радощі і ласку мами,
Тепло наповнених добром долонь
І сяєво любові, що між нами,
В серцях людських запалює вогонь.
Життя прекрасне дав Господь людині,
У душу вклавши прагнення добра.
Чому ж, чому війна жорстока нині
Щодень віщує перемогу зла?
Своє творіння захисти, о Боже,
Хай Україна із руїн повстане.
Не сумніваюсь: Ти нам допоможеш.
Та так болять мого народу рани...

ВЕКЛЮК МИХАЙЛО МИКОЛАЙОВИЧ

Народився 21.11.1973 року в селі Ковалівка Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Освіта середня. Воїн ЗСУ. Почав писати після контузії на фронті. Це перша його проба пера і перша публічна публікація. Зеленого світла тобі, друже, на літературній ниві! Учасник альманаху "Джерельні дзвони" з 2025 року (№34).

КОВАЛЬ

Повість

Живу я в присілку і звуся Петька або просто Пе, років мені 5 і я майже вже дорослий – так, так, дорослий, вже пасу своїх кіз. В нас у селі красиво: недалеко є річка, ліси великі, дерева високі, тільки майже їх всіх хлопці рубають – дерево іде в шахту на опори, дошки. Так-так – в нас є шахта, але мені туди не можна. Мене постійно всі вуйки проганяють, кажуть, що там небезпечно, але мій тато працює там, хоч небезпечно, і багато вуйків там робить.

І жінок туди не пускають, навіть, коли вуя Семена там завалило, то його жінку Катерину не пустили. Її тримали хлопці і не пускали. Як вона голосила, плакала! Як то вона рвалася туди, під землю, то було страшно! А я втік від тих криків і голосінь.

Моя мама Галя також плакала. Я стояв біля неї, вона гладила мене по голові і втирала хусткою сльози. Не люблю, коли мама плаче, дуже-дуже не люблю її сльози. Вона потім довго ходить сумна і не звертає на мене

увагу. Може довго сидіти на лаві, теревити край хустки і дивитися в далечинь, і погляд її пустий. Я стараюся в такі моменти до неї не підходити.

Коли я виросту, то ніколи не буду засмучувати маму, не буду її зобіжати, щоб вона не плакала. Хоч ненька і б'є мене іноді, я не зобіжаюся, я тікаю, бо бігаю ну дуже прудко. То ж якщо і в мене виходить яка оказія, я швиденько втікаю, і мама мене не здоганяє, а коли приходжу додому, то мама не так вже і боляче б'є.

Тато б'ється сильно і дуже боляче, але мама тоді мене захищає і все кричить на тата, що не бий, май міру, бо ще приб'єш первістка. Я не знав, що то за слово таке — первісток, але мій дружбан Рома або просто, як я йому кажу Ро, пояснив, що то я перший в нашій сім'ї.

А Ро в його сім'ї другий. Їх є троє, і Ро все мені доказує, що він старший і розумніший, і що його скоро пошлють до школи, науку бити буде, щоб він був ще розумніший. Але, якщо сильно б'ють, то чого мож навчить?

Я так думаю, але Ро каже, що він розумний, і старший, і вищий за мене, хоч ми мірялися під деревом яблуками, то він на ціле яблуко вищий, але він то спеціально великі яблука брав і клав на голову. А ще він каже, що пасе коров і теля, то ж він головний, а я козячі кузюлькі ганяю. Ну так, це було, Ро раз мене застукав, що я козячі кузюлькі по стежці до низу катав і грався, але я зрозумів, що то нехай діти тим граються, а ми з Ро — пастухи і в нас велика відповідальність за маржину.

Хоч я і ховаюся від Ро якнайдалі, все рівно іноді катаю кузюлькі, бо то так весело і добре. хоч я найбільше люблю робити будиночки з гілочок і в мене вже є ціла присадиба. Там господарка дуже велика, але я то ховаюся в лісі, щоб Ро не бачив, бо якось я йому це показав,

як робити, то ми майже збудували велике місто, але Ро схотів воювати, і ми почали бій, і місто зруйнували, і біль-ше Ро не хотів його робити.

То такої забави мене тато навчив. Він коли не п'є ту оковиту, то добрий і грається зі мною, різні поробки мені показує, як робити. Тато в мене добрий. От недавно ми були на річці, а річка в нас широка, глибока і швидка. Тато сказав, що без дорослих зась на ріку, а так як Ро вже дорослий, то ми іноді ходим, плаваєм, але на при-токах, і малька ловим руками, і жаримо. В Ро є огниво, біля річки сховане, і ми рибу смажимо, бо після купання і будування з піска й каміння замків, ох як то млоїть і ну дуже-дуже їда іде!

А ще тато мене навчив зі слюдви робити сердечка і всякі різні іграшки, але одна біда — вони, коли сохнуть, тріскають і ломляться. Я цю забаву Ро не показав, бо він знов буде насміхатися.

Чую, мама гукає, треба іти кіз гнати, вона буде їх доїть. Буде обід, бо чую, що мене добряче вже млоїть і так хочеться хліба, молока. Мама піч не палила, то хлі-ба нема і значить буде на обід куліш і молоко. То нічого, я знаю, що скоро буде свято паски і тоді буде ну дуже багато їди! От тоді наїмся перед святами! Мама цілими днями на кухні все готує і такі запахи на кухні, що іноді я тікаю, бо млоїть з голоду. А мама не дає то їсти, все каже: «Піжди, сину, на свята, то вже поїмо». І я знаю, що то так і буде. І тато всяке смачне приносить і в комору ховає під ключ.

То, як він каже, що я шибеник, до свят все би зжер, а я ні, то ж я розумію, бо я великий і знаю, що то паска і піст — не можна від пуза багато їсти. Хоч Ро іноді вкра-де дома шмат ковбаси, і ми лізим в густі-густі корчі, щоб

ніхто не бачив, і їмо, аж за вухами луни ідуть! І Ро розказує, який він план придумав, як вкрати кубасу, і який він розумний, як то все на kota списав. Я теж іноді тягну з дому, що змож, але ми бідні, і тато все закриває в коморі. Та іноді, коли він вип'є і забуде закрити замок, і мама не доглядить, от тоді я туди і шмиг, а там скільки всякого є! Я міг би годинами там сидіти і розглядати ті речі, що є там. Там так багато незрозумілого інструменту і всяких речей і, звісно, їда. Я шмиг туди, а двері по-зрадницьки — скрип! Я що ближче і що смачніш — хвать і в ліс! В той час про наслідки не думаю, я думаю, що Ро буде казати, яку я здобич приніс. І це мене звеличує в його очах, що і я можу зробити хвать з комори. А на постій то ми з Ро ходим на полювання, як він каже, хоч ходить і збирати голубінки і гриби, і ягоди, і по чужих садах яблука, і вишні, черешні. Я це не вважаю за полювання.

Іноді буває, що хлопці ідуть з лісу і несуть яку впольовану дич, і відріжуть шмат, і гукають нас, щоб до батька ми віднесли. Ось тоді ми собі і можем м'яса відчикрижить, і в лісі, в глушині, пожарить, і так наїмося, що потім жолудок болить. А що гірше, то сидим в корчах і тужимся, і перекликаємося з Ро, скільки в кого вийшло. І взагалі, то дурість була, коли ми з Ро вирішили, хто вище вилізе на дерево і подрище з нього. А про те, як злазить, не подумали і довго шукали в лісі якого калабача, щоб помитися, бо мухи вже починали присідати, а до ріки далеко.

Пригод в нас є багато, але стало так, що до нас приїхав коваль. А ковалі — то люди особливі і важливі, так тато каже. Якщо в присілку є коваль, то це вже село — і так то і до міста недалеко. Отож, приїхав він в село зранку і з вїтом ходили, все шукали місця. Ро каже, що під

кузню, а я кажу, що хату шукає, адже де спати буде? Ну, коваля я бачу вперше, але при словах тата — то сильні і дуже поважні та розумні люди.

Коваль Андрій на поважного і пишного пана, як то з міста іноді приїздять, не схожий: високий, кучері чорні, але руки, як кувалди, і тілом кріпак, і погляд якось з-під лоба. Довго вони з війтом все ходили і говорили, все щось вїт об'ясняв, і коли пішли до хати, то нас прогнали. Нас всі від шахти женуть, кажуть, що не місце для забави, але який то би не був страх, як то цікаво, що то там. Але і лячно іноді — такі там страшні звуки ідуть, що ми з пригірка, де у нас з Ро лежанка-спостеріжанка, за мить в підліску, біля маржини, а ввечері — біля гасниці.

Коли ми вечеряли, то тато казав мамі, що чув, що коваль буде кузню класти і потім дім собі, а поки що в баби Гафії поживе. Вона вдова, її чоловік на шахті загинув під завалом. От вона сама і живе. Дітей нема, і хату її чоловік добру справив. Тато каже, що пішов би до коваля на підробіток кузню правити, бо то пан мало дає і робота для його хребта важка. Він іноді так зубами шкрепче і болить його, що мама дістає мазь, яку в Гафії бере. І так та мазюка смердить, коли мама його маже, що кіт з лужка тікає. Я то привик, а от тата шкода дуже, то його болить, і я то хотів сказати, що тато би ішов до коваля.

Та тільки то сказав, почув ляпас по голові, аж зубами клацнув, і тата слова: «Марш у стайню». Ну так то і є, тато такий, він то дуже-дуже не любить, коли я або мама в чоловічу мову лізем. А коли до тата приходять його хлопці і починають пити горілку, іноді до ранку, то і я, і мама спимо в стайні біля кіз. Але то в стайні, на сінні, з мамою спати так приємо. Вона іноді мені розказує різні історії про її життя, як вона дівкувала, і про сусідів іноді,

а деколи я не розумію її — говорить, наче і до мене, і наче мене нема поруч, сама з собою щось вирішує. То ж чимдуж я до стайні побіг і вухом до стіни припав, щоб чути, що то вирішувати будуть, і чув дещо, але то кози почали сіном шурхотіти і бляяти. Я мало що почув. І почав мене сон морить, і поринув я в щасливий райдужний сон дитинства...

І снила мені баба Гафія, і кози, і Ро, який чомусь подарував мені свій найдорожчий скарб — ніжик, і казав, що пізніше дасть мені кресало. І мені так добре було і так приємно, але все ж таки цей щасливий сон перервали гучний гомін і сміх, і сварка, і я проснувся. Було темно, але я відчув подих і тепло мами. Вона лежала, обійнявши мене. Я притулився міцніше до неї, а вона навіть не рухалась.

Крізь стіну було чутно, що в тата знову кумпанія і п'ють горілку. Але, відчувши тепло маминого тіла і рівномірне її дихання, я знову поринув в свій дитячий сон. Цього разу там не було Ро і кіз, а була шахта і багацько люду біля неї. І знову був по річці сплав дерева, і коваль снівся мені...

Ранком я проснувся, як завжди, від когута. Як би я хотів, щоб тато його зарубав! Він завше піє, коли мені ще трішечки хочеться поспати. Ох, скільки я його ганяв і пір'я з хвоста скубав, і мама мене сварила, і від тата діставав, щоб півня не чіпав. І навіть був у мене план, як би ми з Ро того когута прибили і з'їли, а батькам сказав би, що лис вкрав. Але той план не здійснений, бо мама каже, що якщо не буде півня, кури не будуть нести яйця. А я яйця з Ро дуже любим. Я іноді двійко з дому тягну, і Ро приносить, і ми їх варим в гільзі від снаряда. О, яка то їда-смакота!

Сьогодні дощ з самого ранку і прохолодно. Мами нема, напевно, пореається по дому. Я лежу і думаю, чим

це зайнятися цілий день? Кози пасти не буду — дощ іде. Заходить мама і кличе їсти. Встаю і йду, кози тягнуться за мною, думають, що на пашу їх веду. Але я їх відганяю, зачиняю двері й бігом, поки не змок, шашть — і я в хаті. А в ній пахне вареною мандибуркою, аж парує на столі, і огірок квашений і капуста, і двійко яєць. Як то вздрів, аж замлоіло. Помився в тазику, мама злила поспіхом, повитирався і їсти. Мама теж присіла, лупить ріпу мені. Я наминаю і все хочу спитати, але їм швидко, і мама все приговорює: «Не халасуй, дурнику мій, а то вдавишся».

Попоївши, випивши горще води, я влігся на татове лужко. Воно, хоч пахло горілкою, але то нічо. Мама почала по хаті поратися, а я почав все її розпитувати: «Мам, а тато буде до коваля іти кузню ставити? Ма, а шо з татом вчора ви рішили?»

Мама стала, глянула в вікно, потім на мене, і така туга в її очах! І так вона гляділа на мене, і мовчала. Мене страх взяв, що щось сталось, але мама посміхнулась і сказала: «На небі пробирається, стане дощ, збігаєш до Гафії по мазь для тата, а потім по жени кози на вигон. Попаси трішки, я їм сіна дала, але то рогате створіння так блее, що всіх сусідів будить».

Перспектива до Гафії іти мені не сподобалась, але на вигон пасти кіз я з радістю. Може Ро знає, коли кузню ставити будуть, може є якісь новини. Трішки побавившись з кішкою, ще попристававши до мами з питаннями, на які отримав нечіткі відповіді, я все ж зрозумів, що то щось таки має бути. Щось або вже щось сталось і з цими думками, як виглянуло сонце із-за хмар, я побіг по калюжах босяком, хоч то після дощу холодно, але перевірити, яка калабаня глибша, то варто. Щоб знати, взявши мазюку в баби Гафії, я з нев довго не ставав до

бесіди, бо іноді мені лячно бути в неї. У неї отих трав різних і варив всяких купа, і мені здається, що вона відьма. А, з іншого боку, в неї так багато всякого приладдя і всяких тих філіжанок різних, що цікавість інколи поборює страх.

Прибігши додому, віддав мазюку мамі. Вона дала окраєць домашнього хліба і пару мандибурок і сказала гнати кози на пашу. І насварила, шоби біля шахти з Ро не швендяв, бо там багато чужого люду і всяк може бути. Хоч і справді там буває ну дуже багато різних людей, особливо під час сплаву дерева і коли деревину коняки на шахту тягають.

Там справді людно, але мені не до того, мене з'їдає цікавість, де ж кузня буде стояти і хто, окрім коваля Андрія, там буде? І я чимдуж з криком і прутом погнав кіз до паші з надією зустріти Ро і взнати, що то буде. Але, як завше, мої надії не здійснилися. Ро нігде не було, залишивши кіз, я побіг на вигін ближче до шахти.

Але і там Ро не було. Я і на толоку, де корів пана пасуть, біг, і там нема, і в приліску його нема. Зрозумівши, що Ро сьогодні на пасовисько не буде, я поплентався до кіз, збиваючи прутом по дорозі високу траву. Прийшовши, сів під бука і почав все думати, де Ро, що сталось, чому мама така задумана, і що то відбувається так... Пройшов деякий час, і я, погризши окраєць хліба, збігав до джерела, напився води, ще трохи прибрав пале листя з джерела, почистив стік від гілля і листви. Пройшов час і треба гнати кіз додому. Коли прийшов додому, мама вийшла, дала козам пійло, і я їх загнав до стайні. Як зайшов до хати, спитав, де тато. Мама сказала, що прийшов з роботи, швидко поїв і подався до коваля Андрія — буде за роботу казати.

Тим часом мама ставила вечерю на стіл. Повечерявши сиром з сметаною і декількома картоплинами, я вклався на мамине ліжко. Лежачи, я спостерігав, як мати порається по хаті і більше не задавав їй питань про всяке, хоч в голові скільки було запитань! Але без відповідей я заснув, і знову мене здосвіта розбудив обскубаний безхвостий когут. Був ще якийсь шум — це геп і геп! Обгорнувшись рядном, я відчув мамин запах і ще її тепло зберігало рядно, хоч її поряд не було.

Нехотя я встав і вийшов надвір. Ще було прохолодно і похмуро. Тато колов дрова. Я протирав очі і йшов до нього. Він, побачивши мене, сказав: «Іди до хати, пущвірок! То ще рано, ще простудишся». А я так хотів його обняти і все розпитати, хоч і лячно було, щоб він знову не накричав, що то не моя справа, і щоб не ліз до нього з дурними питаннями. А ще, щоб не отримав підзатильника.

Але все ж, поснідавши, таки підійшов, хоч і справді здосвіта ще холодно і ще би спав, але так хочу бачити тата! Підійшов, тато присів, обняв я його і відчув, нарешті, тепло його тіла, трохи перегару і смороду тої мазюки від Гафії, але то все ж таки мій тато! Він проказав, обіймаючи мене: «Поснідаєш, поскладай дрова, потім виженеш кіз, і мама дасть тобі обід для мене, то принесеш до шахти, але дай сторожу, сам до шахти не іди близько». Тут в розмову втрутилась мама і каже, що сама принесе і не треба мене посилати, бо там всякого зброду різного ходить. Тато, відпустивши мене, сказав: «Добре, най так буде». На то я ображено сказав, що я не малий і мені скоро шість, і я можу принести, на що мама сказала: «Марш до хати! Не вумнічай! Дорослий він!», — і почала складати дрова. А тато каже: «Іди, іди, готуй сніданок, а малий потім дрова складе».

Мама пішла до хати і, поки робила сніданє, було чу-но гех і гех. Тато колов дрова, а я лежав на лужку і, пригорнувши до себе кішку, під її муркотіння заснув. Проснувся від того, що мама гладила мене по голові і щось бурмотіла про себе, з просоння не розібрав що. Поїв, взяв окраєць хліба в торбешку і подумав, що добре ще би прихопити з пару сирих яєць з насідки, але по дорозі забув про них, бо всі мої думки були про зустріч з Ро. Може він знає що про кузню і коваля.

Так і сталося, коли пригнав кіз на вигон і переміряв по дорозі всі калюжі, я добряче змерз в ноги, але дуже радий був бачити Ро і його корів. Він теж прибіг мені назустріч і наперебій почав розказувати, що вчора був у школі. Після науки з мамою по місту ходили. Мама йому мешти справила, такі нові, добротні. В них ходити він буде тільки на свята, навіть, до школи не можна. І ще так багато чого розказав про місто, де були, і що бачили. Так до полудня ми проговорили, що аж голод дався взнаки. Ро сказав, що має кусень хліба і варені яйця. Побачивши, що в мене тільки кусень того хлібця, сказав, що може до річки би погнати худобу і риби наловити та пожарити її, чи все ж піти до лісу і назбирати грибів чи голубінок і пожарити їх. Я не встиг нічого відповісти, як він погнав худобу до лісу і махав мені — доганяй! Коли ми зайшли в ліс, то миттю назбирали і грибів, і голубінок, і лисичок — благо, ми знаєм, де що росте.

Ро тим часом побіг до річки по кресало. Я збирав дрова і згадав, що вдома жде мене ціла купа нескладених дров, але то потім, пожаривши всі гриби, ми з вовчим апетитом все те з'їли...

Продовження буде в ДД-35.

ГЛАДУН-ШКОЛЯРЕНКО ТЕТЯНА МИКОЛАЇВНА

Народилася 16.09.1955 року в селі Попівка, що на Сумщині. 30 років пропрацювала учителем у школі. Авторка 12 власних поетичних збірок, більше 10 колективних альманахів і пісень. Учасниця та переможниця багатьох регіональних і міжнародних літературних конкурсів. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» вперше (№34).

* * *

У душі моїй жив дивовижний світ.
Словами всю красу не передати.
Такий барвистий, світлий і багатий,
Такий високий — до чужих орбіт.
Не пропускав той світ ні заздрість, ані гнів.
А знаєте чому? Там панувало
Кохання вогнище. Воно не спало.
Торкалось ніжно кришталевих слів.
І кожен день я зустрічала свято,
Романтика мені дарила крила.
І в снах пророчих все кудись летіла,
Сюжетів снів зібрала я багато.
В своєму світі часто посміхалась.
В реальності журу і біль ховала
І не жалілась, що вночі не спала.
У мріях, наче в сонці, я купалась.

А що тепер? Все образи міняю.
Моє життя мене не спопеляє,
І застороги всі я відхиляю.
Вони десь там... Я з ними розцвітаю.

ЗРІЛІСТЬ

Даремно чепурилась зрілість,
Зустріла я її, як милість.
Рясних овацій не зірвала,
Бо особливо й не вітала.
Спокійно зустрічала, тихо,
Бо не сприймала зрілість лихом.
Я довго ніжусь тепер в ліжку,
Бо не читаю зарубіжку.
Я вірші і пишу, й складаю,
Бо з ними я відпочиваю.
Вже мрії сріблом вишиваю,
Вигадую щось і вивчаю.
Навчилась відео писати
І вірші залюбки читати.
Не професійно, мабуть, дуже.
Повірте, це мені байдуже.
Освоїла корисне й миле,
Тепер і житиму щасливо.
Якщо зі зрілістю здружились
І в неї теж чомусь навчились,
То Богу дякуйте за радість,
Бо ще далеко ваша старість.

ЩИРИСТЬ І НІЖНІСТЬ

Завжди я ніжності як слабкості боялась,
Тому вона так мало проявлялась.
Ховаючись за власною бронєю,
Я не уміла чарувати нею.
Синам її також не додавала,
Хоч ласка й ніжність серце розривали.

А чоловік без ніжності закрився,
До іншої душею прихилився.
Я дивувалась потай, сумувала...
Чому найкращою дружиною не стала?
Адже була окрилена коханням,
А він не бачив всі мої старання.

Без світла й доброти ледь не зачахла,
Роботі віддавалась, нею й пахла.
Десь чоловік до ранку колобродив,
Десь затишок своїй душі знаходив.
Сини зростали теж самі собою,
А я лиш упивалася журбою.

Коли вже мудрість в зрілості дозріла,
Лише тоді чудово зрозуміла,
Що все, що мала, я і сотворила,
Бо ніжність глибоко в душі таїла.
Без ніжності належної зростала,
Тому й синам її не додавала.

Ця тиша і кохання задушила,
Бо вона гірша болю, все глушила.

Як бездиханним тіло його стало,
Я зрозуміла: палко так кохала!
Та виразить всі почуття не вміла.
Пробач, коханий, я тебе убила.

То ж щирістю, відвертістю діліться
І з ніжністю в житті не забаріться.

ОБІЙМИ МЕНЕ

Обійми мене, коханий,
Міцно, як зумієш.
Серце глибоко хтось ранив,
Тисне, розумієш?
Обійму тебе натомість
Ніжно, як належить.
Десь була між нами схожість,
Пам'ять хай простежить.
Обійми мене, коханий,
Щоб запам'ятала.
Ти один такий жаданий,
В долі тебе вкрала.
Не віддам тебе нікому,
Ні врагу, ні смерті.
Хай життя іде по колу
В новій круговерті.
Ти повернешся, я вірю,
Плекаю надію.
Не залишу тебе звіру,
Молитви розсію.
Будеш знати, що чекаю,
То й вернеш додому...
Понад все тебе кохаю,

Зніму твою втому.
Квітень землю прикрашає —
Світ буде радіти.
Нечистого покараєм,
В мирі будем жити.

* * *

Я українка-мати і бабуся —
За своїх рідних ревно я молюся,
Але також молюся разом з тим
За наших відчайдушних вояків.
Молюся за дітей в сирих підвалах,
Молюся і за тих, хто у завалах,
За біженців з маленькими дітьми,
Усіх їх, Боже правий, захисти.
Дай сили тим, хто в розпачі і горі
Своїх похоронив у чистім полі,
Хто з хворими у ці часи сидить,
Кому в підвалах довелось родить.
Ти, Боже правий, бережи синів,
Що мерзнуть у окопах у ці дні.
Всевишній, захисти й допоможи іще,
Хто возить хліб й щоночі нам пече.
За молоко вклонюсь рукам невтомним,
Яке розвозить фермер безкоштовно,
Хто береже електрику і газ,
Усіх, хто воду подає для нас.
Усім відважним добрим лікарям —
Вклоняюсь до землі в подяці вам.

В молитві я коліна прихиляю:
Спасибі, Боже!!! Та усе ж благаю.

ХОЧУ ПОМСТИ

Вже більше ненавидіти не можна!
Моє чуття з чужими не тотожне.
Я ненавиджу — тіло розпирає!
Людські життя злий ворог забирає.
Немислимі смертельні епізоди,
Їх чинять зайди — путінські заброди.
І жаль, і сльози, розпач, хижа лють
Куточок в моїм серці віднайдуть.

Усе змішалось, одна безвихідь,
А психіка уже — червоний віхоть.
Страшної помсти хочеться душі,
Та нелюди далеко. І чужі.
Душа пече у власних грудях. Змова!
Її не вмовиш. Це пуста розмова!
Емоції вирують, не спинить.
Любов врятує світ! Чого ж болить?!

Переключитись швидко не виходить,
Бо ненависть за рамки вже виходить.
Енергію спалити в пічці треба,
Прийняти в серце тих, хто вже на небі.
Молитися за інших, хто страждає,
І добродійність душу очищає.
Себе привести треба до ладу,
У кольорах відраду я знайду.

Напою кольорового з квіток
Зроби, як боляче, один ковток.
І прибирай розстрочені дороги:
Позбудешся в душі своїй тривоги.

І попри все, минуле пригадай —
В душі на хвильку заквітує рай.
Я вірю, що любов і світ врятує,
А в Україні спокій запанує.

Ми не орда, ми не манкуртів сила.
Ми просто люди — й будемо щасливі.
Сьогодні запитаю: як ти, друже?
Життя твоє для мене небайдуже.

У СНАХ ВОЮЮ

Заплутались думки у павутині,
Ночами бешкетують, танцюристи!
То маряться суцільні вітровії,
То зарева нічних пожеж барвисті.
Атаками піхоти переймалась,
За всіх молилась, щоб вперед...живими...
То разом за танкістами я мчалась,
Мов горлиця-матуся сизокрила.

Пантонними мостами вистилала
Річок глибокі гладі швидкоплинні,
Від переправ плечей не відчувала,
І ранене стегно...і біль невпинний.
А вчора, мов гірська страшна орлиця,
Розпатлана, я сина захищала.
Ні каплі страху, хоч летіла криця, —
То бомба з неба біля нього впала.

Побачила поранену ключицю —
І зразу кров спішила зупинити,

Ривком пошматувала я спідницю,
Зуміла нею сина я прикрити.
Такий кінець чудовий нічних марень.
Ох, не наврочити б насправді горя!
Убережи, мій Боже, від поранень
Усіх захисників від гір до моря.

ПО СОВІСТІ РОБИ

Мене навчали так, щоб на зубок я знала:
По совісті роби, щоб правда панувала.
І як би не було там — даруй усім тепло,
Щоб краще всім жилося, ти не скупись добром.
Лише попросить хтось — в проханні розчинялась,
Рефлекс в мені створивсь — я зразу нахилилась.
Чому ж мені у скруті ніхто не допоміг?
Чи іншим помагати для когось то вже гріх?
Долала гори я — не скиглила ні разу,
А для моїх проблем вони не мали часу.
Розчарувала вас я? Не ввічлива тепер?
Узяв, немовби очі хтось і мені протер.
Про інших не турбуюсь: одна у себе я.
Скажу: немає часу. У мене є сім'я.
А маєш справжніх друзів — цінуй і поважай,
Протягуй завжди руку і їм допомагай.

ГОЛІНЕЙ СВІТЛАНА МИКОЛАЇВНА

Народилася 01.01.1964 року в селі Мишин Коломийського району Івано-Франківської області, де проживає і працює керівником художньої самодіяльності НД. Багаторічна керівницка аматорського колективу «Наспів» НД, який сама створила 1983 року і якому 1993 року присвоєно звання Народного. Колектив брав участь в міжнародних, регіональних фестивалях. За збереження культурної спадщини нагороджена грамотами, подяками Міністерства культури України та регіональними гілками влади. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2025 року (№34).

КОЛОМИЙКИ

*Коломийки частково написано
на місцевому діалекті*

Журилисі добрі люди,
Шо маю робити,
Чи я маю ше шос їсти,
Із чого варити.

Не журітсі, добрі люди,
Дивітсі на себе,
Як не хоче дома їсти,
Приходіт до мене.

Ой говоре за мні люди —
Робити не хочу,
А я собі заспіваю,
Та й з того регочу.

Ой то треба, добрі люди,
Охотоньку мати,
Треба вміти щос сказати
Та ще й заспівати.

Коломийки я складаю
Та ше й заспіваю,
Бо до цього, люди добрі,
Охотоньку маю.

Перестаньте говорити
Ви за мене, люди,
Бо на світі раз жиємо,
Другого не буде.

07.03.2025

ЯК ГОСТІ НА ВІСІЛЮ СІ НАБУВАЛИ

Прийшли гості на вісіле,
Стали сі дивити,
Де вони мают всі сидати
І шо їсти й пити.

Дуже здавна наші предки
Такий закон мали,

Як не було лижок й вилок,
То їли руками.

Та так смачно гості їли
Та й питво всі пили,
Миски стали всі порожні,
Немов вже помили.

І співанок вни співали,
Бо вже були годні.
Чому тогди не співали,
Як були голодні?

А з-за столів як устали,
Пішли танцювати,
Трохи пару та ще й голос
Стали попускати.

Танцювала тріпотіла,
Поки в корчі не схотіла,
А як в корчі вже схотіла:
Пускіт, пускіт, бо я впріла...

Ой то були моцні ґазди,
Гайдука сідали,
Танцювали так гуцулку,
Шо штани сі рвали.

А штрямацькі ґаздинечки
На то не дивили,
Вни хотіли, аби ґазди
Їх у танец взяли.

Та ше хочу розказати,
Як було потому,
Цілу нічку на вісілю,
Рано йшли додому.

А ті ґазди, шо горівку
У стодоли пили,
Вни додому йти не годни,
В тачках привозили.

А на другий день раненько
Мусі йти косити,
Нічо жінки їм не кажут,
Бо ше й можуть бити.

А це була таки правда,
Про це пам'їтайте,
Як не вірите ви мені —
В людей запитайте.

Може з кимос таке було,
Лиш собі згадайте,
Та як хочте файні бути,
То не напивайте!

КОЛОМИЙКИ

(про весільну мишинську ношу)

Наші тати, наші мами
Так сі веселили,
Шо вни своїм синам й донькам
Вісіле робили.

Та й то тати, та й то мами
Цілий вік старали,
Аби діти на вісіле
Файне вбранє мали.

Аби бути та й книгинеv,
Треба ношу мати,
Би на своїм вісілічку
Файно віглядати.

Як зачєли молоденьку
В сорочку вбирати,
Та ще сукню й чоботєта
Треба пристарати.

Ой то сукні зелененька
Шє з агалюнами
І сорочка вішивана,
Біла з вуставками.

А спереду та й на сукню
Фустку вперезали,
Аби була шалінова
Шє й із торічками.

Кіптарь білий, ше й писаний,
Може і дублений,
А із боку на поясі
Колачик спечений.

Файні дівки, файні дівки,
Й файні молодиці
Заплітали в нас кнігиню
В піріні косиці.

Ой із пірі ті косиці
Та ше й з барвіночку,
Подивітсі, люди добрі,
Як файно в віночку.

У пірінїї косиці
Трісунки вложені,
І баюри шерскінїї
По плечих встилені.

І баюри волічкові
По плечих встелили,
Аби нашу молоденьку
Файно прикрашели.

Ой то наші молоденька
Собов сі любує,
Бо вісільне вбранє має
Тай сі гонорує.

А до цього та й усеґо
Треба кнезі мати,

Би вісілічко справ'єти
Та й сі віддавати.

Ой то хлопці молоденькі
Мають подумати,
Як сі будут вни женити,
В шо їм сі збирати.

Йа в холошніх молоденький,
В білій сороччині,
У писанім киптарику
Та й в капелюшині.

А кнезь має гоноровий
Чобокета мати,
Би гуцулку танцювати
Й гайдука сідати.

Би гуцулку танцювати,
Гайдука сідати,
Чоботами вібивати
Та ше й заспівати.

Ой то наші молодєта
Двоє сі любуют,
Шо на своїм вісілічку
В танци поцілюют.

А я тебе, Василечку,
Люблю та й цілюю,
Та я з тобов, Василечку,
Гуцулку танцюю.

А я тобі заспіваю,
А я тобі свисну,
Та я свою Марусеньку
До серці притисну.

Отаке то вбране наші
Молодета мали,
Та як вни сі оженили
Та й сі віддавали!

Грудень 2024

ДО СВАТАННЯ

Ми прийшли у цю величну днину,
Бо хочемо женити свою дитину.
Чи приймаєте нас з хлібом і дарами?
Чи хочете для нас стати добрими сватами?

Ми знаємо, що у вас є Марійка красна,
Як зіронька ясна,
А у нас Василечок-парубочок,
Як зелений дубочок.
Нехай свої долі поєднують,
У щасті й злагоді довго проживають.

КОСТИНЮК ІВАННА МИКОЛАЇВНА

Народилася 15.10.1961 року в місті Косів на Івано-Франківщині, де і проживає. Спеціальність: бухгалтер-фінансист. Вірші почала писати в уже зрілому віці. Захоплюється плетінням силянок з бісеру. Друкується вперше (№34).

ПОРИ РОКУ

Роки летять, мов журавлі,
Поважно крилами махають...
Комусь все є, молодість в душі,
А хтось, на жаль, не відчуває...
Заплющиш очі — все в цвіту,
Весняне сонце сяє...
Це юність, молодість...роки...
Як швидко все минає...
Дороги стеляться вперед,
Та рівних не буває,
Підйоми, спуски, віражі —
Це все тебе чекає...
І вже ось літній теплий дощ
Обличчя омиває,
А тут — вже осінь навкруги,
Пожовкле листя опадає...
Коли хурделиця прийде,
То най вже добре знає:
Свої комори закладу
Дітьми, онуками...ділами...

МАМО, ПРОБАЧ

Не домоворили... Не розпитала,
Не сказала, не дообіймала,
Не поцілувала...
Часу завжди не ставало,
Широке віконце,
Фіранка біленька,
За столиком...
Красуня сивенька.
Горнятко кави
І хлібчик сіренький,
Погляд здивований,
Посмішка мила...
До годівнички
Синичка прилетіла...
Сонечко світить,
Бджола забриніла,
А за плечима —
Життя пролетіло...
Крісло порожнє,
Горнятко без кави...
Мамо... Пробач...
Я все зрозуміла.

ПРО УКРАЇНЦІВ

(Не про всіх)

А в нас усе добре,
Ми влаштувались,
Робота чудова,
Я — іноземець!

Родилось дитятко:
Американець, італієць,
Іспанець чи португалець...
А де ж українець?
Уміє читати, писати,
Та по-українськи
Ні «тато», ні «мама» сказати!
Тепер ми багаті:
Квартира, машина,
На відпочинок
Знайшлась копійчина...
В мережах треба
Себе показати,
На пляжах та барах
Попозувати...
А на Україні місячні ночі,
Падають зорі...
Шевченкові вишневі
Садки розквітають...
Соловейки співають...
Та пройдуть роки,
Скроні побіліють,
Пекучі сльози в душі
Затвердіють...
Батьківські могили
Позеленіють...
Домівки вже почорніють...
Тоді зрозуміють,
Що цінність одну загубили —
Любов до землі, де народились.

25.07.2025

КОШЕЛЮК НАТАЛІЯ ПЕТРІВНА

Народилася 1964 року в Литві. До 2000-х проживала і працювала в селі Ковалівка Коломийського району Івано-Франківської області. Тепер мешкає на Львівщині. Освіта економічна. Почала писати в уже зрілому віці. Друкується в альманасі «Джерельні дзвони» вперше (2025, №34).

М'ЯКЕ СЕРЦЕ

Намагайтеся завжди зберігати м'яке серце, бо в ньому живе Господь.

М'якість — це не слабкість. Це мудрість. Це довіра Богу. Це та тиха сила, що перемагає бурю без боротьби, мовчить, коли інші кричать, і прощає, коли хочеться мстити. М'яке серце знає: усе минає, а любов вічна.

Таке серце не ламається, воно витримує. Бо не спирається на свою силу, а тримається за Того, Хто сильніший за всі вітри і хвилі. М'яке серце, як жива вода, що знаходить шлях навіть у камені. Воно гнеться, але не втрачає себе.

І тому бережіть у собі цю Божу м'якість. Не дозволяйте страху, болю, несправедливості зробити вас жорсткими. Краще плачте, моліться, мовчіть, але залишайтеся живими, справжніми, Божими. Бо Господь завжди з тими, чиє серце не зачерствіло.

ЗАПАМ'ЯТАЙ!

Запам'ятай: ніколи не мирись із тим, що тебе знецінює. Не звикай до холодної вечері, сирих стін і роботи, яка вичавлює душу. Не прилаштовуйся до оточення, поруч з яким хочеться зникнути.

Не допускай байдужості до себе. Це не норма. Не шукай виправдань для тих, хто завдає болю. Не знаходь пояснень для тих, хто нехтує твоїми межами.

Черствість, користь, обман, грубість, зрада — це не «життя таке». Це не має права стати твоїм щоденням. Це не повинно вкорінюватися у твоїй реальності.

Якщо одного разу погодишся проковтнути приниження — це вже зрада. Передусім — зрада себе. І найболючіша втрата — це втрата поваги до власного «я».

Не дозволяй нікому перетворювати тебе на килим, по якому зручно ходити. І ще гірше — пробачати це, мовляв, «усі так живуть». Життя — це не історія про нескінченне терпіння й приниження.

Люди змінюються. Ті, хто вчора здавався найріднішим, завтра можуть стати чужими. Найближчий друг здатен обернутись на ворога. А любов усієї юності — пройти повз, не глянувши.

Якщо почнеш пристосовуватись до кожного — втра тиш себе. А час летить, немов швидкісний потяг. І згодом усвідомлюєш: єдина людина, яка буде з тобою завжди — це ти.

Тож привчайся до світлого. Привчай себе до доброзичливості. До поваги. До тепла, щирості, до людей, у яких чисті наміри. До вірності, чесності, глибини почуттів.

Навчайся бути бережним до себе. Щоб ніхто більше не смів заходити у твій внутрішній світ із брудом на душі. Бо твій справжній дім — це ти сам. А він гідний найкращого.

ХТО ТВІЙ ДРУГ?

Друг – це не просто той, з ким ти можеш весело провести час або поговорити про дрібниці. Друг – це той, хто залишиться поруч, коли інші підуть. Той, хто не зрадить, навіть якщо буде важко. Хто не боїться сказати правду, навіть коли вона болюча.

Справжня дружба народжується у випробуваннях. Вона перевіряється роками, вірністю, терпінням і щирістю. Людина може гарно говорити, бути привітною і навіть здаватись доброю, але тільки час і життєві ситуації покажуть, чи її серце чисте, чи слова її не порожні.

Тому так важливо не розкидатися довірою. Бо серце – це тендітна річ. Його легко поранити, але важко зцілити. Не варто пускати в нього тих, хто не вміє берегти справжні почуття.

І ще одне: не шукай друга, який буде ідеальним. Шукай того, хто не зрадить. Бо навіть у найкращих людей є свої недоліки, але якщо їхнє серце вірне – це безцінно.

ДОБРА ЛЮДИНА

Добра людина дуже схожа на маленький вогник світла. Вона блукає в темряві нашого світу і запалює згаслі зірки на своєму шляху. Її світло тихе й ненав'язливе, але воно здатне освітити навіть найглибшу пільму.

Вона не кричить про свої вчинки, не шукає вдячності чи слави. Її сила – у простоті й щирості. Така людина стає маяком для тих, хто заблукав, і теплом для тих, кому холодно.

Кожен її крок залишає слід, кожне слово – проблиск надії. Її маленький вогник може розпалити полум'я у

серцях інших, даруючи віру в те, що світ може стати світлішим.

Бути таким вогником — це щоденний вибір. І кожен із нас здатний обрати цей шлях...

ГОВОРІТЬ ЛЮДЯМ «ДЯКУЮ»

Кажуть, люди не приходять до нашого життя випадково. Одна людина принесе тобі радість, друга біль, третя подарує життєвий досвід, четверта навчить чогось нового. Ось тільки не завжди зрозуміло, наскільки довго людина залишиться у твоєму житті і навіщо вона в неї взагалі прийшла? Чи сам упустив? А буває так...начебто він уже щось зробив, дав тобі, а так не хочеться, щоб йшов. Як тоді?

Я думаю, кожному варто дякувати, що б не сталося. За ті безцінні хвилини радості чи смутку, за подаровані емоції, погляди, усмішки і навіть сльози, все це колись зробило тебе сильнішим, мудрішим, добрішим. Чи не так? Нікого не варто звинувачувати, всі люди різні, хтось приймає тебе таким, яким ти є...з усіма тарганями в голові, сміється з твоєї божевільної вдачі і божевільної поведінки, просто ви на одній хвилі! Хтось біжить від тебе геть, не в змозі витримати твоєї енергії, що б'є через край, у пошуках чогось нового...

Ми всі різні, ми такі, які є...та іншими навряд чи станемо. Треба вміти дякувати тим, хто входить у наше життя, хто є в ньому, нехай частинкою, нехай всією душею, а, може, просто значком онлайн в мережі... Дякую за усмішку, дякую за емоції та життєві уроки, за бурю, за стрес, за метеликів у животі...

ГОВОРІТЬ ЛЮДЯМ «ДЯКУЮ»!!!

МОЇ БАЖАННЯ

Бажань вже небагато, але... якість їх вища... Аби були рідні...здорові... Щоб люди були один одному потрібні...і за слова відповідали... Щоб правда не біла, а брехня не рятувала... Щоб кожному у світі тепла вистачало... Щоб «самотність» тривала недовго... Щоб кожен знайшов до «дому» дорогу... Щоб було кожному, куди повернутися... Щоб вранці хотілося жити і прокинутися... Щоб плакали рідше...і було кому обняти... Щоб було по кому нудьгувати... Щоб було кому написати «доїхала»... Щоб домівки наповнювалися дитячим сміхом... Щоб молодість поважала старість... Щоб «хотілося», «моглося», «вірилося» і бажано не в забобони... А в хороше...тільки хороше... Щоб кожен зміг впоратися з життєвою «ношею». Щоб радість кошелям муркотала...

Кажуть, запитай людину про щастя...і дізнаєшся, що їй не вистачає... Нехай усім нам буде «досить»...а здоров'я багато... І щоб не викликала печалі...нехай терниста...але своя дорога...

* * *

Цінуймо завжди те, що Бог дає
І не гонімось за примарним щастям.
Воно на відстані руки — воно вже є,
А іншого догнати нам не вдасться.
Воно у посмішці маленької дитини,
У сонечку, що будить на світанку,
В обіймах дорогої нам людини,
У теплом — «привіт», що чуєм зранку.

У ароматній каві з кардамоном,
У чашці чаю, можна з бергамотом,
У шоколаді – «карамель солона»,
В щоденних за дітей своїх турботах.
Воно живе у нас самих, ви знали?
В молитві тихій, в лагідній розмові.
Комусь ми просто – «дякую» сказали
І ошчасливили людину добрим словом.
Воно живе у пелюстках троянди,
В метелику, що в квітці засинає,
В ромашках білих, в запаху лаванди,
Воно живе у серці – я то знаю.
Лишень красу потрібно помічати
І не спішить в шаленім темпі жити,
Частіше в синє небо задивляйтесь –
Для себе можна цілий світ відкрити...
Життя прекрасне і воно одне,
Повірте, що повторення не буде.
Нехай воно безслідно не мине –
Наповнюймо любов'ю душу, люди!

КРІЛЬ ГАЛИНА ПЕТРІВНА

Народилася 18.10.1962 року в селі Голосків Коломийського району Івано-Франківської області. Мешканка Івано-Франківська. Працівниця харчової промисловості. Вірші почала писати зі шкільних років. Працювала в Італії, там друкувалася в церковному журналі «До світла». Членкиня СЛК «Суцвіття», друкується в газеті «Гомін». Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2025 року (№34).

* * *

Хресту Твоєму поклоняюся, Владико,
тяжкий Твій Хрест, бо гріх на нім великий.
На нім гріхи мої і мого роду,
а Ти один ніс тяжко на Голгофу.
Перед Хрестом паду я на коліна,
бо на Хресті невинне Твоє тіло.
Цілую рани, що в крові і в поті,
і за гріхи молюся у скорботі.
Ісусе любий, Ти за нас розп'ятий,
Святая кров пролилася за нас.
Навчи мене, як жити й не терзати
Твого святого серця в Небесах.

* * *

Ти вся гориш, нескорена країно,
твій плач і стогін чути навкруги...
Криваві ріки й сльози материнські
омили Твої землі на віки.

А де є «світ», коли тирани хижі
твій, Україно, нищать юний цвіт?!
А світ мовчить і в пламені воєннім
не простягнув руки, не допоміг.
Та Твої діти б'ються, наче леви.
В тилу благають Бога матері.
Єдині ми, бо є слова поета:
«ПОБОРИТЕ! Ви на своїй землі».

* * *

Немає слів, не знаю, як назвати
ту сатанинську кляту орду.
Невже таких народжувала мати
та ще й благословляла на війну?
Немає слів, щоб передати розпач
і всі жалі, що серце рвуть навпіл.
Чим завинила молоденька мати
і той малюк, що в шість вже посивів?
Немає слів, щоб донести до людства,
як нищать і плюндрують рідний край.
«Збудися, світе, зупини вже ката,
щоб і твоїх дітей не розтерзав!»

* * *

Куточок раю є в моєму краю,
туди весною прилітають журавлі,
і я, немов лелека, туди лину —
у те найкраще місце на землі.
Там все моє, все рідне, аж до болю,
старенька хата, втопані стежки,
і теплий вітер ніжно котить хвилю мого
дитинства спогадів п'янкх.

Тремтить моя душа, мов роси в травах,
і серце спрагло п'є цілющий лік.
Куточок раю у моєму краю,
в моєму серці і в душі навік...

* * *

Мереживом думки і слова:
я інколи лину туди,
де рідне усе і знайоме,
де пахнуть дитинством сади.
Де квіти цвіли з полянами,
ми босі топтали траву,
де перші, мов жар, поцілунки
в ту юну щасливу пору.
О якби хотілось вернути
ті весни, де юність цвіла,
де падали зорі на роси,
А я іще юна була.

* * *

Всі ми родом з дитинства,
де зелені сади,
де замулена річка
нас чекала завжди.
Всі ми родом з дитинства,
де волошки в житах
синім кольором неба
відбивались в очах.
Де за обрій барвистий
ночувати йшов день,
ТАМ лишилось дитинство —
ми його не вернем ...

НОСТАЛЬГІЯ

Горить вогонь червоної калини
на теренах моєї України,
і я додому, в край свій рідний лину,
щоб обійняти чарівну калину.
Щоб дотулитись серцем до родини,
смачненький хлібчик скуштувати з печі,
радіти святу радістю дитини,
серпанок спогадів накинувши на плечі.
Стежки дитинства у зелених травах,
дороги юності у цвіті веснянім,
і молодість, мов літо, відбулася
Це все немов наснилося мені.

ТИ – ОДНА

Як тебе немає — боляче на серці,
як тебе немає — сумно на душі.
Де тепер ті очі — чарівні озерця?
Де ласкаві руки? Де чарівні дні?
Як тебе немає — холодно на серці,
і шалений вітер свище за вікном.
Як тебе немає, не зігріє й сонце,
і подушка — камінь, і обходить сон.
Як тебе немає, мучуь і страждаю,
і немає сенсу все моє життя ...
Ти прийди, кохана, я тебе чекаю,
я тебе кохаю аж до забуття.
Ти прийди, кохана, ми запалим свічі
і налиєм келих зрілого вина...

Ти прийди, кохана, подивись у вічі,
ти побачиш, мила, там лиш ТИ. ОДНА.

ПЕРШИЙ ЦІЛУНОК

Я пам'ятаю перший наш цілунок.
Немов у сні, все марилось мені.
Наш дотик уст, ще зовсім-зовсім юних...
І солодко, і млосно в тишині.
Один цілунок і нічого більше.
Під сонцем, поміж квітів польових,
залишиться завжди КАЗКОВО-ЧИСТИМ,
мов перли світанкової роси.

* * *

О, зупинися, мить, на краю літа!
До осені не хочу ще спішити.
Хоч в золоті вона і оксамитах —
мені б ще трохи в літа погостити.
Піти босоніж по зелених травах
і про любов ромашку розпитати,
не спати нічку разом з солов'ями,
щоб сонечко з за обрію стрічати.
Бо я до старості ще зовсім не збираюсь,
ще молодою хочеться побути
І хай там як! Я ні про що не каюсь,
не все в житті дається досягнути.

МАРІНЕЦЬ НАТАЛІЯ ЮРІЇВНА

Народилася 30.11.1968 року в селі Річка Міжгірського району Закарпатської області. Закінчила Мукачівське педучилище і філологічний факультет УжДУ. Працювала вчителькою початкових класів, згодом — вчителем зарубіжної літератури Дубрівської ЗОШ. Проживає в Ужгороді. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» вперше (2025, №34).

ОДА САКУРАМ

О сакури, окрасо мого міста!
Люблю пелюсток ваших заметіль,
що цвітом огорта рожево-чистим
й шепоче, що весна — пора весіль!
О сакури, прекрасні і величні!
Живу в полоні ваших ніжних віт...
Квітчайте моє місто нині й вічно,
вінчайте йому безліч мирних літ.
О сакури! Вінчайте променисто
коштовною короною з квіток мій Ужгород,
прекрасне й вічне місто —
Земного раю затишний куток!

04.04.2025

НЕ ПРОМІНЯЮ ОСІНЬ НА ВЕСНУ...

Не проміню Осінь на Весну,
мою жіночу золотисту Осінь...
В ній жайвір свою пісню голосну
несе увись, де сонце й неба просинь.
Ще згряя галасливих ластівок
кумедно так гойдається на дротах.
І рій моїх віршованих думок
лягає часом на нехитрі ноти.
Так я пишу ту музику життя,
складну мелодію моєї долі:
у Ля-мінорі — втрати, каяття,
та й в До-мажорі — п'єс було доволі!
Накину свій багрянний палантин
і одягну бурштинові коралі.
З калинових блискучих намистин
сплету собі коштовні пекторалі.
Я не боюсь ні зморщок ні сивин,
яким потрібні маски з ківі й проса,—
це просто жмуток срібних павутин
заплутався в моїх русявих косах.
Не поспішай, мій Вересню життя,
і не проводи мене поспіхом в Жовтень.
Я встигну ще до надр невороття,
туди, де свічка й хризантеми жовті.
А поки йду, усміхнена, струнка,
неквапливою вірною ходюю,
в душі лунає пісня гомінка —
Сама собі здаюся молодою.
Так, істина і мудрість не в вині,
не тільки у Сократових трактатах,

вона — в моїй розкішній сивині,
тім гіднім спадку, що від мами й тата!
Жену печаль і тугу навісну —
багато, чого прагнула, вдалося!
Не промінюю Осінь на Весну,
мою жіночу золотисту Осінь!

25.04.2025

ВЕЛИКА НІЧ

Велика Ніч! Христове Воскресіння
звеличували дзвони голосні.
Господь на світ зіслав Благословіння,
з соборів, храмів линули пісні.
Хрести блищали на церковних вежах
і все — у дивнім сяєві з небес:
дерева, люди у нових одежах.
Христос воскрес! Воістину воскрес!
І ми прийшли до храму гарно вбрані,
в корзині — паска й повно писанок.
Промовивши Великодні вітання,
поклали кошик, стали у рядок.
Вона стояла там чорніш від ночі,
закутавшись в фатинову вуаль.
Кивнула. Підняла печальні очі —
в них стільки болю! Серце стиснув жаль!
Хто Ти у чорній і німій скорботі?
З ким розділила біль утрати й страх?
Одна із тих, хто поховав «двохсотих»...
Дружина? Мама? Донька чи сестра?
А ми молились віддано і щиро.

В єдиному пориві всіх сердець
просили в Бога милості і миру,
благали, щоб війні настав кінець.
Пречиста Діво, Матінко рідненька,
молись за матерів, сиріт і вдів,
щоб не ховала Україна-ненька
своїх найкращих доньок і синів!
Та Ніч була велика й урочиста!
Священик правив службу, хор співав.
Як раптом дзвінко, голосно і чисто
над нами соловей защебетав.
Крилатий Воїне Добра і Світла,
твій голос — зброя! В кожного свій фронт.
Співай, щоб Україна наша квітла,
хай лине пісня ген за горизонт!
Урочистою Хресною ходою
з відеречком, що повне по вінця,
ішов отець водою пресвятою
кропити наші паски і серця.
Велика Ніч! А пісня солов'їна
лунала в небі: «Тьох - тьоу - тьоу».
Не стане на коліна Україна —
В ній Воїни крилаті й ЗСУ!
Велика Ніч! Ісусова дорога —
життєвий подвиг під важким хрестом.
Велика Ніч — велика Перемога
Життя над смертю і добра над злом!

11.05.2025

ВОЄННИЙ ВАЛЬС

Дзвоник шкільний пролунав переливом
і вже в дитинство нема вороття.
Юнь українська, красива й щаслива,
йде в самостійне доросле життя.
Дзвоник прощальний своїм срібним звуком
в щирих дитячих сердечках луна.
А над Вітчизною злим чорним круком
крила свої розпростерла війна!
Кігтями зранила душі дитячі,
пошматувала мільйони сердець...
Скрізь в Україні луна «Плине кача»,
в жорнях війни — все життя нанівець.
Раз, два, три... Раз, два, три... В вальсах воєнних
пари кружляють, граційно пливуть.
Хай шлях дітей буде благословенним,
хай вони в мирній країні живуть!
Красеням хлопцям так личать краватки!
У розмаїтті усіх кольорів
поруч у сукнях розкішних дівчатка —
наче розарій квітками розцвів.
Свято у сукнях скорботних? Ніколи!
Знову завили сирени страшні...
Хай вальс на руїнах рідної школи
буде в жахливому мирному сні.
Вальс у метро, у підвалах? Нізащо!
Миру так прагнуть дорослі й малі!
Діти — майбутнє, це наше найкраще
з правом на гідне життя на Землі!

08.06.2025

СІМ НОТ

О музика! Мистецтво, що вражає!
Візьму старий із нотами блокнот...
Та марно все, бо серце не співає,
хоч на пюпітрі ждуть мене сім нот.
Прийшла війна. Вже більше не лунає
жагучий «Чардаш», ніжний «Вальс-Бостон».
Та, попри все, завжди мене чекає
мій добрий друг, старий акордеон.
Торкнуся клавіш чорно-білих ніжно,
в обіймах тебе, друже, пригорну.
А в серці зимно, вітряно і сніжно...
— Не зможу. Вибач. Все через війну.
— Ти пам'ятаєш, як було раніше?
В регістрах грав на різні голоси:
то флейтою, тихіше і гучніше,
а то органом на усі баси.
Ти знав душі моєї одкровення —
радів, що було зіслано з небес
мені дароване благословення
з тобою нести той життєвий хрест.
Ти знав — на долю я не нарікала.
В житті гриміла не одна гроза.
Ти плакав, як на клавіші стікала
моя гірка і зрадницька сльоза.
Війна мине, бо все колись минає...
Візьму з піснями свій старий блокнот.
Тоді нехай і Всесвіт зачекає,
бо на пюпітрі ждатимуть сім нот!

13.05.2025

МІЙ КРУГ

З роками меншає наш дружній круг.
Ми вже не йдемо студентською юрбою
вперед, не роздивляючись навкруг.
Хто залишився поруч із тобою?
Світлини чорно-білі бережу,
вдивляюся в обличчя друзів, рідних,—
всіх тих, що вже ступили за межу,
людей, для мене значущих, і гідних.
Вже не скажу їм в слухавку: «Привіт.
Побачимось? Як Ви? Як Ваші справи?»
Болить, бо відійшли, як маків цвіт.
Ні, не зустрінемося. Не вип'єм кави.
Та є і ті, що поруч з нами йшли,
з ким навіл хліб насущний ми ділили.
А вже як до висот вони дійшли,—
то просто через нас переступили.
За обрій сіло сонце золоте,
на місто впав липневий теплий вечір.
Як добре, що не чують вуха те,
що слухають мої тендітні плечі!
І, хоч з роками звужується круг,—
ми — є, ті, що закриють дзот собою,
хоч і сказав колись мій давній друг:
«Світ не завжди є добрим із тобою».

03.07.2025

ЯСЕН ЗА ВІКНОМ

Відхилю на вікні своїм фіранку.
Світає. Та ще місто скуте сном.
Лиш ясен тихим шелестом щоранку
вітається зі мною за вікном.
Здається, що на тій найвищій гілці
прекрасну пісню заспівав Орфей, —
це на своїй світанковій сопілці
до сонечка звернувся соловей.
Дивлюсь, а ясен на братів не схожий,
йому ота шляхетність до лица!
Ставний, стрункий і величаво-гожий —
один із кращих витворів Отця!
Мереживні листочки, пишна крона
і віти, що не схиляться долі.
Найвища гілка — то його корона,
смарагдова печатка на чолі!
В лиху негоду чи у день погідний,
та, навіть зморений зимовим сном,
стоїть незламно, гордовито й гідно
шляхетний ясен за моїм вікном!

07.07.2025

ВОКЗАЛ ДЛЯ ДВОХ

Міський вокзал на площі Залізничній
буяв своїм знервованим життям.
В цім хаосі, такім буденнім, звичнім
ВІН непомітно йшов у небуття...
Туди-сюди снували якісь люди,
годинник бамкав, сяяв циферблат,
коли в цій метушні схопивсь за груди
на лаві сплячий втомлений СОЛДАТ.

Під головою в НЬОГО чорний клунок,
а поруч — із ведмедиком пакет —
для сина довгожданий подарунок
і для дружини весняний букет.
Палюче сонце. Спраглі губи. Душно.
Пекельній спеці не було кінця!
Лежав СОЛДАТ на лаві непорушно
з застиглою усмішкою лица...
А світу — зась, що ВОЇН при дорозі!
Між ними — прірва, чорна і глуха.
Що з нами, люде? Чом ми у облозі
засудження й байдужості гріха?!
Пероном йшла ВОНА, огрядна й мила,
в руках — валіза, на плечах — рюкзак.
Втомилась. Сіла й погляд зупинила
на тім кутку, де тихо спав ЮНАК.
А далі з криком: «Синку, що з Тобою? —
Той крик завис між небом і людьми. —
Злетіла чайкою понад юрбою,
щоб затулити чаєня крильми.
Підбігла, обняла, заголосила:
«Мій хлопчику, благаю, не вмирай!»
Від того зойку враз Небесна Сила
закрила перед хлопцем браму в рай.
«Нам треба, синку, трохи зачекати», —
ВОНА благально стисла кулачки.
З сльозами на очах молилась МАТИ.
Враз — сяйво. Проблискові маячки!
В кареті, що на площі Залізничній,
ВІН вирвався з людського забуття.
Спасибі, ЖІНКО. В суєті одвічній
Ти врятувала ВОЇНУ життя!

22.07.2025

ФЕСЮК ГАЛИНА ПЕТРІВНА

Народилася 16.08.1964 року в селі Пили Жовківського району Львівської області, проживає в місті Жовква. Українська поетеса, краєзнавиця, журналістка, громадська діячка у сфері культури. Членкиня НСЖУ, наукова співробітниця Львівського Народного музею Тараса Шевченка. Засновниця і організаторка Всеукраїнського літературного конкурсу імені Леся Мартовича. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2025 року (№ 34).

ДОПОКИ ЗОРІ, ВІР, ЛЮБИ, НАДІЙСЯ

Допоки світ у людях не погас,
Допоки зорі гриють спрагли душі,
Блукає тінь зневіри поміж нас,
Щоб хтось піддався зраді і спокусі.
Бо він такий — нечистий плід душі,
Втягнути б більше павших в своє пекло.
А там на тисячі одні ключі
І повернутися назад нелегко.
Допоки світ. Не йди услід всліпу.
Допоки зорі. Вір. Люби. Надійся.
І хай там що. Лиш світло на шляху.
І хай там що. Не плач. Крізь сльози смійся.

17.07.2025

ДОРОГИМ УКРАЇНСЬКИМ ЛЮДЯМ
ПРИСВЯЧУЮ

Молюсь за тебе, мамо, Україно,
Молюсь всім серцем, стигмами душі,
Бажаю перемоги, воям — сили,
Добра і миру зраненій землі.
Молюсь за щастя, нене рідна мила,
За всіх, хто радість в душу проштовхне,
Бо там, де крига, там молитви сила,
Розтопить біль і горе розіпне.
Молюсь за тебе, жінко України,
За твою доньку, сина і батьків,
В молитві горе й біль твої розчиню,
Щоб дух життя в тобі не посивів.
Молюсь за всіх — родину і не друзів,
Щоб вмili стежку в рай свій віднайти,
Бо тоді й я розквітну маком в лузі,
Щоб згодом цвіт мій вкрив чужі шляхи.

* * *

Сто разів вмиратиму — не вмру,
Якби не пекло і не боліло.
Всі невдачі й горе перетру,
Щоб красою серце зарясніло.
Як спіткнуся, встану і піду,
Як засумніваюсь, скріпить віра.
Пам'ятаю істину просту:
«Якщо любиш, вбий у собі звіра».
Не журюсь, як кров з душі тече,

Бог все чує, любить, обіймає.
Лиш болить, коли брехня рече
Й зрада сірим вовком зазирає.
Але завтра з нетерпінням жду
Й свою душу не кладу на плаху,
Сто смертей здолаю, проживу
Всім на зло, як перелітна птаха.

ТАРАС ШЕВЧЕНКО У ПІДВАЛІ

Тарас Шевченко у підвалі,
А навкруги палає Львів.
Дожилися. Думки повстали
Мовчать, і жах без слів.
Але ж повчав колись Шевченко,
Не бути в дружбі з moskalem,
Бо ворог прийде вдень чи ранком
І з'їсть бандерівця живцем.
За що?
За те, що мудрий, працездатний,
Що сонце має у душі,
Що вміє матір шанувати
І України віражі.

Присів Шевченка дух в підвалі.
Ні, не сховався, там живе.
Комусь комфортно в теплій залі,
Тарасу — там, де нарід є.

Жовква, 12.07.2025

ЦЯ ВІЙНА КОЛЬОРУ КРОВІ...

Ця війна кольору крові, болю і мороку,
Із таємницею пекла, де сльози, без слів.
Найгірше, духовна лінь потурає ворогу,
Найдивніше, що світ не переборює гнів.
Чомусь у царстві диявола комфортно бути
Озлобленим, вбогим розумом, у вісоні.
Тільки брехня не дає любові досягнути
Тому, хто не відчуває правди кордонів.
Хоч Господь бажав, щоб людина ішла до кінця
Без відліку горя, мук і без моря страждань,
Але невірство в Бога створило пекло життя
Через гріхи, недосконалість, через обман.
Не зневажаймо своєї душі білоцвіту,
Не потрібно переступати через мораль.
Людина в кайданах гріха не з чесного світу,
Тільки свобідна зведе золоту пектораль.
Ця війна кольору крові, болю і мороку,
Цю гільзу малювали крізь сльози горя і суму.
Боротьба з ворогом — до останнього пороху,
Але мистецтво має вrostати у душу крізь думи.
18.07.2025

ЗНАЮ, ЩО НЕЛЕГКО, АЛЕ ЖИТИ ТРЕБА...

А наразі...нам потрібно волонтерити і жити.
Просто і вільно дихати на повні груди.
Ні перед ким не плазувати. Ні за чим не тужити.
Бо Україні потрібні свобідні люди.

Не ті, що по норах ховаються од світла і болю,
А харизматичні, сміливі, без гордині.
Ті, що непереможні, кують відвагу і долю,
Торкаючись до меча правди, мов святині.
І не зневірюйтеся, не опускайте Божі крила,
Міцні, що у серці набирають висоту.
Бо якби на дорогах долі не несло, не крутило,
Ніщо не вб'є, ніхто не знищить живу красу.
Немов животворний промінь, зігрівайте тих, що мліють
Од холоду, од болю і закам'янілих.
Не бійтеся. Нехай вороги тремтять од зла, що сіють.
Переборюйте страх, він вибудовує зрілих.

18.07.2025

НОСТАЛЬГІЯ

Мені не завжди вистачає часу
Поїхати до батьківської хати,
Відкрити душу рідним, немов чашу,
І на печі в куточку полежати.
Прикласти гілку вишні до обличчя,
Надихатись принадами села,
Змочити ноги улюбимій річці,
Де відкупалась юності пора.
О рідні Пили, у цвіту вишневім,
Ваші обійстя в серці зберегла,
І де б не була, я завжди поверну
На шлях, в село, звідкіль у світ пішла.
Де в берегах ріка Піддеревенка
Сховалася у пригорщах лугів,
Де з лісу лине пісня соловейка,

Як із дзвіниці щонедільний дзвін.
Де лоскотно від літньої заграви,—
Під вечір сонце моргає хатам,
Де, навіть, небо розганяє хмари,
Щоб зорі усміхалися полям.
Там дуб старий нашіптує калині
Про нескоримість перед часом літ,
Розвів свій рід поблизу, у ліщині,
І гордо подивляється на світ.
Росте черемха в кожному городі,
Мов наречена, в парі із бузком,
І пахнуть хлібом мамині долоні,
А руки тата — спілим колоском.
Снуються спогади черленими думками
І доторкаються смичком душі,
Виводить час пісні під небесами,
Що тугою летять з моїх світів.

Літо, 2000

* * *

Роби добро безупинно, без втоми,
Своєчасно, допоки є час.
Все минеться: добробут і горе,
Лиш добро свої наслідки дасть.
Буде сумнів: старання є марні,
Що ж, ніхто не вгодив ще усім.
Й над святими було не раз хмарно,
Але в святості жити спіши.
Супроводжує успіх — не чванься,
Пам'ятай, легко впасти з гори.
Себелюбство забудь. Якнайперше
Безкорисливо поміч твори.

Будеш друзів по пальцях лічити,
Наживеш собі сто ворогів.
Станеш щирим, вразливим, відкритим,
Але віри не трать і надій.
З добрих справ побудуєш палаци,
Хтось зруйнує їх за одну мить.
Злом не спиниш бездумних пилатів,
Все ж будуй, не впадаючи ниць.
Віддай світу найкраще, що маєш,
І натомість — одержиш удар.
Все ж будуй, хай любов процвітає,
Й піднімається вище, до хмар.
Там, високо, в небесному царстві,
Серед тисячі чаш є твоя,
Біля неї ангели на варті
По краплині збирають діла.

МУЗИЧНА СКРИНЬКА

КОБЗАРЮ, РІДНИЙ БАТЬКУ

Слова і мелодія Марії Боєчко

Величаво

The musical score is written in G major (one sharp) and 2/4 time. It consists of four staves of music with lyrics underneath. The lyrics are: "Коб - за - рю, рід - ний бать - ку, Вра - і - ні по - мо - жи: у зла - го - ді і прав - ді нас жи - ти на - у - чи, у зла - го - ді і прав - ді нас жи - ти на - у - чи." The chords are indicated above the notes: Em, B, Em, Am, Em, Am, Em, F#, F#7, B, B7, Em, Am, B, Em.

Коб - за - рю, рід - ний бать - ку, Вра - і - ні по - мо -
- жи: у зла - го - ді і прав - ді нас
жи - ти на - у - чи, у зла - го - ді і
прав - ді нас жи - ти на - у - чи.

Кобзарю, рідний батьку, Україні поможи,
У злагоді і правді нас жити научи. (2)

Любити рідну землю в усій її красі,
Українську рідну мову, матусині пісні. (2)

Хай прапор синьо-жовтий під сонцем майорить,
Священний Гімн України в серцях у нас звучить. (2)

Дай мудрості народу і націю єдною,
За долю і свободу ти Господа благай. (2)

Тарасе, рідний брате, Україну розбуди,
Своїм пророчим словом народ наш просвіти. (2)

ВАЛЬС КОХАННЯ

Слова і мелодія Марії Боєчко

Лірично

Am B7 Am
Вальс, вальс, вальс - за - мрі - я - ний
Dm7 Dm6 E7 E7
та - нень ко - хан - ня. Вальс, вальс, вальс -
Am
най - кра - ші на - ші ба - жан - ня.
Приспів:
A A7 Dm G7
Му - зик - ка но - чі, ко - ха - но - го
C Dm B9
о - чі, до - ля мо - я ти і
E7(F#) Am
я, ти і я, ти і я.

Вальс, вальс, вальс —
Замріяний танець кохання,
Вальс, вальс, вальс —
Найкращі наші бажання.

ПРИСПІВ:

Музика ночі, коханого очі,
Доля моя: ти і я, ти і я, ти і я.

Вальс, вальс, вальс —
Душі насолода моєї,
Вальс, вальс, вальс —
Любові дотик твоєї.

ПРИСПІВ.

Вальс, вальс, вальс —
Щасливі цієї ми миті,
Вальс, вальс, вальс —
Як лебеді у блакиті.

ПРИСПІВ.

Вальс, вальс, вальс —
Ми в парі, коханий, кружляєм,
Вальс, вальс, вальс —
З тобою ми щастя зазнаєм.

ПРИСПІВ.

ОЙ ЛІТА, МОЇ ЛІТА

Слова і мелодія Марії Боєчко

Мо-ї вес-ни від-цві-яи, лі-то
ніж-не про-май-ну-яо, від-жов-ті-ли вже сн-
ди і на о-сінь по-вер-ну-ло. Ой я-
та, мо-ї лі-та, Чом так шви-дно про-
ті-ли, та вду-ші я мо-ло-да, хоч і
скро-ні по-си-ві-ли...

Мої весни відцвіли,
Літо ніжне промайнуло,
Віджовтіли вже сади,
І на зиму повернуло...
Ой літа, мої літа,
Чом так швидко пролетіли?
Та в душі я молода,
Хоч і скроні посивіли.

Весни знову зацвітуть,
Буде й літечко гаряче,
Сади золото вберуть,
Та зима прийде одначе...
Зимо-зимонько, прошу,
Мені серце не студи,
Снігом душу молоду
Холодити не спіши...

Хай любов у ній цвіте,
Наче квіти навесні,
І до щастя хай несе
На коханому крилі...
Ой літа, мої літа,
Не губіть весняний цвіт,
На порозі вже зима,
А в душі лиш двадцять літ.

ПІСЛЯМОВА

Шановні учасники альманаху «ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ», щиро вітаю Вас з виходом у світ 34-го випуску нашого спільного видання. Безмежно вдячна Вам за матеріальну підтримку літературного проєкту «Джерельні дзвони» і за активну творчу участь в ньому. Уклінно дякую гендиректору видавництва Михайлові Павлюку та технічному редактору Віталію Стефуракові за багаторічну співпрацю та підтримку нашої творчості.

Надіюся на подальшу з Вами плідну творчу діяльність у сфері українського книговидання. До зустрічі на сторінках 35-го ювілейного випуску альманаху «Джерельні дзвони». Дай, Боже, щоби наша книжка побачила світ в час Перемоги України над московським агресором. Наближаймо цю довгождану Перемогу всіма силами, молитвами і своїм рідним СЛОВОМ!

Всього Вам доброго, творчих успіхів, досягнень, перемог і нових власних книжок. Тримаймося! Разом до Перемоги України! Слава Україні! Героям слава!

З повагою і щирою подякою
Марія БОЄЧКО

*

*

*

«Джерельні дзвони» хай лунають
В куточках різних України,
Хай слово рідне величають,
Українську мову солов'їну...
Любов і слава України
В думках і слові авторів,
В них біль та сльози за руйни
І гнів до наших ворогів...

Перо — це зброя нездоланна,
А слово — швидкісна стріла,
Гуртом ми сила бездоганна,
В єднанні нації міцна!
Культурний фронт непроривний,
Бійців нових щодня гартує...
Хай ворог злісний і чужий
Українську душу скрізь відчує!

Бо кожне слово — це душа,
Його не вбити, не зламати,
У ньому нація жива,
Яку війною не здолати!
Лунайте, «Дзвони», голосніше,
Хай вас почує Україна,
Щоб Перемогу чим скоріше
Здобула Ненька наша рідна!

ЗМІСТ

ПЕРЕДМОВА.....	3
-----------------------	----------

ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ

Андрушко Іван Васильович.....	6
Біленчук Ганна Дмитрівна.....	16
Більчак Галина Степанівна.....	19
Боднар Ганна Михайлівна.....	25
Боечко Марія Іванівна.....	28
Богуцька (Коваль) Олена Кирилівна.....	33
Бритвак Галина Дмитрівна.....	39
Василишин-Пісак Лілія Михайлівна.....	45
Війтенко Іван Дмитрович.....	50
Вінтоняк Дмитро Миколайович.....	55
Гаврилюк Іван Михайлович.....	63
Гаврилюк Михайло Михайлович.....	69
Ганишевська-Стрельцова Мирослава Василівна.....	74
Глаголюк Василь Петрович.....	83
Городницька-Іванчук Ярослава Михайлівна.....	86
Григорчук Любова Іванівна.....	90
Грушак Марія Андріївна.....	97
Гуменюк Марія Григорівна.....	104
Гуменюк Надія Миколаївна.....	108
Данилів Ганна Дмитрівна.....	111
Задорожняк Юрій Петрович.....	118
Іваничук Ростислав Романович.....	121

Калинич Ганна Дмитрівна	124
Кіцела-Удуд Оксана Михайлівна.....	130
Клапчук Богдан Степанович.....	138
Клим'юк Оксана Степанівна.....	143
Кметюк Надія Дмитрівна.....	147
Коноплюк Ольга Михайлівна.....	154
Красюк Світлана Олександрівна.....	164
Курганська Любов Михайлівна.....	172
Линдюк Кирило Кирилович	181
Лобурак Олег Ярославович.....	187
Манжуєва Надія Антонівна	193
Манашинська Зоряна Василівна	199
Молотковська Світлана Миколаївна	207
Надвірнянський Руслан Зіновійович	213
Руданець Ольга Іванівна	221
Стримбіцька Марія Василівна.....	226
Струк Ярослава Дмитрівна.....	232
Тимофіїв Михайло Миколайович	238
Тимофіїв Наталія Іванівна.....	247
Тимофій Ганна Петрівна	253
Ющак Уляна Мирославівна.....	258
Яхневич Оріся Михайлівна	265

СЛК «СУЦВІТТЯ»

Андрейчук Марія Андріївна.....	272
Барнецька Оксана Іванівна	278
Городчук Наталія Євгенівна.....	285

Даниш Лілія Миколаївна	291
Доліннська Юлія Василівна	297
Досінчук Любов Олексіївна	303
Дутчак Любов Петрівна	308
Книжко Богдан Кіндратович	315
Косюк Ганна Іванівна	322
Костюк Любов Богданівна	330
Сав'юк Ганна Іванівна	339
Саша Рута.....	344
Сметанюк Оксана Богданівна	350
Шепетюк Марія Михайлівна	356

ЗАКОРДОННА ПОЕЗІЯ

Бакай Йосип Олексійович	361
Коризма Галина Казимирівна	367
Михайлюк Олександра Василівна	374
Остафійчук Анна Іванівна	380
Прокопів Галина Олексіївна	387

НОВІ ІМЕНА В ДД-34

Бойчук Катерина Василівна	389
Веклюк Михайло Миколайович	396
Гладун-Школяренко Тетяна Миколаївна	406
Голіней Світлана Миколаївна	414
Костинюк Іванна Миколаївна	422
Кошелюк Наталка Петрівна.....	425
Кріль Галина Петрівна	431

Марінець Наталія Юріївна	436
Фесюк Галина Петрівна	445

МУЗИЧНА СКРИНЬКА

Кобзарю, рідний батьку	452
Вальс кохання	454
Ой літа, мої літа.....	456

ПІСЛЯМОВА.....	458
-----------------------	------------

Літературно-музичне видання
ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ – 34

“Писаний Камінь”

Косів
2025

Видруковано в ПП “Писаний Камінь”
Свідоцтво Держ. реєстру: серія ДК, № 5083
Косівський р-н., м. Косів.
тел.-факс.: 067 3420747
E-mail: evrika-pk@ukr. net

Підписано до друку 02.09.2025. Формат 84x60\32.
Папір офсетний. Друк офсетний.
Тираж 250 прим. Замовне 651.

ВИДАВНИЧО-РЕДАКЦІЙНА ГРУПА

Упорядкування і редакція
Відповідальний за друк
Технічний редактор
Художній редактор
Музичний редактор
Водій і кур’єр

Марія Боєчко
Михайло Павлюк
Віталій Стефурак
Олег Лобурак
Мирослав Ільків
Іван Боєчко

Б 76 **Джерельні дзвони – 34/Альманах – Косів:**
Писаний камінь, 2025. – 464 с. 8 кол.

Зустріч поетів.
Ковалівка. 28.07.2025

**РЕДАКЦІЙНО-ВИДАВНИЧА ГРУПА
"ДЖЕРЕЛЬНИХ ДЗВОНІВ – 34"**

Марія
Боечко

Михайло
Павлюк

Віталій
Стефурак

Мирослав
Ільків

Олег
Лобурак

Іван
Боечко